

АЗОБҲО БАРОИ

МАСЕҲ

Шубон Ричард Вурмбранд

АЗОБҲО БАРОИ

МАСЕҲ

Шубон Ричард Вурмбранд

Tortured For Christ

Tajik Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

АЗОБХО

Каме дар бораи муаллиф

Ин китоб барои шумо дар бораи одами зиндаи начиб ва таассуроти бениҳояти ӯ дар муддати чаҳордаҳ сол дар маҳбаси коммунистии Румыния нақл мекунад. Китоби мазкур саргузашти ҳаёли нест, ки аз гуфти мардум гирифта шудааст ва дар он сухан дар бораи андешаҳои касе намеравад, ки коммунизмо аз берун, аз тарафи дигари пардаи оҳанин мебинад. Муаллифи китоб бо он ҷолиб аст, ки худро мухолифи коммунизм не, балки тарафдори масеҳият мебинад. Ӯ ба кулли ва пурра хатари коммунизмо эътироф мекунад, вале сухани ӯ бештар муҳаббати Масеҳро, ки Ӯ ба коммунистон низ дорад, баён мекунад ва барои ҳамин муаллиф моро даъват мекунад, ки аввалан мо дар ҷустуҷӯи рӯ овардани коммунистон ба Масеҳ бошем.

Дар як маҳбаси ифлоси пур аз калламуш, якчанд қадам аз марг ва девонагӣ буда, ин одами азобдида боре лабони хушкшудаи худро ба сӯи Худо бардошт ва хоҳиш кард, то ки Худо ба ӯ гап занад. Ва Худо гап зад... на бо суханон, балки бо он нидоҳои даҳшатноки Масеҳ, ки дар рӯи салиб мурда буд. Ӯ фарёди ҷисми азобдидаи Начотдихандаро шунид, ки дар асри бист ҳам дар паси Пардаи Оҳанин азоб мекашад ва ба он қаҳрамонона тоқат мекунад.

Калисои Масеҳ — Ҷисми Ӯ мебошад

Акнун ин одам, ки дар ҳуҷраи якканишини ҳабсхона фарёди ҷисми азобдидаи Масеҳро шунид, ба таври мӯъҷизавӣ озод шуд ва дар олами озод аст.

Ин китоб фақат қисми якуми сухани ӯ аст, ки барои Ғарб оварда буд, сухане ки бешубҳа олами озодро бо калисоҳои гарми он то ҳуди таҳкурсияшон ба ҳаяҷон меоварад, ҳамин ки он ба қадри кифоя паҳн шавад. То ҳол ҳеҷ одам бо дарди рӯҳии аз ин вазнинтар ва дар бораи кори таъҷилитаре сухан нагуфтааст. Падари Осмонии мо дар бораи ӯ чунин гуфта метавонист, чӣ тавре ки як вақтҳо дар бораи Писари Худ гуфта буд: „Ӯ қисми маҳбуби ҷисми Писари Ман аст, қисме ки аз баъзе ҷиҳатҳо бисёр азоб дид... ӯро гӯш кунед“.

Ҳақиқатҳои илоҳиёт, ки бевосита аз тарафи Худо ба ӯ кушода шудаанд, муъҷизаи ба худ хос ҳастанд. Дар ин ҷо ҳақиқатан чизи гуш кардани ҳаст. Комилан маълум аст, ки ҳабси дарозмуддат ва шиканҷаҳо фақат барои он ки ӯ масеҳӣ буд, кори ғамангези худро карданд. Дар муддати кӯтоҳ шодии озодӣ ва ҳиссиёти пуршавии рӯҳ қувват ва рӯҳбаландии ӯро дастгирӣ мекарданд, вале оқибатҳои шиканҷаҳо ва вояҳои калони нашъа, ки дар вақтҳои „тозакунии майна“ дода шудаанд, намоён ҳастанд. Ҳамаи ин ба ҷисм ва шуури бе ин ҳам азобкашида ҳуҷуми нав карда истодааст.

Шояд ба наздикӣ шунавандагони бисёр дар тамоми олами озод навиштаҳои олиҷаноби ин одамро дастрас кунанд.

Инак, мо онҳоро на ба забони китобатӣ, балки бо забони пурэҳсос ва суҳанваронаи муаллиф ба шумо пешниҳод мекунем, бо умеди он ки шумо ҳам гармӣ, муҳаббат ва самимиятеро ҳис мекунед, ки аллакай ба бисёр ҳазор шунавандагони мафтуншуда маълум ҳастанд.

Ричард Вурмбранд, башоратдиҳандаи ҳаваскор, чанде пеш аз маҳбаси румынӣ озод шуд, ки дар он ҷо 14 сол монда, азобу шиканҷаҳои даҳшатнокро аз сар гузаронд.

У дар Румыния ҳамчун яке аз башоратдиҳандагони пешқадам маълум аст. Ӯро ҳамчун роҳбар, нависанда ва муаллим мешиносанд. Ӯ таърихи Аҳди Ҷадидро дар семинарияти баптистӣ, дар Бухарест таълим меод ва бисёр китобҳои аҷоибро навиштааст.

Дар соли 1945, вақте ки коммунистон Румыниро гирифтанд ва кӯшиш мекарданд, ки калисоро барои мақсадҳои худ истифода баранд, Ричард Вурмбранд ҳамон лаҳза байни асирони румынӣ ва аскарони рус, ки Румыниро гирифтанд, хизматгузори „пинҳонӣ“-ро сар кард. Ҳазорон одамон тарғиботҳои ӯро дар анборҳо, чердакҳо, тахонаҳо ва сахроҳои Румыния гуш мекарданд. Барои аз полиси махфӣ пинҳон шудан ӯ дар деҳаҳои гуногун бо номҳои гуногун пайдо мешуд. Касоне ки имони худро дар он айёми саҳт нигоҳ доштанд, ӯро ёддоранд, ва ӯро „одаме ки дар бораи Худо ғап мезанад“ меноманд. Барои тез-тез пайдо шудан ва ғайб задани ӯ дар ҳар ҷо ӯро „шабаҳи инҷилӣ“ меномиданд. Ӯ дар қатораҳо бо бисёр аскарони шӯравӣ ҳамроҳ шуда, ба онҳо башорат меод. Дар қатораҳо ӯ ба онҳо Каломи Худоро меод ва бо ёрии шахсони ба Масеҳ рӯварда метавонист ҳамчун коргар ба лагери Аскарони Сурх дарояд. Ӯ дар сарбозхонаҳо ҳамон вақт башорат меод, ки „чанговарони Масеҳ“ аз байни худи аскарони Армияи Сурх посбонӣ мекарданд ва бехатарии ӯро муҳофизат мекарданд.

Дар муддати чанд сол ӯ калисои пинҳониро роҳбарӣ мекард. Ӯ ҳазорон Инҷилро дар дастгоҳҳои чопии пинҳонкардашуда чоп кард.

Дар рӯи муқова акси Карл Маркс буда, китоб „Дин — афюн барои халқ“ ном дошт. Даҳ саҳифаи аввал иқтибосҳо аз асарҳои роҳбарони коммунистӣ буда, дар саҳифаи ёздаҳум гуфта мешуд, ки он чизе, ки ҳоло ҳонда будед, бемаънӣ ва нодуруст аст... ва акнун ба ҳақиқат гузаштан мумкин аст. Тамоми боқимондаи китоб Каломи Худо буд. Цензураи коммунистӣ аз нигоҳи аввал ин китобро таҳсин мекард ва дар ҷамъомадҳои калон ва съездҳои коммунистӣ онҳоро тақсим мекарданд.

Дар соли 1948 кори Ричард ҷунон бузург шуд, ки ӯро ҳамроҳи занаш Сабина, ки се солро дар лагерҳои корӣ гузаронд, ҳабс карданд. Шубон Вурмбранд се сол ба ҳуҷраи якканишини шинонда шуд ва ба ғайр аз азобдиҳандаҳои худ дигар ягон касро надид.

Бо гузаштани ин мӯҳлат ӯро ба муддати панҷ сол ба ҳуҷраи умумӣ гузаронданд ва шиканҷаҳо бо қордҳо ва оҳани тафсоншуда мунтазам қор фармуда мешуданд.

Ба тӯфайли номдор буданаш ва он мақоме ки ӯ ҳамчун роҳбари рӯҳонӣ, нависанда ва муаллим дошт, дипломатҳои хориҷӣ ба ҳабси тӯлкашидаи ӯ диққат доданд ва ӯро аз ҳукумати коммунистӣ талаб мекарданд. Дар ҷавоб хабар омад, ки Вурмбранд аз Румыния гурехтааст. Барои занаш шаҳодати расмӣ дар бораи марги ӯ фиристонда шуд. Полис пинҳонӣ дар намунаи дӯстони озодшудаи Вурмбранд марги шубонро бо шаҳодати иштироқи шахсиашон дар дафқунӣ дар ғӯристони ҳабсхона тасдиқ карданд. Ба ҳешовандонаш дар Румыния ва дӯстони берун аз сарҳад пешниҳод шуд, ки ӯро фаромӯш кунанд, азбаски ӯ дигар дар қайди ҳаёт нест.

АЗОБХО

БОБИ ЯКУМ

Беимон Масехро меёбад

Ман дар оилае тарбия ёфтаам, ки дар он ягон хел дин ба назар гирифта намешуд. Дар хурдсолӣ ба ман маърифати динӣ дода нашуд ва дар синни 14-солагӣ ман атеисти ислохнашаванда будам. Ин натиҷаи сангдилии кӯдакии ман буд. Ман аз рӯзҳои аввали зиндагиям ятим будам ва бо қашшоқӣ ва мушкилиҳои давраи Ҷанги якуми ҷаҳонӣ шинос будам. То синни 14-солагӣ ман чун коммунистони давраи худ атеисти қатъӣ будам. Дар ин синну сол ман ҳар гуна китобҳои беидеологӣ мехондам ва на танҳо ба Худо ва Масеҳ бовар намекардам, балки инчунин ҳар гуна зикри динро бад меидидам, онро барои одам пурхатар ва зарарнок ҳисоб мекардам. Ман бо сангдилӣ ба муқобили дин ба воя расидам. Баъдтар ман фаҳмидам Худо бо ғайри худ маро ба қатори интиҳобшудагони худ қабул кардааст, ки сабаби онро то ҳоло ҳам намефаҳмам. Ин сабабҳо ба ҳислати ман, ки тамоман бад буд, ягон муносибате надоштанд.

Агарчи ман атеист будам, чизи нофаҳмое маро ба калисо мекашид. Барои ман аз паҳлуи калисо гузашта ва ба даруни он надаромадан мушкил буд. Ба ростӣ ман намефаҳмидам, ки чӣ рӯй меод. Ман мавъизаҳоро ӯш мекардам, вале онҳо ба дили ман намерасиданд. Ман қомилан боварӣ доштам, ки Худо нест. Ман аз он фикр нафрат доштам, ки Худо ҳукмрон аст ва ман бояд ва ӯ итоат кунам.

Ман аз он тасаввуроти нодуруст дар бораи Худо, ки дар шуури ман буд, нафрат доштам. Ман бисёр мехостам, ки дар кучоҳе дили дӯстдоштае вучуд дошта бошад... дар ягон ҷо дар маркази олам. Барои ман хурсандии кӯдакӣ ва ҷавонӣ кам шинос буданд.

Бисёр мехостам, ки дар кучоҳе барои ман ҳам дили дӯстдоштае зада истода бошад.

Ман медонистам, ки Худо нест, вале афсӯс меҳӯрдм, ки ин гуна Худои дӯстдоштае ки ман мехостам дошта бошам, вучуд надошт.

Боре ман пур аз муҳолифатҳои дарунии рӯҳӣ ба калисои католиқӣ даромадам ва дидам, ки одамон ба зону нишаста, чизе худ ба худ гуфта истодаанд. Ман фикр мекардам, ки ман ҳам дар қатори онҳо истода, дуоҳои онҳоро такрор кунам ва бисанҷам, ки аз ин чӣ

бармеояд. Онҳо ба Бокирани Муқаддас дуо мекарданд: „Шодӣ кун, эй Пурфайз“. Ман аз паси онҳо боз ва боз такрор мекардам ва ба ҳайкали Марям менигаристам, вале ягон чиз рӯй намедод ва ман саҳт гамгин шуда рафтам.

Боре, гарчанде ман атеисти қатъӣ будам, ман ба Худо дуо мекардам: „Худоё, ман боварии комил дорам, ки Ту нестӣ, вале агар Ту тасодуфан вучуд дошта бошӣ, ки ба ин ман шубҳа дорам, ман маҷбур нестам, ки ба Ту бовар кунам, вале Ту маҷбур ҳастӣ ба ман кушода шавӣ“.

Ман атеист будам, вале атеизм ба дили ман осоиштагӣ надод.

Рӯзе дуредгари пир китоберо ба ман дод.

Китоби Муқаддасе ки ӯ ба ман дод, на бо сухан, балки бо алангаи муҳаббат ва дуои ӯ навишта шуда буд. Ман бо душворӣ онро мехондам. Ман намехондам, балки дар сари ҳар саҳифа мегиристам, зиндагии нуксондори худро бо зиндагии Исо, нопокии худро бо покии ӯ, нафрати худро бо муҳаббати ӯ муқоиса мекардам ва ӯ маро ба қатори мансубони Худ қабул кард. Ман ба ӯ мутааллиқ шудам.

Баъдтар зани ман ҳам ба Масех рӯ оварда, дигар қонҳоро ба назди ӯ овард ва онҳо дар навбати худ дигаронро меоварданд ва ҳамин тавр дар Румыния ҷамоати масеҳии нав пайдо шуд.

Давраи миллатчигӣ расид ва мо дар Румыния аз барои онҳо саҳт азоб мекашидем. Миллатчигӣ шакли ҳукмфармони қатъӣ ва таъқибкуниро гирифт.

Давраҳои ҳукумати миллатчигӣ ба мо баъзе чизҳоро ёд доданд. Онҳо ба мо нишон доданд, ки ба зарбу латҳо тоқат кардан мумкин аст ва рӯҳи одам бо ёрии Худо метавонад ба шиканҷаҳои даҳшатнок тоб оварад. Мо қорҳои Худоро пинҳонӣ карданро ёд гирифтём ва ин моро ба давраҳо ва азиятҳои тайёр кард, ки акнун дар пеши мо истода буданд.

Хизмат ба русҳо

Аз гузаштаи беҳудан худ афсӯс хӯрда, аз рӯзи аввали имон оварданам ман дар бораи имконияти ба одамони советӣ шаҳодат доданро орзу мекардам. Онҳо одамоне буданд, ки аз хурдсолӣ дар атеизм тарбия ёфтаанд. Орзуи ман амалӣ шуд ва амалӣ гаштани он ҳанӯз дар давраи миллатчиёӣ сар шуда буд, вақте ки дар Румыния ҳазорон низомиёни советӣ буданд. Мо дар байни онҳо қори масеҳиро паҳн кардем ва ин қор таъсирбахш ва ҷиддӣ буд.

Ман ҳеҷ гоҳ воҳӯрии аввалини худро бо асири рус фаромӯш намекунам. ӯ ба ман гуфт, ки ӯ муҳандис аст ва ман аз ӯ пурсидам,

ки оё у ба Худо бовар мекунад? Агар у дар ҷавоб ба ман „ха“ ё „не“ мегуфт, ман уро мазаммат намекардам, чунки бовар кардан ва накардан ҳаққи у аст, вале у ба ман бо ҷашмони нофаҳмо нигоҳ карда гуфт: „Барои ман чунин фармон нест, ки бовар кунам ва агар ба ман фармон диҳанд, ман бовар мекунам“.

Бар рухсораҳои ман ашқҳо раво шуданд. Ман ҳис мекардам, ки ҷӣ хел дар синаам дилам пора мешавад. Дар назди ман одам бо шуури мурда меистод, ки қиматтарин тӯҳфаи Худоро гум кардааст: ҳаққи шахсият будан. У олати ҷангии дар дасти коммунистон буд, одами майнаш тозакардашуда, ки бо фармон тайёр буд бовар кунад ё не. У дигар қобилияти тафаккури шахсӣ надошт ва баъди бисёр солҳои ҳукумати коммунистӣ одами руси типӣ буд.

Баъд аз садамоти аввалин аз таассуроте ки ин муҳандис ба ман овард, ба худ омада, ман ба Худо ваъда додам, ки зиндагии худро ба ҳамин одамон мебахшам, то ки шахсияти онҳоро баргардонам ва ба онҳо барои пайдо кардани имон ба Худо ва Масеҳ ёрдам кунам. Ба ман зарур нашуд, ки ба Русия равам, то ки русҳоро дарёбам.

Аз 23 августи соли 1944 сар карда як миллион аскарони шӯравӣ ба Румыния омаданд. Даре нагузашта коммунистон дар мамлакати мо ба сари ҳокимият омаданд. Чунин даҳшате сар шуд, ки террори миллатчиёро ба як чизи хурд ва сабуке табдил дод. Дар Румыния, ки он гоҳ 18 миллион аҳоли дошт, дар партия фақат даҳ ҳазор кас аъзо буд. Вале вазири корҳои хориҷии Иттиҳоди Шӯравӣ Вышинский ба утоқи подшоҳи мо Михаилу Якум зада даромад ва бо мушт ба рӯи миз зада гуфт: „Шумо бояд дар мақомҳои ҳукумати коммунистонро таъин кунед!“

Армия ва полиси мо беяроқ карда шуда буданд ва он гоҳ коммунистони қариб барои ҳама манфур зӯран ҳокимиятро ба дасти худ гирифтанд.

Забони муҳаббат ва забони гумроҳкунӣ якхела ҳастанд

Вақте ки коммунистон дар Румыния ба сари ҳокимият омаданд, онҳо моҳирона дар навбати аввал ба назди калисо омаданд, то ки онро аз роҳ зананд ва ба тарафи худ гардонанд.

Касе ки меҳодад духтарро ба занӣ гирад ва касе ки меҳодад фақат як шаб бо вай бошад ва вайро биронад, ҳар ду мегӯянд: „Ман туро дӯст медорам!“

Исо моро ёд дод, ки забони муҳаббатро аз забони гумроҳшавӣ ва гургони дар пӯсти гӯсфандро аз гӯсфандони ҳақиқӣ фарқ кунем.

Коммунистон конгресси хамаи калисоҳои масехиро дар бинои Парлумон даъват карданд. Онҳо мехостанд, ки масехиён ба тарафи онҳо гузаранд, вале мо роҳи дигарро интихоб кардем.

Дар он ҷо 4000 шубонон, рӯҳониён ва мавъизакунандагони ҳамаи мазҳабҳо буданд ва ҳамаи ин 4000 хизматчиёни рӯҳонӣ Иосиф Сталино раиси фахрии конгресс интихоб карданд. Сталин он вақт раиси ҳаракати байналхалқии беимонон ва қотили оммавии имондорон буд.

Дар бинои Парлумон усқуфҳо ва шубонҳо яке аз паси дигаре хеста, мегуфтанд, ки коммунизм ва масехият асосан якхела ҳастанд ва комилан метавонанд ҳамзистӣ кунанд. Яке аз паси дигаре башоратдиҳандагон ба коммунизм ҳамду сано меоварданд ва ҳукумати навро ба боварии калисо анҷом меоданд.

Ман бо занам дар ин конгресс иштирок кардам. Занам дар паҳлӯям нишаст ва ба ман пичиррос зад: „Ричард, бархез ва ин бадномиро аз рӯи Масех бишӯй! Онҳо ба рӯи муқаддаси Ҷ туғ мекунад!“ Ман ба ӯ ҷавоб додам: „Агар ман ин корро кунам, ту шавҳари худро гум мекуӣ“. Вай гуфт: „Ман намехоҳам, ки шавҳари тарсонҷак дошта бошам“. Он гоҳ ман хеста дар ин конгресс гап задам ва на қотилони масехиён, балки Худо ва Масехро таъриф мекардам ва гуфтам, ки садоқати мо дар навбати аввал ба Худо тааллуқ дорад. Ҳамаи суҳанон дар ин конгресс ба воситаи радио шунавонида мешуданд ва тамоми мамлакат мешунид, ки ман аз манбари парлумони коммунистӣ чӣ мегуфтам. Ман Масехро баланд мебардоштам ва ин баҳри ман қимат меафтод, вале фикр мекунам, ки бояд чунин рафтор мекардам.

Калисоҳои православӣ ва протестантӣ дар гузашт қардан ба коммунизм мусобиқа мебуданд.

Як усқуфи православӣ ба тайласони худ дос ва болгаро баст ва аз зердастони худ хоҳиш намуд, ки ӯро дигар бо унвони оддӣ не, балки „рафиқ усқуф“ номанд.

Ман дар конгресси баптистон дар шаҳрчаи Ресит иштирок кардам. Анҷуман дар зери байрақи сурх мегузашт ва вақте ки суруди миллии Иттиҳоди Шӯравиро менавохтанд, ҳама аз ҷойҳои худ бархестанд ва раиси анҷуман изҳор кард, ки Сталин ба ғайр аз иҷро қардани аҳкоми Худо дигар ягон корро намекунад. Ҷ Сталино ҳамчун устоди бузурги Китоби Муқаддас таъриф мекард!

Чунин рӯҳониён ба монанди Патрасиу ва Росиану боз ҳам дуртар мерафтанд: онҳо офисерони полиси пинҳонӣ шуданд. Ёрдамчии усқуфи калисои лютераниаи Румыния Рапп дар семинарияти динӣ таълим меод, ки Худо се ваҳйиро ба воситаи Мусо, Исои Масех ва Сталин додааст ва ҳар як ваҳӣ нав аз пештара бехтар буд.

Бифаҳмед, ки масеҳиёни ҳақиқӣ ба Масеҳ содиқ монданд ва бисёр азоб кашиданд, вале коммунистон барои онҳо роҳбаронро „интиҳоб“ карданд ва онҳо ба ғайр аз қабул намудани ин роҳбарон чораи дигаре надошанд. Ин шароит дар замони мо дар мавриди „роҳбарон“-и баланди динӣ боқӣ мондааст. Онҳое ки на гуломони Масеҳ, балки гуломони коммунистон шуданд, бародарони худро рад мекарданд ва намехостанд, ки бо онҳо бошанд.

Имондорони рус баъд аз Инқилоб дар Русия Калисои Пинҳониро ташкил карданд. Мо дар мамлакати худамон аз рӯи амали онҳо рафтор кардем, зеро медуем, ки чӣ хел ҳокимияти коммунистон боз ҳам мустаҳкамтар мешавад ва чӣ хел баъзе роҳбарони расмӣ калисо бародарони худро мефурӯшанд. Мо Калисоро бино кардем, ки тайёр буд ба мардум башорат диҳад ва ҳатто ба кӯдакон Инчилро мавъиза кунад. Коммунистон ҳамаи инро манъ карданд ва роҳбарони расмӣ Калисо ба ин шарт розӣ шуданд.

Ҳамроҳи дигарон ман кори Калисои ба қайд нагирифтаро кушодам. Зоҳиран ман вазъияти сазовори эҳтироми чамъиятро ишғол намудам, ки ба кори махфӣ ман ҳеч дахл надошт ва ҳамчун пардапӯш хизмат мекард. Ман шубони Миссияи Лютерии норвегӣ будам ва дар ҳуди ҳамон вақт намояндаи Шӯрои Умумичаҳонии Калисоҳо будам. Ин ду мақом барои ман дар пеши коммунистон намои шоистаро медоданд ва онҳо дар бораи кори пинҳонии ман ягон чизро намефаҳмиданд, ки он ду шӯъба дошт: хизмат ба миллионҳо аскарони шӯравӣ ва хизмат ба халқи асири Руминия.

Одамони шӯравӣ ҷонҳои мӯҳтоҷ доранд

Башорати Инчил барои одамони шӯравӣ ба ман чун осмон дар замин менамуд. Ман Инчилро барои бисёр миллатҳо мавъиза мекардам, вале ягон бор надидам, ки касе Инчилро мисли одамони шӯравӣ қабул кунад. Онҳо чунин ҷонҳои мӯҳтоҷро доранд!

Як шиноси рӯҳонии православі бо телефон ба ман занг зада гуфт, ки офитсери рус ба назди ӯ барои омуриш омадааст. Шиноси ман бо забони русӣ гап намезад, вале чун фаҳмид, ки ман бо забони русӣ гап мезанам, ба ӯ суроғи маро додааст. Дар рӯзи дигар ин одам ба назди ман омад. Ӯ Худоро дӯст дошта, мехост Ӯро бештар бифаҳмад, вале ягон бор Китоби Муқаддасро надидаст, ягон бор дар ибодати Худо набудааст (калисоҳо дар Русия хеле каманд) ва ягон тайёрии динӣ надошт. Ӯ Худоро дӯст медошт, вале дар бораи Ӯ ягон тасаввуроте надошт.

Ман ба ӯ хондани Мавъизаи Болои Кӯҳ ва масалҳои Исоро сар кардам. Ҳамаи инро гуш карда, ӯ дар рӯи хона ба рақс кардан сар кард

ва хурсандона хитоб мекард: „Ин чӣ зебой! Чӣ тавр ман ин Масехро надониста, зиндагӣ карда метавонистам!“

Ман бори аввал одамро дидам, ки барои Масех бо чунин ҷидду ҷаҳд ва шавқ хурсандӣ мекунад.

Вале дар ин ҷо ман ба хатое роҳ додам, таърихи азобҳо ва таслиби Исоро бе тайёрии пешаки ба ӯ хондам. Ӯ инро интизор набуд ва вақте шунид, ки Масехро заданд, маслуб карданд ва чӣ хел Ӯ дар охир бо азобҳои дахшатнок ҷон дод, вай ба рӯи курсӣ афтод ва гириро сар кард. Ӯ ба Начотдиҳанда бовар кард ва акнун ин Начотдиҳанда ҷон дод. Ман ба ӯ нигоҳ карда, шарм мекардам, ки ман муаллим ва шубони дигарон номида мешудам, вале ягон бор ба азобҳои Масех шарик нашудаам, чунон ки ин офитсери русе ки ҳоло нав дар бораи онҳо фаҳмида буд.

Ба ӯ нигоҳ карда, ман чун аз нав Маряма Мачдалиро, ки дар пояи салиб мегирист ва баъд Исоро, ки фақат ҷисми бечоне дар даруни қабр буд, мидидам. Ман ба ӯ хондани ҳикоятро дар бораи эҳё шудани Масех сар кардам. Ӯ намедонист, ки Начотдиҳандаи ӯ аз байни мурдагон эҳё шуд ва вақте ки ин хабари хушро шунид, ба зонуҳои худ мезад ва дашноми бадро такрор мекард, ки онро ҳамон замон „муқаддас“ номидан мумкин буд. Сухани ӯ дағал буд, чунки ӯ дигар хел гап заданро ёд нагирифта буд. Ӯ боз аз нав шодӣ мекард ва фарёд мезад: „Ӯ зинда аст! Ӯ зинда аст!“ Хурсандӣ боз аз нав дар ӯ ҷӯш мезад ва ӯ боз дар рӯи хона ракс мекард.

Ман ба ӯ гуфтам: „Биёед дуо кунем“. Ӯ дуоро намедонист ва суханони муқаддаси мо ба ӯ ношинос буданд. Ӯ дар паҳлуи ман ба зону нишаст ва суханони дуои ӯ чунин буданд: „Худоё, Ту аҷаб хуб ҳастӣ! Агар Ту ба ҷойи ман мебудӣ, ва ман ба ҷойи Ту мебудам, ман ҳеҷ гоҳ гуноҳҳои Ту ро ба Ту намебахшидам, вале Ту ҳақиқатан меҳрубон ҳастӣ ва ман аз тахти дил Ту ро дӯст медорам!“

Ба ман чунин менамояд, ки ҳамаи фариштаҳо дар осмон қорҳои худро монда ба ин дуои бузурги офитсери рус гӯш мекунанд. Ин одам аз тарафи Масех қабул шуд.

Дар мағоза ман офитсери дигари рус ва офисерзанеро вохӯрдм. Онҳо мехостанд хариди бисёре кунанд ва барои онҳо бо фурушандае ки ягон сухан бо русӣ намегуфт, маслиҳат кардан мушкил буд. Ман хизмати худро пешниҳод кардам. Мо шинос шудем ва ман онҳоро ба хӯроки нисфирӯзӣ ба назди худ даъват кардам. Пеш аз он ки ба хӯрдан сар кунем, ман ба онҳо гуфтам: „Шумо дар хонаи масеҳиён ҳастед ва мо одат кардаем, ки пеш аз хӯрок дуо кунем“. Ман бо забони русӣ дуо мекардам. Онҳо чангакҳо ва қордхоро мекунанд ва дигар ба хӯрок аҳамият намедоданд. Дар бораи Масех, дар бораи Худо ва дар бораи

Китоби Муқаддас саволҳо сар шуданд. Онҳо ҳақиқатан ягон чизро наметавонистанд. Бо онҳо гап задан барои ман душвор буд.

Ман ба онҳо масалеро дар бораи хӯчаине ки садто гӯсфанд дошт ва яке аз онҳо гум шуд, нақл кардам, вале чизе ки ман гуфтам, онҳо намефаҳмиданд ва пурсиданд: „Ин чӣ хел, ки ӯ сад гӯсфанд дошт? Наход ки колхоз онҳоро аз ӯ нагирифтааст?“

Баъд ман ба онҳо гуфтам, ки Масеҳ Подшоҳ аст ва онҳо ба ман ҷавоб доданд, ки ҳамаи подшоҳон одамони бад буданд ва мардумро ситам мекарданд ва барои ҳамин мумкин Исо ҳам ситамгар будааст.

Вақте ки ман ба онҳо масал дар бораи коркунони тоқзорро нақл кардам, онҳо ҷавоб доданд: „Онҳо хуб карданд, ки ба муқобили соҳиби тоқзор шӯриш бардоштанд. Тоқзор бояд ба коллектив тааллуқ дошта бошад!“

Барои онҳо ҳама нав буд.

Вақте ки ман ба онҳо дар бораи таваллуди Исои Масеҳ нақл кардам, онҳо бо суҳаноне ҷавоб доданд, ки барои ҳар як одами бомаданият таҳқиромез менамуданд: „Оё Марям зани Худо буд?“ Он гоҳ ман фаҳмидам, ки барои Инчилро мавъиза кардан ба мардуме ки бисёр солҳоро дар зери коммунизм гузарондаанд, бояд тамоман забони дигарро, забонеро, ки ба онҳо фаҳмо аст, кор фармудан даркор аст.

Миссионероне ки ба Африқои Марказӣ мерафтанд, ҳеҷ наметавонистанд суҳанони Ишаъён Набиरो тарҷума кунанд: „Агар гуноҳҳои шумо мисли қирмиз бошанд, мисли барф сафед хоҳам кард“. Сокинони маҳаллӣ ягон бор барфро надидаанд ва тарҷумонҳо маҷбур буданд, ки гуноҳи сафедшударо бо чормағзи норҷилӣ муқоиса кунанд.

Инак, мо маҷбур шудем, ки Инчилро ба забони марксистӣ тарҷума кунем, то ки барои ин мардум мақбул шавад. Мо худамон ин корро наметавонистем, вале Рӯҳи Муқаддас кори Худо ба воситаи мо кард. Офитсери рус ва рафикааш худи ҳамон рӯз ба Масеҳ рӯ оварданд ва баъдтар ба кори пинҳонии мо дар байни одамони шӯравӣ бисёр ёрдам карданд.

Мо дар байни онҳо Аҳди Ҷадид ва дигар адабиётҳои диниро ҷоп карда тақсим мекардем. Бо ёрии аскарони сурх, ки ба Масеҳ рӯ оварданд, мо тавонистем қисмҳои Китоби Муқаддас ва Китоби Муқаддаси пурраро ба СССР равон кунем.

Барои паҳн кардани Инчил байни аскарони шӯравӣ мо аз усулҳои хархела истифода мебардем. Онҳо алақай бисёр меҷангиданд ва бисёри аз онҳо дар хонаҳо фарзанд доштанд ва барои онҳо бисёр зиқ мешуданд.

Писарчаи мо Минхай ва дигар бачаҳои то синни даҳсола бо Китобҳои Муқаддас ва дигар адабиётҳо дар киса, ба назди иморатҳои аскарони шӯравӣ меомаданд. Аскарони сурх сари онҳоро сила мекарданд ва фарзандони азизи худро, ки солҳо надида буданд, ёд карда, ба фарзандони мо шоколад, қандҳо ва бачаҳо ба онҳо китобҳои Китоби Муқаддас ва дигар китобҳоро медоданд, ки аскарони рус қабул мекарданд. Аксар вақт чизе ки барои мо хатарнок буд, фарзандонамон мекарданд, ки барои онҳо бехатар буд. Онҳо „миссионерони ҷавон“ буданд ва натиҷаҳои корҳои онҳо бисёр хуб буданд. Бисёри аскарон Инчилро ҳамин тавр қабул мекарданд, вақте ки дигар ягон илоҷи додани он набуд.

Мавъиза дар иморатҳои ҳарбӣ

Мо дар байни аскарони сурхи рус кор мекардем ва на танҳо бо шаҳодатҳои шахсӣ ба онҳо хизмат мекардем. Мо имконият доштем, ки бо онҳо маҷлисҳои начандон калон гузаронем. Одамони шӯравӣ соатҳои дастиро бисёр дӯст медоранд. Аскарон аз ҷама соатҳоро медуздиданд. Онҳо одаморо дар кучаҳо бозмедоштанд ва ин одамони бояд хомӯшона соатҳои худро медоданд. Аскареро вохӯрдан мумкин буд, ки дар ҳар даст якчанд соат дошт ва ман ҳатто офицерзанеро вохӯрдам, ки соати рӯймизии зангдорро дар гардан дошт.

Агар ба румынӣ соат даркор мешуд, ӯ бояд ба иморатҳои русҳо мерафт ва соати дуздидашударо меҳарид, ки баъзан соати шахсиашон буд. Даромад ба иморатҳои русҳо барои румынҳо кушода буд ва мо хизматгори Калисои Пинҳонӣ дар намуди харидорон ба онҳо мебаромадем.

Кушиши аввали мавъизаи худро ман бо иди православии Петрус ва Павлуси муқаддас мувофиқ овардам. Ман ба истиқоматгоҳи аскарон бо баҳонаи хариди соат омадам ва онҳоро рад мекардам, чунки соатҳо хеле калон ё хеле хурд, ё барои ман қимат буданд. Дар гирди ман аскарон ҷамъ шуда, ҳар яке ягон чизро барои харид пешниҳод мекард ва ман бо шӯҳӣ ҷавоб медодам: „Ягон кас аз шумоён Павлус ё Петрус ном дорад?“ Якчанд кас чунин номҳо доштанд ва ман пурсидам: „Оё шумо медонед, ки имрӯз иди Павлус ва Петрус аст?“ Чанд нафар аз калонсолон дар бораи ин медонистанд. Он гоҳ ман пурсидам: „Шумо медонед, ки Павлус ва Петрус киро буданд?“ Ҳеҷ кас намедонист ва ман ба онҳо дар бораи ҳавориён нақлро сар кардам, вале як аскар маро боздошт ва гуфт: „Ман мебинам, ки шумо ба инҳо чӣ на барои хариди соат, балки барои гуфтан дар бораи имон омадаед. Бишинед ва гап занед, вале фақат эҳтиёткорона. Мо медонем, аз кӣ эҳтиёт шудан даркор.“

Ин одамон дар ин чо бехатаранд, вале вақте ки ман дастамро ба зонуи шумо мегузорам, шумо бояд фақат дар бораи соат гап занед ва вақте ки мебардорам, шумо метавонед сухани худро давом диҳед“.

Издихоми нисбатан калоне чамъ шуд ва ман ба онҳо дар бораи Петрус, Павлус ва Масех, ки онҳо барои У чони худро доданд, нақл мекардам. Баъзе вақтҳо касе меомад, ки онҳо ба ӯ боварӣ надоштанд ва он гоҳ аскар дасти худро ба рӯи зонуи ман мегузошт ва ман ҳамон дам дар бораи соат гап мезадам. Вақте ки ин одам мерафт, ман сухани худро дар бораи Масех давом меодам.

Чунин зиёратҳо бо ёрии аскарони имоновардан рус бисёр такрор мешуданд. Он гоҳ бисёр аз рафиқони онҳо ба Исо имон оварданд ва хазорон Инчилҳо пинҳонӣ тақсим шуданд.

Бисёр бародарон ва хоҳарони мо барои ин кор ба даст афтоданд ва зада ва азоб дода мешуданд, вале ягон кас ба ташкилоти мо хиёнат накард.

Дар вақтҳои хизматгузориамон мо бо аъзоёни Калисои Пинҳонии Русия шинос шудем ва имконият доштем дар бораи таассуротҳои онҳо бештар бифаҳмем. Мо дар онҳо аломатҳои муқаддасони бузургро медидем. Онҳо солҳои дарози тарбияи коммунистиро гузаштанд ва баъзеяшон дар донишгоҳҳои коммунистӣ мехонданд, вале чӣ тавре ки моҳӣ дар оби шӯри баҳр зиндагӣ карда, метавонад тани худро бенамак нигоҳ дорад, онҳо ҳам аз мактабҳои шӯравӣ гузашта, худро дар Масех тоза нигоҳ доштанд.

Ин одамони рус чунин ҷонҳои зебо доштанд! Онҳо мегуфтанд: „Мо медонем, ки ситора, дос ва болгае ки мо дар кулоҳҳои худ дорем, — аломати зидди Масех аст“.

Онҳо инро бо садои ғамгина мегуфтанд ва барои паҳн кардани Инчил дар байни аскарони рус ба мо ёрдам мекарданд.

Ман бояд бигӯям, ки онҳо дорои ҳамаи сифатҳои хуби масеҳӣ буданд, ба ғайр аз хурсандие ки онҳо фақат дар вақти имон овардани худ доштанд. Баъд ин хурсандӣ ғайб зад ва ман ҳар гоҳ дар бораи ин фикр мекардам.

Рӯзе ман як масеҳиро пурсидам: „Барои чӣ шумо хурсандӣ намекунед?“ У ҷавоб дод: „Ман чӣ тавр метавонам хурсандӣ кунам, агар ман бояд аз шубони калисои худ пинҳон дорам, ки ман масеҳии ҳақиқӣ ҳастам ва бо дуо зиндагӣ карда, кӯшиш мекунам, ки ҷонро барои Масех ба даст орам? Шубони Калисо хабаркаши полиси махфӣ мебошад ва моро яке аз паси дигаре дастгир мекунад.“

Шубонон бо қавми калисо хиёнат мекунад! Дар қалбҳои худ мо хурсандии начотро дорем, вале мо мисли шумо ошкоро хурсандӣ карда наметавонем. Масеҳият барои мо ғоча аст. Вақте ки шумо,

имондорони озод, чонеро барои Масех ба даст меоваред, шумо азоро барои Калисои худ ба даст меоваред, вале вақте ки мо ин корро мекунем, рӯварандаи нави мо метавонад ба ҳаёти афтад ва фарзандони ӯ абадан бепарастор мемонанд. Хурсандӣ аз овардани касе ба назди Масех ҳамеша бо ин ҳиссиёти пурдурд ва фаҳмиши қимате ки онро пардохтан даркор аст, яқоя мебошад“.

Мо бо имондорони шакли тамоман нав шинос шудем: масеҳиёни Калисои Пинхонӣ. Мо бо бисёр ходисаҳои ғайриҷашмдошт дучор шудем.

Худи ҳамин тавре ки бисёр имондорон ҳастанд, ки дар ҳақиқат чунин нестанд, дар байни беимонони рус мо чунин одамонро ёфтем, ки дар ҳақиқат имондор буданд.

Ман бо чуфти бомаърифат шинос шудам. Ҳардуяшон ҳайкалтарошанд. Вақте ки ман бо онҳо дар бораи Худо гап задам, шавҳар гуфт: „Худо нест. Мо беимон ҳастем, вале мо ба шумо чизи аҷоибро нақл мекунем, ки бо мо рӯй дода буд. Боре мо дар болои ҳайкали Сталин кор мекардем ва дар вақти кор ҳамсарам пурсид: «Дар хусуси ангушти калонӣ чӣ хел?» Агар мо ангушти калониро дар муқобили дигар ангуштон намедоштем ва дастони мо мисли пойҳои мо мебуданд, мо болға, асбобҳо, китоб, порчаи нонро гирифтани наметавонистем. Ангуштони калониро кӣ сохтааст? Мо ҳардуямон марксизмро дар мактаб омӯхтем ва медонем, ки замин ва осмонро Худо наофаридааст, балки худ ба худ пайдо шуданд. Моро ҳамин тавр ёд додаанд ва чунин бовар мекунем, вале агар Худо заминро ҳам наофаридааст ва фақат ҳамин ангушти калониро, мо аллакай барои ин қисми хурди қисми худ хурсанд мебудем. Мо Эдисон ва Стивенсонро таъриф мекунем, барои он ки онҳо чароғи электрикӣ, телефон, роҳи оҳан ва бисёр дигар чизҳоро ихтироъ кардаанд, вале барои чӣ касеро, ки ангушти калонии моро ихтироъ кардааст, таъриф накунем? Агар Эдисон ангушти калонӣ намедошт, ӯ ягон чизро ихтироъ намекард ва барои ҳамин Худоро таъриф кардан ҳақ аст, ки ангушти калониро офаридааст“.

Шавҳараш хеле ҳашмгин шуд, чуноне ки ин ходиса ҳар бор бо мардон рӯй медиҳад, вақте ки зан ягон чизи оқилона мегӯяд ва фарёд зад: „Гапҳои бемаъниро назан! Ту медонӣ, ки Худо нест. Инро ба ту дар мактаб таълим медоданд ва ба ғайр аз ин ту боварӣ надорӣ, ки касе моро гӯш намекунад. Мо метавонем ба фалокати ҷиддӣ афтем ва ман ба ту маслиҳат медиҳам, то дар сари худ дошта бошӣ, ки Худо нест. Дар осмон „ҲЕҶ КАС“ нест!“

Вай ҷавоб дод: „Пас ин мӯъҷизаи бузург аст. Агар дар осмон Худое мебуд, ки аҷодони мо аз ҷоҳилии худ ба ӯ бовар мекарданд,

пас ин комилан табиист, ки мо ангуштони калон дорем. Худои тавоно метавонад ҳама корро кунад ва метавонист ангушти калонро низ офарад, вале агар дар осмон ягон кас нест, ман аз тарафи худ қарор мекунам, ки ин ҲЕҶ КАСРО аз самими қалб таъриф кунам, ки ангушти калонии маро офаридааст!”

Онҳо ибодаткунандагони „ҲЕҶ КАС“ шуданд ва ин имон бо мурури замон меафзуд. Онҳо Уро на танҳо Офарандаи ангушти калон, балки ситораҳо, гулҳо, фарзандон ва тамоми зебоиҳои ҷаҳон ҳисоб мекарданд. Ин айнан мисли он буд, ки дар Афина ҳавворӣ Павлус ибодаткунандагони „Худои ношинос“-ро ёфта буд.

Онҳо ба Худо бовар карда, номи Уро намендонистанд ва ман сабукие хис мекардам, агар онҳоро фақат як қадам ба пеш, ба сӯи дидани наҷот ва омуриш ба воситаи Масеҳ равон кунам.

Боре ман офицерзани русро дар кӯча вохӯрдм ва ба назди ӯ омада узр пурсидам. „Ман медонам, ки ба хонуми ношинос дар кӯча муроҷиат кардан аз рӯи одоб нест, вале ман масеҳӣ ҳастам ва ниятҳои ман нек ва ҷиддӣ ҳастанд. Ман мехоҳам бо шумо дар бораи Масеҳ гап занам“. Вай маро пурсид: „Шумо Масеҳро дӯст медоред?“ Ман ҷавоб додам: „Ҳа, аз самими қалб!“ Вай маро ба оғӯш кашид ва бӯса кард.

Ин барои шубон нисбатан ҳолати ноқулай буд ва ман ҳам вайро бӯса кардам, бо умеди он ки одамон дар кӯча моро ҳамчун ҳешон ҳисоб кунанд. Вай хитоб кард: „Ман ҳам Масеҳро дӯст медорам!“ Ва ман вайро ба хонаи худамон даъват кардам ва бо тааҷҷуб фаҳмидам, ки вай ба ғайр аз номи Масеҳ дигар дар бораи ӯ ягон чизро намендонад. Ва ба ҳар ҳол вай Уро дӯст медошт. Вай намендонист, ки ӯ Наҷотдиҳанда аст, ё ин ки наҷот чист. Вай намендонист, ки ӯ дар кучо ва ҷӣ тавр зиндагӣ карда ҷон додааст, дар зиндагӣ ҷиро таълим медод ва ҷӣ тавр хизмат мекард. Барои ман ин зан аҷоиботи психологӣ менамуд. Ҷӣ хел касеро, ба ғайр аз номи ӯ дигар дар бораи ӯ ягон чизро нафаҳмида, дӯст доштан мумкин аст?

Вақте ки ман вайро пурсидам, вай чунин фаҳмонд: „Вақте ки хурд будам, хонданро ба ман ба воситаи расмҳо ёд медоданд. Барои ҳар як ҳарф ашӯе буд. Вақте ки ман ба мактаб рафтам ва ба синфҳои болоӣ расидам, маро насихат мекарданд, ки вазифаи муқаддаси ман — ҳифзи Ватан аст. Ба ман ахлоқи коммунистиро дарс медоданд, вале ман намендонистам, ба худ тасаввур кардан наметавонистам, ки «вазифаи муқаддас» ва «ахлоқ» ҷӣ намуде доранд. Барои ин фаҳмишҳо ба ман расмҳо лозим буданд. Ман медонам, ки аҷодони ман барои ҳамаи зебоиҳо, муқаддасот, арзишҳо ва ҳақиқатҳои зиндагӣ расмҳо доштанд. Модаркалони ман дар назди чунин сурат таъзим мекард ва номи «Масеҳ»-ро талаффуз мекард ва ман ин номро худ ба худ дӯст

медоштам. Он барои ман ҳақиқӣ шуд! Фақат бо як бор талаффуз шудани ин ном маро хурсандӣ пур мекард“.

Вайро гӯш карда, ман Навиштаҳои Муқаддасро ба хотир овардам, ки дар он ҷо навишта шуда буд: „Дар назди номи Исо ҳар зонӯе ҳам хоҳад шуд“.

Мумкин ба зиддимасеҳ муяссар мешавад, ки муваққатан аз шуури одамон фаҳмиширо дар бораи Худо тоза кунад, вале дар худи номи Исо қуввае мемонад, ки одамонро ба сӯи равшанӣ меоварад.

Вай дар хонаи ман бо хурсандӣ Масеҳро қабул кард ва акнун номи КАСЕ, ки вай аз хурдсолӣ дӯст медошт, дар дили вай маскан гирифт.

Ҳамаи он чизе, ки ман дар вақти муомила бо одамони шӯравӣ аз сар мегузарондам, барои ман маънии махсусе дошт.

Як хоҳар, ки дар стансияҳои роҳи оҳан адабиётхоро тақсими мекард, суроғи маро ба офитсери ҳавасманде додааст. Боре, бегоҳирузӣ ӯ ба хонаи ман даромад. Ин лейтенанти босалобат, қадбаланд ва хушандом буд. Ман уро пурсидам: „Чӣ хизмат?“ Ӯ ҷавоб дод: „Ман барои маслиҳат омадам“. Он гоҳ ман барои ӯ ҷойҳои муҳими Навиштаҳои хонда сар кардам. Ӯ дасти худро ба дасти ман монда гуфт: „Ман аз самими қалб аз шумо хоҳиш мекунам, ки маро ба иштибоҳ наандозед. Ман ба халқе тааллуқ дорам, ки онро бисёр солҳо дар ториқӣ нигоҳ доштанд. Бигӯед, ин Каломи Худо ҳақиқӣ аст?“

Ман уро бовар кунонд, ки ин ҳамин тавр аст ва баъди бо диққат гӯш кардани он чизе ки ман хонда будам, ӯ Масеҳро қабул кард.

Одамони шӯравӣ ҳеҷ гоҳ дар қорҳои динӣ бедидқат ё беаҳамият намешаванд. Дар мубориза барои дин ё ба муқобили он, онҳо ҷони худро дареғ намедоранд. Ана барои ҷӣ дар Русия ҳамаи имондорон миссионер буда, ҷонхоро ба Масеҳ меоваранд. Ва барои ҳамин дар ҷаҳон мамлакате нест, ки барои башорати Инҷил бештар тайёр бошад.

Халқи рус яке аз халқҳои табиатан диндори ҷаҳон мебошад ва агар ба он Инҷилро диҳанд, тамоми ҷаҳон метавонад ҷараёни худро дигар кунад.

Афсӯс ки Иттиҳоди Шӯравӣ бо ҷунин мардуми ҳақиқатҷӯӣ барои қори миссионерӣ қариб ягон касро надорад.

Боре дар қатора дар муқобили ман офитсери русе менишаст. Ман ба ӯ дар бораи Масеҳ нақл сар кардам ва якчанд ибораро ҳам нагуфта, ӯ бо иқтибосҳои атеистӣ аз навиштаҳои Маркс, Сталин, Волтер, Дарвин ва дигарон маро хомӯш кард. Ӯ ба ман имконияти гуфтан надод ва қариб як соат гап зада, маро дар он бовар мекунонд, ки Худо нест.

Вақте ки ӯ тамом кард, ман ӯро пурсидам: „Агар Худо нест, барои чӣ шумо вақте ки ба фалокат меафтед, дуо мекунед?“ Мисли дузде ки дар вақти дуздӣ дастгир мешавад, ӯ пурсид: „Шумо аз қучо медонед, ки ман дуо мекунам?“ Ба ӯ имконияти рафтан надода, ман гуфтам: „Ман ба шумо пештар савол додам ва акнун шумо бояд ба он ҷавоб диҳед“.

Ӯ сарашро ҳам карда иқрор шуд: „Дар фронт, дар вақти дар муҳосира буданамон, мо ҳама дуо мекардем ва чӣ гуфтанро намефаҳмидем ва мегуфтем: «Худо ва рӯҳи материя». Ман қарор додам, ки ин дуо дар ҷашмони Касе ки ба дил нигоҳ мекунад, бад нест“.

Хизматгузори мо барои русҳо басе самаранок буд. Ман Пётрро дар хотир дорам. Ҳеч кас намедонад, ки ӯ дар кадом зиндон мурд. Ӯ чунон ҷавон буд! Ӯ бистсола буд! Ӯ бо лашкари шӯравӣ ба Румуния омад ва дар маҷлиси пинҳонӣ ба Масеҳ рӯ оварда хоҳиш намуд, ки ӯро таъмид диҳанд. Ман ӯро таъмид додам ва баъд аз таъмид пурсидам, ки кадом ояти Китоби Муқаддас ба ӯ бештар таъсир кард ва ӯро водор кард, ки ба Масеҳ рӯ оварад? Ӯ гуфт, ки дар яке аз маҷлисҳо ӯ бо диққати калон гӯш кардааст, вақте ман аз боби 24-уми Инҷили Луқо мехондам, ки дар он ҷо дар бораи ду шогирд дар роҳ ба Аммоус гуфта мешавад. Вақте ки онҳо ба деҳа наздик шуданд, „Исо чунин намуд кард, ки мехоҳад роҳро давом диҳад“. Ман фикр мекардам, — мегуфт ӯ, — барои чӣ Исо чунин рафтор кард. Охир, шояд ӯ мехост бо Шогирдони Худ бимонад. Пас барои чӣ он вақт ӯ вонамуд мекард, ки рафтан мехоҳад? Ва ман инро чунин фаҳмондам, ки Исо Одами хеле хушмуомила буд ва мехост комилан боварӣ дошта бошад, ки Ӯ Меҳмони азиз аст. Вақте Ӯ дид, ки ҳақиқатан дар ин хона будани Ӯро меҳонанд, Ӯ бо хурсандӣ даромада, бо онҳо хӯрок хӯрд.

Коммунистон хушмуомила нестанд. Онҳо ба шуур ва дили мардум бо зӯрӣ мебароянд. Онҳо моро маҷбур мекунанд, то ки онҳоро аз сахар то бегоҳ ва ҳатто шабона ҳам гӯш кунем. Онҳо инро бо ёрии мактабҳои худ, радио, рӯзномаҳо, кино, маҷлисиҳои дахрӣ дар ҳар қадам мекунанд. Ба шумо хоҳ маъқул бошад, хоҳ не, шумо бояд тарғиботҳои онҳоро мунтазам гӯш кунед. Исо барои озодии мо нархро дод. Ӯ меҳрубонана дарро тақ-тақ кард ва бо хушмуомилагии Худ маро мафтун кард. Ин зиддияти саҳт байни Масеҳ ва коммунистон ӯро бовар кунанд.

Ӯ ягона одами русе набуд, ки аз меҳрубони Масеҳ мутаассир шуда буд (Ман ҳамчун шубон ҳеч гоҳ ба ин ҷихати иродаи Начотдиҳанда аҳамият надодам).

Баъди рӯ овардани худ Пётр ҳаёташро дар хатар гузошта, адабиётҳои тақсим мекард ва бо тамоми қувваташ кушиш мекард,

ки бо роҳи ғайриқонунӣ адабиётхоро ба Русия фиристонад. У ба Калисоҳои Махфӣи Румыния ва Русия ёрдам мекард. Дар охир у ба даст афтод ва ман медонам, ки дар соли 1959 у ханӯз дар ҳабсхона буд. Оё у мурд? Намедонам. Фақат Худо медонад, ки у акнун дар кучост.

Ба монанди у бисёриҳо ба Масеҳ на фақат рӯ оварданд. Мо бояд ҳеҷ гоҳ бо рӯ овардани ҷонҳо ба Масеҳ наистем, чунки бо ҳамин мо фақат ними корро кардаем. Ҳар ҷоне ки ба Масеҳ рӯ меоварад, дар навбати худ бояд дигаронро ба рӯ оварондан сар кунад. Русҳо на танҳо худашон рӯ меоварданд, балки дар байни худҳо аз Калисои Махфӣ миссионерон буданд. Онҳо барои Масеҳ фидокор ва шуҷоъ буда, ҳама вақт мегуфтанд, ки барои Масеҳ, ки барои онҳо ҷон дод, ин қадар кам хизмат мекунам.

Хизмати пинҳонии мо

Мо инчунин ба халқи асири Румыния хизмат мекардем.

Ба зудӣ коммунистон никоҷҳои худро партофтанд ва баъди илтифоти риёкоронаи роҳбарони калисо террори даҳшатнок сар шуд. Ҳазорҳо нафар ба ҳабс гирифта шуданд ва ба даст овардани як ҷон барои Масеҳ, чунон ки барои мо мушкил шуд, барои русҳо ҳам дар мамлақати онҳо чунин шуд.

Баъдтар ман дар зиндон одамонро вохӯрдм, ки ҳудам онҳоро ба назди Масеҳ оварда будам. Дар як ҳуҷра ҳамроҳи ман одаме буд, ки у шаш фарзанд дошт ва у барои имон ба Масеҳ ҳабс шуда буд. Зан ва кӯдакони у гурусна буданд ва у умед надошт, ки бо онҳо вохӯрад. Ман уро пурсидам: „Барои он ки ман шуморо ба назди Масеҳ овардам ва акнун шумо ва оилаи шумо дар чунин ҳолати бад ҳастед, ба муқобили ман ягон чиз доред?“

У ҷавоб дод: „Ман сухане надорам, ки миннатдориро барои он ки шумо маро ба назди чунин Начотдиҳандаи муъҷизакор овардаед, баён кунам. Ман намехостам ягон чизро дар зиндагӣ дигар кунам“.

Башорати Инҷил дар шароити нав осон набуд. Ба мо муяссар шуд, ки ҷанд китобчаи диниро ҷоп кунем, ки онҳоро ба воситаи сензураи қатъии коммунистӣ гузарондем. Мо барои онҳо китобчаеро пешниҳод кардем, ки дар муқоваи он акси асосгузори коммунизм, Карл Маркс буд ва номаш чунин буд: „Дин — тарёк барои халқ“. Мо ҳамеша китобчаҳои худро чунин номгузори мекардем, то ки диққати сензураро аз мундариҷаи онҳо ба тарафи дигар ҷалб кунем. Онҳо китобчаҳои моро ҷун коммунистӣ пиндошта, мӯҳри худро дар онҳо мегузошанд. Дар ин китобҳо баъди якҷанд саҳифаи иқтибосҳои

Маркс, Ленин ва Сталин, ки махсус барои сензура чоп шуда буданд, Хабари Хуши Исои Масеҳ сар мешуд.

Калисои Махфӣ монанди пирияи обӣ аст. Қисми хурди он дар боло намудор аст. Бо китобчаҳои худ, ки ба коммунистӣ монанд буданд, мо ба маҷлисҳо ва намоишҳои онҳо рафта, ошкоро онҳоро тақсим мекардем. Коммунистон, ки ба аксҳои рохбарони худ ҷалб шуда буданд, китобчаҳоро талошқунон мегирифтанд. Вақте ки онҳо то саҳифаи даҳум расида, мегиданд, ки дар он чӣ гуфта мешавад, мо аллакай дур будем.

Халқ бисёр рӯҳафта буд. Ҳукуматдорон ҳама чизро аз халқ мегирифтанд: аз деҳқонон онҳо киштзорҳо ва ғусфандон, аз сартарош ва дӯзанда кори хурди онҳоро, ки бо он рӯз мегузаронданд, мегирифтанд. На фақат капиталистон аз ҳама маҳрум монданд, балки камбағалон ҳам саҳт азоб دیدанд. Қариб ҳар оила ягон касро дар зиндон дошт ва дар ҳама ҷо кашшоқии тоқатнопазир ҳукмрон буд. Одамон мепурсиданд: „Барои чӣ Худои муҳаббат ба чунин бадӣ роҳ медиҳад?“

Барои ҳаввориён дар рӯзи Ҷумъаи Даҳшатнок башорати Масеҳият мушкил буд, вақте ки Масеҳ дар рӯи салиб овезон буд ва хитоб мекард: „Худоё, Худоё, барои чӣ Ту Маро тарк кардӣ?“ Он далеле ки кор ба ҳар ҳол иҷро мешуд, ба мо дар бораи он мегӯяд, ки он на аз мо, балки аз Худо буд.

Имони масеҳӣ барои чунин саволҳо ҷавоб дорад. Исо ба мо дар бораи Лаъзори бечора нақл кард, ки ӯ таҳқиршуда ва рӯҳафта буд, чӣ тавре ки мо дар он замон будем: ӯ мемурад, гурусна мемонд, захмҳои ӯро сагон мелесиданд, вале вақте ки ӯ мурд, Фариштаҳо ҷасади ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд.

Калисои Махфӣ чӣ тавр кор мекард

Калисои Махфӣ дар хонаҳои шахсӣ, ҷангалҳо, таҳхонаҳо, дар ҳама ҷое ки имкон буд, ҷамъ мешуд. Дар он ҷо кори худро пинҳонӣ тайёр мекард. Дар зери ҳокимияти коммунистон мо нақшаи ибодатҳои кӯчагиро тартиб медедем, ки бо мурури замон бисе хатарнок мешуданд, вале ҳамин тавр ҷонҳоеро ба даст меовардем, ки бо ягон роҳи дигар дастрас набуданд. Хусусан зани ман дар ин кор пешқадам буд. Якҷанд нафар имондорон дар як кунҷ ҷамъ шуда, касе сурудхониро сар мекард. Ин диққати мардумро ҷалб мекард ва он гоҳ зани ман дар бораи Худованд сухан мегуфт. Пеш аз он ки полис пайдо шавад, мо мерафтем.

Боре, хангоми набуданам, занам дар назди издиҳами ҳазорнафараи коргарон дар даромадгоҳи фабрикаи калон, дар Бухарест баромад

мекард. Вай барои онҳо дар бораи Худо ва начот гап мезад. Дар рӯзи дигар баъзе коргарони ин фабрика барои эътироз ба мукобили ноҳақиқои коммунизм ба қатл расонда шуданд. Онҳо Хабарӣ Хушро маҳз дар вақташ шуниданд!

Мо Калисои Махфӣ будем, вале ба монанди Яҳёи Таъмиддиханда, мо дар назди мардум ва хокимони он ошкоро дар бораи Масеҳ гап мезадем.

Боре ду бародари имондор аз зинапои бинои ҳукумати ба утоқи сарвазири Румыния Георгиу Деж даромада, дар муддати якчанд дақиқае ки дар ихтиёри онҳо буданд, ба ӯ дар бораи Масеҳ шаҳодат дода, ӯро ба он водор кардани шуданд, то тавба кунад ва гуноҳҳои худ ва таъкибқунии мардумро тарк кунад. Вай фармон дод, ки онҳоро барои нотарсона шаҳодат доданашон ба зиндон партоянд.

Баъди бисёр солҳо, вақте ки ин одам бемори саҳт шуд, сухани Инчил, ки аз тарафи бародарони барои нотарсиашон азобдида дар қалби ӯ кошта шуда буд, ба ёди ӯ омад ва самаран хубе овард. Дар вақти зарурӣ сарвазир суханеро ба ёд овард, ки „зинда, амалкунанда ва аз шамшери дутега ҳам тезтар“ аст. Он саҳтии дили ӯро бурид ва ӯ ба Масеҳ дода шуд. Ӯ ханӯз касал буда, гуноҳҳои худро эътироф намуд барои онҳо тавба кард ва Начотдихандаро қабул карда, ба Ӯ хизмат карданро сар кард. Даре нагузашта ӯ вафот кард, вале фақат барои ҳамин ба сӯи Худованди худ рафт, ки ду бародари масеҳӣ тайёр буданд кимати баландро бипардозанд. Онҳо дар даврони мо, дар мамлакатҳои коммунистӣ байни масеҳиёни шуҷоъ типӣ ҳастанд.

Калисои Махфӣ на танҳо дар маҷлисҳои пинҳонӣ кор карда, бо корҳои махфӣ машғул мешуд, инчунин ошкоро, далерона Инчилро дар кӯчаҳо ва дар назди ҳукуматдорон эълон мекард. Ин барои мо қимат меафтод, вале мо барои пардохтани нарх тайёр будем. Дар рӯзҳои мо ҳам Калисои Махфӣ тайёр аст, ки Инчилро бо ҳар роҳ паҳн намояд.

Полиси пинҳонӣ Калисои Махфиро саҳт таъкиб мекард, чунки дар он ягона имконияти мондагии эътирозро медид, ки он ҳамчун рӯхонӣ, метавонист ба қувваи атеизм зарар расонад. Онҳо медиданд, чуноне ки фақат худи шайтон дида метавонад, ки ба онҳо хатари калон таҳдид мекунад.

Онҳо медонистанд, ки вақте одам ба Масеҳ имон меоварад, ӯ дигар аз рӯи ақида коммунист намешавад. Онҳо медонистанд, ки метавонанд одамонро ба маҳбас партоянд, аммо имон ба Худоро ҳаёс кардан наметавонанд. Барои ҳамин онҳо бо мо чунин саҳт мубориза мебуданд. Вале Калисои Махфӣ ҳатто дар байни полиси пинҳонӣ ва дар ҳукумат ҳам дӯстони хайрхоҳ дошт. Мо ба баъзе бародарони

худ маслиҳат додем, ки ба полиси пинҳонӣ даромада, либоси аз ҳама нафратангез дар мамлакатро бипӯшанд, то ки тавонанд дар бораи амалҳо ва нақшаҳои полиси пинҳонӣ ба мо хабар диҳанд. Баъзе бародарони мо ҳамин тавр рафтор карданд... Нафрати ҳешон ва наздикон ва пӯшидани либосе ки барои ҳама бад буд ва инчунин пинҳон доштани вазифаи ҳақиқии худ барои онҳо осон набуд.

Вале онҳо ин корро барои он мекарданд, ки муҳаббати онҳо ба Масеҳ аз ҳама бештар буд.

Маро дар кӯча дастгир карда, якчанд сол қатъӣ пинҳон доштанд ва барои фаҳмидани он ки ман дар кучо ҳастам, як духтури имондор ба полиси пинҳонӣ даромад. Ҳамаи дӯстони ӯ қарор доданд, ки ӯ коммунист шуд ва аз ӯ рӯ гардонданд. Охир, дар либоси азобдиҳанда гаштан нисбат ба гаштан дар либоси зиндонӣ боз ҳам фидокориҳои калонтар аст.

Ин духтур маро дар таххонаи торик, дар камераи якканишин ёфт ва ба ҳама касоне ки даркор буд, хабар дод, ки ман зинда ҳастам. Бо шарофати ӯ хабар дар бораи ман байни имондорон паҳн шуд ва дар давраи „нармшавӣ“-и соли 1956, вақте ки дар сари ҳокимият Хрущёв ва Айзенхауер буданд, бародарон озодшавии маро талаб карданд ва ман боз озодиро дидам. Бе фидокориҳои ин бародари духтур ман ҳеч гоҳ аз зиндон намебаромадам ва шояд кайҳо боз зинда ҳам намебудам.

Аз мақоми худ дар полиси пинҳонӣ истифода бурда, ин бародарони Калисои Махфӣ моро борҳо аз хатар огоҳ мекарданд ва бо ҳамин барои мо мадади калон мерасонданд. Ҳоло ҳам дар полиси пинҳонӣ аъзоёни Калисои Махфӣ ҳастанд, ки ба бародарони худ ёрӣ дода, онҳоро аз хатарҳо огоҳ мекунанд. Баъзе аз онҳо дар доираҳои олиии коммунистон ҷойгир ҳастанд. Имон дар Масеҳро дар пинҳонӣ нигоҳ дошта, онҳо ба мо бисёр ёрдам мекунанд. Рӯзе мерасад, ки онҳо метавонанд дар осмон Масеҳро ошкоро таъриф кунанд, ки барояшон дар ин ҷо пинҳонӣ хизмат мекарданд.

Вале дар байни мо „Яхудоҳо“ ҳам буданд. Ба бисёр бародарон хиёнат карда шуд ва онҳо ба зиндон меафтанд. Бо тамоми воситаҳои коммунистон хоинноро аз қатори шубонон ва имондорони қаторӣ ба даст меоварданд, ки тайёр буданд ба бародарон хиёнат кунанд. Баъзан ба онҳо зарбу лат, таҳдид, маводи муҳаддир даркор мешуд, вале онҳо ба мақсади худ мерасиданд.

БОБИ ДУЮМ

То 29-уми феврали соли 1948 ман расмӣ ва пинҳонӣ кор мекардам. Бисту нӯҳуми феврал рӯзи якшанбе буд. Якшанбеи хубе буд! Дар роҳ ба сӯи калисо маро полиси пинҳонӣ дуздид.

Ман пештар бисёр вақт ба худ савол меодам, ки дар Китоби Муқаддас дуздидани одам чӣ маъно дорад, ки якчанд бор такрор шудааст? Коммунистон чашмони маро ба маънои ин калима кушоданд.

Он вақтҳо бисёр қасорро, ба монанди ман, меудзиданд. Дар пеши ман мошини боркаши пушондашудаи полис истод, чор нафар баромада, маро дастгир карда ба мошини тела доданд.

Дар муддати ҳаштуним сол ягон қас намедонист, ки ман зиндаям ё не?

Ба назди занам ҳосусони полис дар намуди зиндонҳои озодшуда меомаданд. Онҳо ба вай нақл мекарданд, ки дар дафнкунии ман дар ҳабсхона иштирок карданд. Вай аз ғам пур буд.

Ҳазорҳо имондорони динҳои гуногун он вақт дар зиндон менишастанд. На танҳо рӯхониён, балки деҳқонони оддӣ, духтарон ва писарони наврас барои он менишастанд, ки дар бораи имони худ шаҳодат меоданд. Ҳабсхонаҳо пур буданд.

Дар ҳабсхонаи коммунистӣ дар Румыния ё дар ҳар давлати дигари иттифоқ будан ҳам вақт маънои азобҳоро дорад, ки даҳшатноки беназир буданд ва ман беҳтар мешуморам, ки дар бораи он чи ман худам аз сар гузарондам, гап назанам. Ин хотираҳо чунин вазнинанд, ки вақти онҳоро ба ёд овардан ман хоб рафтан наметавонам.

Шиканҷаҳои тасвирнопазир

Шубоне бо насаби Флореску шиканҷаҳо бо охани тафсонидашуда ва кордҳо аз сар гузаронд. Уро ба таври даҳшатовар заданд ва ба камера партофтанд. Ба воситаи кубурҳо ба назди ӯ калламушхон гуруснаро сар меоданд ва ӯ наметавонист хоб равад, балки маҷбур буд, ки тамоми шаб аз онҳо раҳо ёбад. Агар ӯ лаҳзае ором менишаст, ё хоб мерафт, калламушҳо ба ӯ ҳучум мекарданд. Уро маҷбур мекарданд, ки дар муддати ду ҳафта, шаб ва рӯз бинстад, то маҷбур шавад,

ки ба бародарони имондори худ хиёнат кунад, вале ӯ устуворона муқобилият мекард. Ниҳоят онҳо писари 14-солаи ӯро оварда, дар пеши чашмони падараш мезаданд ва мегуфтанд, ки то даме шубон номҳои бародарони худро нагуянд, онҳо азоби кудакро бас намекунанд. Одами бечора қариб девона шуд. Ӯ ҳарчанд тавонист тоқат мекард ва вақте ки дигар тоқати воқеаи рӯйдодаро надошт, ба писараш фарёд зад: „Александр, чизе ки онҳо мехоҳанд, ман бояд бигӯям! Ман ба он нигоҳ карда наметавонам, ки чӣ хел туро азоб медиҳанд!“ Писар ҷавоб дод: „Падарам, маро ин тавр озор надех. Бигзор дар оиламон хоин набошад. Тоқат кун. Агар онҳо маро кушанд, ман бо сухани «Исо ва ватан» мемирам!“

Коммунистон чунон ба ғазаб омаданд, ки ба писарбача ҳамла оварда, ӯро куштанд. Хун ба рӯи деворҳо ва шифт пошида шуд. Ӯ Худоро ҷалол дода мемурад, бародари мо Флореску бошад дигар мисли пештара набуд.

Ба дастони мо дастбандҳои бо меҳҳои тези ба дарун баровардашуда меандохтанд. Агар мо тамоман ҳаракат намекардем, меҳҳо моро ноором намекарданд, вале вақте ки мо дар камераҳои гармношуда аз хуноки меларзидем, меҳҳо пӯсти моро медаронданд.

Имондоронро аз пойҳояшон бо аргамчинҳо овезон карда, чунон саҳт мезаданд, ки аз зарба задан тани онҳо ба пеш ва қафо ҳаракат мекард. Имондоронро дар камераҳо-яхдонҳо монда, онҳоро ях мекунонданд. Об мекарданд ва қариб то мурдан ях мекунонданд ва баъд боз об мекарданд. Ман худам дар чунин камера будам, ки дар деворҳо ва шифти он ях буд. Моро дар он ҷо қариб ки бе либос мемонданд. Духтурони зиндон аз сӯроҳиҳо назорат мекарданд ва вақте ки аломатҳои яхкуниро медиданд, ба назоратчиён бонг мезаданд ва онҳо моро бароварда гарм мекарданд, барои он ки боз аз нав ба яхдон тела кунанд.

Имондоронро ба куттиҳои танг меандохтанд, ки каме аз ҷисми онҳо васеътар буданд. Ба паҳлӯ гаштан ҳеҷ мумкин набуд. Он гоҳ аз ҳар тараф ба куттӣ меҳҳои тез мезаданд ва то он даме ки мо беҳаракат меҳобидем, ҳама хуб буд, вале чун андак паҳлӯ мегаштем, меҳҳо ба тани мо медаромаданд. Моро маҷбур мекарданд, ки дар ин куттиҳо соатҳои беҳисоб биистем ва вақте ки мо монда шуда ба паҳлӯ ҳам мешудем, меҳҳо ба танамон мехалиданд.

Он коре ки коммунистон бо имондорон мекарданд, аз ҳар гуна тасаввурот берун аст. Вақте ки онҳо имондоронро азоб ва шиканча медоданд, ман дар рӯи азобдиҳандагон хурсандии номафҳумеро медидам. Онҳо дар вақти азобдиҳӣ фарёд мекарданд: „Мо худ иблис ҳастем!“

Оре, „муборизан мо на ба муқобили тан ва хун аст, балки ба муқобили роҳбарият, ба муқобили ҳукуматдорон, ба муқобили ҳокимони ҷаҳони ин аср, ба муқобили рӯҳҳои хашмгини зери осмон аст“. Мо бо қувваи рӯҳӣ — қувваи бадӣ кор дорем, ки фақат бо қувваи тавонотари Рӯҳи Худо ба он муқобилат кардан мумкин аст.

Ман ҳар бор аз азобдихандагони худ мепурсидам: „Наход шумо дар дил хиссиёти раҳмдилӣ надоред?“ Онҳо одатан бо иқтибосе аз навиштаи Ленин ҷавоб медоданд: „Тухуро нашикаста, тухмбирён кардан номумкин аст ва ҷангалро чунин буридан номумкин аст, ки параҳола напаранд“. Ман гуфтам, ки ин иқтибосро аз навиштаҳои Ленин медонам, вале байни дарахт ва одам фарқ аст. Дарахт дардро ҳис намекунад, вақте ки онро мебуранд, вале шумо бо одамони зинда сару кор доред. Зарбу лат ашки модаронро меоваранд ва ба касе ки мезананд, дард мерасонанд. Насихатдиҳии ман бефоида буд. Ин одамони материалистон буданд, ки барои онҳо ҳама моддӣ буд ва одам ба онҳо чун ҷуб ё пӯчоки тухм менамуд. Бо чунин имон онҳо бераҳмии бениҳоятро ноил шуданд. Бераҳмии онҳо ба чизи аз ҳақиқат дур монанд аст.

Вақте ки одам ба муқофот барои некӣ ва ҷазо барои бадӣ бовар намекунад, ӯ барои одамгарӣ асос надорад. Ягон чиз бадии беандозаеро, ки дар одам зиндагӣ мекунад, нигоҳ дошта наметавонад.

Коммунистон ҳар гоҳ такрор мекарданд: „Худо нест, зиндагии абадӣ нест. Ҳар кореро, ки хоҳем, метавонем бикунем“. Ман ҳатто шунидам, ки як ҷаллод мегуфт: „Ман ба Худое ки боварӣ надорам, сипосгузорам, ки то ба ҳамин рӯзе расидам, ки тамоми ин бадиро, ки дар қалби ман нишастааст, озодона нишон додан мумкин аст“. Ӯ бадии худро дар бераҳмии дахшатнок, ки бо он зиндонӣро азоб меод, нишон меод.

Ман афсӯс меҳӯрам, вақте ки тимсоҳ одамро меҳӯрад, вале ман барои ин тимсоҳро гунаҳкор кардан наметавонам. Чунки он фақат тимсоҳ аст, на мавҷуди маънавӣ. Худи ҳамин тавр, коммунистонро ҳам гунаҳкор кардан мумкин нест, зеро онҳо дар худ хиссиёти маънавию куштаанд. Онҳо бо он худситоӣ мекарданд, ки дилсӯзӣ надоштанд.

Ман аз онҳо бисёр чизҳоро омӯхтам: онҳо дар дилҳои худ барои Исо ҷой намонданд ва ман қарор додам, ки барои шайтон як зарра ҷой намонам. Ман дар назди Кумитаи бехатарии дохилии ИМА дар Сенат шаҳодат додам ва дар бораи азобҳои дахшатноке ки имондорон тоқат мекарданд, нақл кардам. Ман нақл кардам, ки ҷӣ тавр имондоронро ба солибҳо баста, якҷанд рӯз ва шаб мемонданд. Баъд солибҳоро дар рӯи фарш мемонданд ва садҳо зиндонӣро бояд

омада, ба рӯи имондорони азобдида қазои ҳочат мекарданд. Баъд аз ин салибхоро боз бардошта, коммунистон механдиданд ва масхара мекарданд ва фарёд мезаданд: „Ба Масеҳи худ нигоҳ кунед! У чӣ хел зебо аст! Чӣ хел бӯии хушро У аз осмон меоварад!“

Ман дар бораи он нақл кардам, ки чӣ тавр ба коҳинон табакҳои бо наҷосат ва пешоб дода, онҳоро маҷбур мекарданд, ки аз ин табакҳо „Табарруки“ диҳанд.

Ин фақат қисми он воқеаҳост, ки дар як якшанбе ва бисёр якшанбеҳои дигар дар зиндони Питести рӯй меод. Дигар чизхоро ман тасвир кардан наметавонам, чунки дили ман такрори гузаштаре тоқат намекунад, он чунон ношоиста буд, ки онро такрор кардан шармовар аст ва хусусан дар рӯи коғаз.

Қаҳрамони ҳақиқии имон шубон Милан Хаймович буд. Ҳабсхонаҳо пур буданд ва посбонон ҳамаи моро ном ба ном намедонистанд.

Онҳо қасонеро ҷеғ мезаданд, ки барои онҳо бисту панҷ зарбаи камчин барои вайрон кардани ягон қоидаи зиндон муқаррар шуда буд. Шубон Хаймович дафъаҳои бешумор ба ҷои дигарон ба зери тозиёна мерафт. Зиндониён барои ҳамин ўро ва ҳамроҳи ӯ Масеҳро, ки барои У вай чунин рафтор мекард ва Уро намояндагӣ мекард, хурмат мекарданд.

Агар ман ба шумо дар бораи ҳамаи азобҳои имондорон нақл карданро давом диҳам, мумкин ман ҳеҷ гоҳ тамоми намекунам. На танҳо шиканҷаҳо, балки рафторҳои қаҳрамонона дар зиндон низ ба ҳама маълум буданд ва барои бародароне ки ханӯз дар озодӣ буданд, ҳамчун дастгирии маънавӣ хизмат мекарданд.

Яке аз миссионерони мо духтаре аз Калисои Махфӣ буд. Полис фаҳмид, ки вай адабиётҳои динӣ ва Инчилро тақсим мекард ва ба бачаҳо дар бораи Масеҳ нақл мекард. Онҳо қарор доданд, ки ўро ҳабс кунанд, вале барои он ки ҳабс барояш боз ҳам пурдартар бошад, онҳо қарор доданд, ки онро ба якчанд ҳафта, то рӯзи тӯйи вай, мавқуф гузоранд. Дар он рӯз ӯ дар бар куртаи арусӣ дошт ва ин рӯзи аз ҳама хурсандӣ дар зиндагии вай буд! Ногаҳон дар кушода шуд ва ба ҳона ҷосусони полиси пинҳонӣ зада даромаданд... Вақте ки вай онҳоро дид, дастонашро дароз кард, то ки тавонанд ба онҳо дастбандҳо андозанд. Ба чашмони домод нигоҳ карда, вай ўро бӯсид ва гуфт: „Ман аз Домоди Осмонии худ барои ин ороишҳо миннатдорам, ки У барои тӯй ба ман тӯҳфа кард. Ман аз У сипосгузорам, барои он ки У маро ба азобҳои барои У мушарраф гардонд“.

Вайро дар зери гирияи дӯстони имондоронаш гирифта бурданд. Домод бо андӯҳ аз пайи ӯ нигоҳ мекард. Ҳама медонистанд, ки духтари ҷавонро дар дасти зиндонбонони коммунистӣ чӣ интизор аст.

Баъди панҷ сол вайро озод карданд, вале ин аллакай ӯ набуд, балки зани харобшуда ва ба сӣ сол пиршуда буд. Домод вайро интизор шуд. Вай гуфт, ки барои Масехи худ фақат чизи ниҳоят каме кардааст.

Ана ҳамин хел имондорони хуб дар Калисои Махфӣ ҳастанд!

Тозакунии мағзҳо чиро мефаҳмонад?

Шумо, шояд, дар бораи тозакунии мағзҳо дар давраи чанги Корея ва акнун дар Вьетнам, шундаед. Ман худам аз тозакунии мағзҳо гузаштаам ва фаҳмидам, ки ин азоби аз ҳама дахшатнок аст. Дар муддати якчанд сол мо бояд менишастем ва рӯзе 17 соат фақат ҳамон як суханонро гӯш мекардем: „Коммунизм — хуб аст! Коммунизм — хуб аст! Коммунизм — хуб аст! Масеҳият — аҳмакист! Масеҳият — аҳмакист! Таслим шавед! Таслим шавед! Таслим шавед!“ Ва ҳамин тавр рӯзе 17 соат дар муддати якчанд соли пайихам!

Баъзе имондорон маро мепурсиданд, чӣ тавр ба тозакунии мағзҳо муқобилият кардан мумкин ҳаст. Фақат як роҳи ҳалосӣ аз тозакунии мағзҳо аст: тозакунии дил.

Вақте ки дил муҳаббати Масеҳро тоза мекунад ва Ӯро дӯст медорад, аз ҳамаи азобҳо гузаштан мумкин аст. Аруси дӯстдошта барои домоди худ чӣ корхоро намекард! Модари дӯстдошта барои кӯдаки худ чӣ кореро намекард! Агар мо Масеҳро ба монанди Маряме ки Ӯро дар вақти кӯдакиаш дар дастанаи нигоҳ дошта буд, дӯст дорем, мо метавонем ҳар азобро аз сар гузаронем. Худо на барои он ки мо чӣ қадар аз сар гузарондем, балки барои он ки чӣ тавр дӯст дошта метавонистем, моро доварӣ мекунад. Онҳо метавонистанд Худо ва одамнро дӯстдоранд.

Шиканҷаҳо ва бераҳмӣ тамом намешуданд. Агар ман беҳуш мешудам, ё чунон суст мебудам, ки азобдиҳандаҳои ман умеди гирифтани „иқроршавӣ“-ро аз ман меканданд, маро ба ҳучраи маҳбас партофта, дар он ҷо беназорат, нимҷон мемонданд, то даме ки ман қувва ҷамъ кунам, то ки онҳо тавонанд боз маро азоб диҳанд. Бисёриҳо дар ин ҳолат мемуранд, вале қуввати ман ҳамеша ким-чӣ хел боз ба ман бармегашт. Дар байни бисёр солҳо дар зиндонҳои гуногун, ба азобдиҳандаҳои ман муяссар шуд, ки чор мӯҳраи гардан ва бисёр устухонҳои дигари маро бишканданд. Онҳо тани маро дар бисёр ҷойҳо мебуриданд. Онҳо 18 захмро дар тани ман сӯзонданд ва буриданд, ки пайи онҳо дар тамоми зиндагии ман боқӣ мондаанд.

Духтурон дар Осло, баъди озодшавӣ маро аз назар гузаронда, ҳамаи инро ва пайҳои ҷароҳатро аз касалии сил дар шуши ман دیدанд. Онҳо қарор доданд, ки саломатии ман ва умуман, он ки ман ханӯз

зинда ҳастам, мӯъчизаи бузурге аст! Аз рӯи китобҳои тиббии онҳо, ман бояд кайҳо мемурдам. Ман худам медонам, ки ин мӯъчиза аст. Худо Худои мӯъчиза ҳаст!

Ман боварӣ дорам, ки Худо ин мӯъчизаро барои он кард, то ки шумо садои маро шунавед, ки он барои ҳимояи Калисои Махфӣ аз паси Пардаи Оҳанин фарёд мезанад. У ба ман имконият дод, ки зиндагӣ кунам ва озодиро ба даст оварам, то ки тавонам дар бораи бародарони содиқи азобдида дар Калисои Махфӣ ба шумо хабар диҳам.

Озодии кӯтоҳмуддат ва боз ҳабс

Соли 1956 фаро расид. Ман ҳаштуним сол дар зиндон будам. Ман бисёр хароб шудам, бо захмҳои бебез пӯшонда шудам, тез-тез бераҳмона азоб медидам, масҳара ва таҳқир мешудам. Ман гурусна мемондам, фишор ва пурсишхоро то беҳузуршавии дил аз сар мегузарондам, ба ман таҳдид ва беэҳтиромӣ мекарданд, вале ягон чиз ба он натиҷае наовард, ки азобдиҳандаҳои ман интизор буданд. Бо тамоми ноумедӣ маро озод карданд ва боз ба сабаби он ки ба онҳо ханӯз талабномаҳо дар бораи озодкунии ман меомаданд.

Ба ман иҷозат доданд, ки ба калисои кӯҳнаи худ ба мудати як ҳафта баргардам ва дар он ҷо ман ду мавъиза кардам. Маро даъват карда гуфтанд, ки ман дигар ҳақ надорам мавъиза кунам, ё бо ягон тарзи дигар хизмати рӯҳонӣ гузаронам. Ман дар бораи чӣ мавъиза кардам? Ман ба шунавандагони худ гуфтам, ки барои ҳамаи мо тоқат, тоқат ва тоқат даркор аст.

„Ин чунин маъно дорад, ки ту ба онҳо гуфтӣ, ки онҳо тоқат кунанд, то вақте ки америкониҳо омада онҳоро озод мекунанд!“ — фарёд зад полис.

Ман инчунин гуфтам, ки дар зиндагӣ ҳама чиз дигар мешавад, чархҳо тоб меҳӯранд ва замона дигар мешавад. „Ту ба онҳо мегӯӣ, ки коммунистон дар сари ҳокимият абадан намеистанд! Ин ҳама дурӯғи ақсулинқилобӣ аст!“ — дод мезаданд онҳо. Инак хизматгузори ман дар назди омма ба охир расид.

Шояд ҳукуматдорон умед доштанд, ки ман аз муқобилият ба онҳо метарсам ва дигар пинҳонӣ кор намекунам, вале маҳз дар ҳамин ҷо онҳо хато карданд. Ман пинҳонӣ ба кори худ, ки пештар карда будам, боз баргаштам. Оилаи ман маро дастгирӣ мекард. Ман боз ба гуруҳҳои имондорони пинҳоншуда мавъизаро сар карда, мисли шабах дар зерин назорати одамони боэътимод меодам ва мерафтам. Ин дафъа ман асар аз захмҳои доштам, ки бо онҳо метавонистам дар бораи даҳшатҳои

чаҳонбинии атеистӣ ва зиндонҳо шаҳодати худро тасдиқ кунам. Ман рӯхҳои ноустуворо мустаҳкам карда, онҳоро даъват кардам, ки ба Худо содиқ бошанд ва бебоқ бошанд. Ман шабакаи пинҳонии башоратдиҳандагонро роҳбарӣ мекардам, ки тайёр буданд ҳар замон ба якдигар ёрӣ диҳанд, то дар пеши чашмони коммунистон, ки онҳоро Худо кӯр кардааст, Хабарии Инчилро паҳн кунанд. Охир, агар одам чунон нобино мешавад, ки амалҳои дасти Худоро дар гирди худ намебинад, пас ӯ кори башоратдиҳандагонро ҳам намебинад.

Дар охир маро боз ёфтанд ва ҳабс карданд.

Ман ҳаштуним солро дар зиндон гузарондам ва баъди се сол ҳуқуқи озодии нисбӣ доштам ва акнун маро боз ба 25 соли машаққатгоҳ маҳкум карданд.

Ҳабси дуоми ман нисбат ба яқум аз бисёр ҷиҳатҳо бадтар буд. Ман дониستم, ки маро ҷӣ интизор аст. Ҳолати ҷисмонии ман қариб якбора хеле бад шуд. Бо вучуди ин мо кори башоратдиҳии худро дар зиндон давом медиҳем. Мо чунин аҳд кардем: мо мавъиза мекардем ва онҳо моро мезаданд.

Дар зиндон мавъиза кардан қатъиян манъ буд ва ҳама медонистанд, ки барои мавъиза бераҳмона мезаданд, вале баъзеҳо аз байни мо тайёранд, ки барои имтиёзи башоратдиҳии Каломии Худо нархро бидиҳанд ва мо ин шартҳоро қабул кардем. Ин созиш буд: Мо хурсанд будем, ки мавъиза мекардем ва онҳо хурсанд буданд, ки моро мезаданд ва ҳаман тавр ҳама хурсанд буданд.

Он чи ман дар бораи он акнун нақл мекунам, чунон тез-тез рӯй меод, ки ҳисобашро гум кардам. Бародари имондор ба зиндонӣ мавъиза мекард. Ногаҳон посбонон даромада, мавъизаи ӯро дар ними сухан буриданд. Онҳо ӯро аз роҳрав кашола карда, ба „ҳучраи зарбу лат“ бурданд. Баъди чанд фосилаи вақт, ки барои мо беохир менамуд, ӯро, ки шаллоқхӯрда ва пури хун буд, оварда, дар рӯйи фарши ҳучра мепартофтанд. Охиста-оҳиста, бо душворӣ вай ба оринҷ меҳест ва баъд тамоман ба по хеста, либосҳои худро даст мезад ва оҳиста мегуфт: „Хайр бародарон, мо дар кучо истодем? Дар кучо суханони моро буриданд?“ Бародарон барои риштаи суханро ёфтанд ба ӯ ёрдам медиҳанд ва ӯ бе мамоният онро тамом мекард. Оре, ман корҳои хуберо дида будам!

Бисёр вақт башоратдиҳандагон имондорони қаторӣ буданд ва ин одамони оддӣ бо Рӯҳи Муқаддас илҳомбахшшуда хеле хуб мавъиза мекарданд! Онҳо аз тахти дил гап мезаданд. Чунки дар чунин шароит мавъиза кардан кори осон набуд.

Дар зиндон, дар Герла, имондоре бо номи Греку буд, ки ӯро ба воситаи зарбу лат ба марг ҳукм карда буданд. ӯро хеле оҳиста азоб

медоданд. Ӯро бо ҷубдасти резинӣ ба кафи пояш мезаданд ва фақат баъди як дақиқа боз аз нав мезаданд, баъди чанд дақиқа боз, баъд боз... Баъд духтур ӯро сӯзан мезад, ки баъди он ӯ беҳтар мешуд ва ба ӯ хӯроки хуб меҳӯронданд, то ки қувватро фақат барои он барқарор кунад, ки азобдихии оҳистаро аз нав сар кунанд, ки баъди он, ӯ дар охир мурд. Ин азобдихиро аъзои Кумитаи Марказии Ҳизб бо насаби Рек рохбарӣ мекард. Дар вақти маълум ин одам ба азобдиди он чизеро мегуфт, ки ҳар гоҳ коммунистон ба имондорон мегуфтанд: „Ту медонӣ, ки ман худо ҳастам? Дар дасти ман ҳокимият барои зиндагӣ ва марги ту ҳаст. Оне ки дар осмон аст, наметавонад қарор кунад, ки ту зиндагӣ мекуни ё мемури. Ҳама ба ман вобаста аст. Ман мехоҳам ва ту зиндагӣ мекуни, мехоҳам ва ту мемури. Ман худо ҳастам!“

Ҳамин тавр онҳо имондоронро масҳара мекарданд.

Бародар дар омади гап ба ин одами бад ҷавоби хеле хубе дода буд: „Ту намедонӣ, ки ту чӣ хел сухани бомаъниро талаффуз кардӣ. Ту ҳақиқатан худо ҳастӣ. Ҳар як кирм метавонад шапалак шавад, фақат агар дуруст инкишоф ёбад. Ту азобдихандаи қотил офарида нашудай. Ту барои он офарида шудӣ, ки мавҷуди худомонанд шавӣ. Боре Исо ба ҳамзамонони Худ гуфт: «Шумо худоён ҳастед». Зиндагии Худо дар дили ту ҷойгир аст. Бисёр одамон ба монанди ту масеҳиёро таъқиб мекарданд, ба монанди Ҳавворӣ Павлус, ва як вақт боздошта шуданд ва фаҳмиданд, ки бадӣ қардан барои одам айб аст ва ӯ метавонад кори бисе беҳтареро кунад. Ин одамон алоқадорони сиришти Худованд шуданд. Ҷаноб, ба ман бовар кунед...“

Рек, шумо даъват шудед, то ки одами нек, худомонанд бошед, вале на азобдиханда“.

Дар он вақт Рек ба суханони ин одам, ки қурбонии ӯ буд, кам диққат медод. Чӣ тавре ки Шоул аз Тарс ба шаҳодати Истефанус диққат надод ва ӯро дар ҳузурӣ ӯ куштанд, Рек суханони бародари нақӯкорро гӯш накард, вале онҳо амали худро дар дили ӯ иҷро карданд ва баъдтар Рек фаҳмид, ки ин даъвати ӯ аст.

Як дарси бузургро мо дар вақти шиканчаҳо, азобҳо ва таҳқир аз тарафи коммунистон аз худ кардем: рӯҳ бар тан ҳукмрон аст! Ҳар гоҳ баъди зарбу лат ва шиканчаҳо мо дардро хис мекардем, аммо на дар ҳақиқат, мисли чизи хеле дур ва ҷудо аз рӯҳ, ки ба шӯҳрати Масеҳ дахлдор буд ва ҳузур доштани Ӯро дар байни мо хис мекард.

Вақте ки ба мо дар як рӯз як порайи нон ва шӯрбои ифлос медоданд, мо қарор додем, ки аз ин озуқа даҳякро диҳем. Ҳар ҳафтаи даҳум мо аз ин хӯроки худ ба бародарони нисбатан камқувват чун қурбонӣ медодем, мисли „даҳяке“, ки барои Худо медиҳем.

Як имондорро ба ҳукми қатл маҳкум карданд, вале пеш аз марг ичозат доданд, ки бо занаш вохӯрад. Ман суҳанони охирини ўро, ки ба занаш гуфта буд, меоварам: „Бидон, ки ман мурда истода, онҳоеро дўст медорам, ки маро мекушанд. Онҳо намефаҳманд, ки чӣ қор мекунанд ва хоҳиши охирини ман аз ту ин аст, ки ту ҳам онҳоро мисли ман дўст бидор. Дар дил андӯхро нигоҳ надор, ки онҳо одами дўстдоштаи туро кушанд. Мо дар осмон вомахӯрем“.

Ин суҳанон ба офисери полиси пинҳонӣ, ки дар ин вохӯрӣ иштирок мекард, таассуроти қалон оварданд. Баъдтар ӯ ин воқеаро дар зиндон, ки ба он ҷо барои имон овардан ба Масеҳ афтод, ба ман нақл кард.

Дар зиндон, дар Тиргу-Окна як маҳбуси ҷавон бо номи Матскевич буд. Вақте ки ӯ ханӯз 18 сола буд, ўро ба зиндон андохтанд. Баъд аз шиканҷаҳо ӯ ба қасалии сил гирифтзор шуд ва тамоман қувваашро гум кард. Хешони ӯ бо кадом роҳе дар бораи ҳолати бади ӯ фаҳмида, барои ӯ сад шиша доруи стрептомисин фиристоданд. Офитсери сиёсии зиндон ўро баровард ва ҳалтаро бо доруҳо нишон дода, гуфт: „Ана доруе ки метавонад туро начот диҳад, вале ба ту мумкин нест, ки аз хешон амонатҳо гирӣ. Ман мехостам ба ту ёрӣ диҳам, ту ин қадар ҷавон ҳастӣ, ман барои ту маргро дар зиндон намехостам. Ба ман ёрдам кун, то ки ба ту ёрӣ дода тавонам! Ба ман дар бораи бародарони худ, ки дар озодӣ ҳастанд, хабари дарқорӣ бидеҳ ва ин маро дар назди роҳбарият маъзур медорад, агар ман ба ту ҳалтаро бидиҳам“. Одами ҷавон ҳамон дам ҷавоб дод: „Ман намехоҳам зиндагӣ кунам ва баъд бо нанг ба оина нигоҳ кунам, ки дар он ҷо рӯйи хоин акс меёбад. Ман чунин шартхоро қабул кардан наметавонам. Ман маргро афзалтар мешуморам“.

Офитсери политсияи пинҳонӣ дасти ўро фишурд ва гуфт: „Туро табрик мекунам. Ман аз ту ҷавоби дигарро интизор набудам, вале мехоҳам як пешниҳоди дигар ба ту кунам. Баъзе зиндонӣён ҷосусон ва хабаркашҳои мо шуданд. Онҳо изҳори боварӣ мекунанд, ки коммунист шуданд ва туро инқор мекунанд. Онҳо нақши дутарафаро мебозанд ва мо ба онҳо боварӣ надорем. Мо мехостем бифаҳмем, ки то кадом дараҷа онҳо рост меғӯянд. Барои ту онҳо хоин ҳастанд ва ба ту бо хабаркашиҳои худ дар бораи ҳама чизе ки ту меғӯӣ ва мекунӣ, бисёр зарар мерасонанд. Ман мефаҳмам, ки барои чӣ ту наметавонӣ ва намехоҳӣ дўстони худро ошкор кунӣ, вале дар бораи душманони худ ба мо ягон хабар бидеҳ ва ин метавонад зиндагии туро начот диҳад“.

Матскевич чун бори аввал боз тез ҷавоб дод: „Ман шогирди Масеҳ ҳастам, ки ба мо фармуд, то ки душманонро ҳам дўст дорем. Одамоне ки ба мо хиёнат мекунанд, ҳақиқатан ба мо бисёр зарар мерасонанд,

вале ман наметавонам бади́ро бо бади́ подош диҳам. Ман наметавонам ба муқобили онҳо шаҳодат диҳам. Маро аз онҳо раҳмам меояд. Ман барои онҳо дуо мекунам“.

Одами ҷавон ба ҳучра баргашта, дар он ҷо мурд. Ман ҳам дар он ҳучра будам ва дар вақти мурдани ӯ ҳозир будам: ӯ Худо ҳамд мекард. Муҳаббат ҳатто бар ташнагии табиии зистан ғалаба кард.

Агар одами камбағал мусикиро дӯст медорад, ӯ доллари охиринро медиҳад, то ки ба концерт равад. Ӯ пул надорад, вале ӯ худро ғамгини бадбахт ҳис намекунад. Ӯ чизи хуберо шунид ва ин ба ӯ қаноатмандии тасвирнашаванда дод.

Ман худро барои он ки бисёр солҳо дар зиндонҳо гузарондам, бадбахт ҳисоб намекунам. Ман ҳам чизҳои зеборо медидам ва мешунидам. Ман худам дар зиндон нотавон ва сушт будам, вале бартарӣ доштам, ки қаҳрамонони бузурги имонро бинам, ки ба масеҳиёни асри якум баробар буданд. Онҳо бо шавқу ҳавас барои Масеҳ ҷон медоданд ва зебоии рӯҳии чунин қаҳрамонон ва муқаддасҳо дар ҳақиқат тасвирнопазир аст.

Ҳама чизе ки ман дар ин ҷо мегӯям, истисно набуд. Ҳодисаҳои ғайриоддӣ дар байни масеҳиёни пинҳонкор муқаррарӣ мешуданд. Калисои Махфӣ — ҳамон калисоест, ки ба муҳаббати аввал баргашт.

Пеш аз ҳабс ман кӯшиш мекардам, ки Исои Масеҳро дӯст дарам ва акнун „Аруси Масеҳ“, ҷисми Рӯҳони Ӯро бо ҷашмони худам дида, ман метавонам бигӯям, ки Калисоро мисли Худи Худованд дӯст медорам.

Бо зан ва писари ман чӣ воқеа рӯй дод

Маро аз пеши занам гирифтанд ва ман намефаҳмидам, ки вай дар кучост ва бо вай чӣ шуд ва фақат баъди якҷанд сол фаҳмидам, ки ӯро ба зиндон андохтанд. Занони имондор нисбат ба мардон дар ҳабсхона бештар азоб мебинанд. Ба духтарон посбонони дағал ва бераҳм тачовуз мекарданд. Таҳқир ва беодобӣ даҳшатнок буданд.

Занони имондорро маҷбур мекарданд дар зиндон дар сохтмони канал кор кунанд. Онҳо бояд ҳамон қадар кор мекарданд, ки мардон кор мекарданд. Онҳо заминро дар зимистон побел мекарданд.

Фоҳишаҳоро ҳамчун назоратчи аз болои занони зиндонӣ мемонданд. Онҳо бераҳмона имондоронро таҳқир мекарданд. Зани ман алаф меҳурд, то ки аз гуруснагӣ намурад. Зиндониёне ки дар сохтмони канал кор мекарданд, морҳо ва мушҳоро, ки дошта метавонистанд, меҳурданд. Назоратчиён дар рӯзҳои якшанбе занонро ба Дунай

мепартофтанд ва онҳоро баъд дошта мегирифтанд, то ки ба холи онҳо хуб биханданд, вақте ки тани онҳо тар буд ва либосашон ба онҳо ҷафс мешуд. Зани маро ҳам ҳамин тавр ба Дунай мепартофтанд.

Писари ман ба зиндагӣ дар кӯча маҳкум шуда буд, вақте ки волидайнӣ ӯ дар зиндон буданд. Михай аз хурдсолӣ хеле диндор буд ва ба корҳои динӣ шавқ дошт. Вақте ки ӯ нӯҳсола буд ва маро ҳамроҳи занам аз ӯ гирифтанд, дар зиндагии маънавии ӯ бӯҳрон сар шуд. Ӯ сангдил шуд ва аз дин шубҳа мекард. Ӯ мушкилиҳое дошт, ки бояд бачагони синни ӯ надошта бошанд. Ба ӯ лозим буд, ки дар бораи бозёфт барои зиндагӣ фикр кунад. Ёрдам ба оилаҳои ҳабсшуда манъ буд. Ин ҷиноят ҳисоб мешуд. Ду зане ки ба ӯ ёрдам мекарданд, ҳабс шуда, чунон саҳт лату кӯб карда шуданд, ки хатто то ба ин рӯз маъюб мондаанд — баъди 15 сол. Зани дигаре ки ба зиндагии худ хатар оварда, Михайро ба назди худ гирифт, ба ҳашт соли ҳабси зиндон маҳкум карда шуд, барои он ки ба оилаи ҳабсшудагон ёрдам мекард. Ҳамаи дандонҳо ва устухонҳои ӯро шикастанд ва вай дигар ҳеҷ вақт қор қардан наметавонад. Вай дар тамоми зиндагӣ маъюб аст.

„Михай, ба Исо бовар кун!“

Дар ёзадҳсолагӣ Михай барои рӯз гузарондан қор қарданро сар қард. Азобҳои имони ӯро ноустувор гардонданд. Баъди ду соли ҳабс қардани мо, ба Михай иҷозат доданд, ки аз паси панҷараи зиндони коммунистӣ модарашро бубинад. Вай дар пеши ӯ ифлос, ҳароб ва бо дастони бо обила пӯшондашуда, дар либоси зиндонӣ меистод. Ӯ бо мушкили вайро шинохт, вале иборан аввали вай чунин буд: „Михай, ба Исо бовар кун!“

Назоратчи бо ғазаби саҳт зани маро аз Михай кашида, вайро берун баровард ва писарбача ба ин нигоҳ қарда гиря қард. Ин лаҳза — лаҳзаи рӯ овардани ӯ ба Худованд буд, лаҳзаи зиндадил шудани ӯ.

Ӯ фаҳмид, ки агар Масеҳро дар ҷуни шароитҳои дӯст доштан мумкин аст, Ӯ бояд Ночотдиҳандаи ҳақиқӣ бошад.

Баъдтар ӯ гуфт: „Агар масеҳият дигар ягон исботи ҳақиқӣ буданро наметавонад, ба ғайр аз он ки модари ман ба он боварӣ дорад, ин барои ман басанда мебуд“. Дар мактаб ӯ доимо барои ҳаёт мубориза мебуд. Ӯ хуб мехонд ва тӯҳфа барои ин галстуки сурх — аломати мансубият ба ташкилоти коммунистии ҷавонон-пионерон буд. Михай гуфт: „Ман ҳеҷ гоҳ галстуки онҳо намебандам, ки падари маро ба зиндон андохтанд“. Барои ин ӯро аз мактаб пеш қарданд. Як соли

пурраро гум карда, ӯ боз ба мактаб дохил шуд ва ин дафъа ӯ нагуфт, ки писари имондорони ҳабсшуда аст.

Баъдтар ӯ бояд ба муқобили Китоби Муқаддас иншо менавишт, вале ӯ далерона менавишт: „Далелҳо ба муқобили Китоби Муқаддас асос надоранд ва иқтибосҳо ба муқобили он ба ҳақиқат мувофиқат намекунанд. Ман боварӣ дорам, ки профессор Китоби Муқаддасро нахондааст. Китоби Муқаддас ба илм муҳолифат намекунад“. Уро боз аз мактаб хориҷ карданд ва ин дафъа ӯ ду солро гум кард.

Ниҳоят ба ӯ иҷозат доданд, ки дар „семинария“ таҳсил кунанд, ки дар он ҷо илоҳиёти марксистӣ таълим дода мешуд. Ҳама мувофиқи таълимоти Карл Маркс фаҳмонда мешуд. Михай ошкоро эътироз баён мекард ва дигар донишҷӯён ба ӯ ҳамроҳ мешуданд. Дар натиҷа ӯ хориҷ шуд ва натавонист маълумоти рӯҳонии худро тамом кунад.

Боре, дар синф Ҳангоми лексияи атеистӣ Михай хеста муаллимро ошкоро дар бораи масъулият ёдовар кард, ки ӯ онро ба зиммаи худ мегирад ва вақте ки ба ҷавонон бедиёнатино таълим дода, бо ҳамин онҳоро ба иштибоҳ меоварад. Тамоми синф тарафи Михайро гирифт. Муҳимаш он аст, ки касе ҷуръат карда, аввал гап занад. Барои гирифтани маълумот ӯ доимо пинҳон медошт, ки ӯ писари шубон Вурмбранд, имондори ҳабсшуда аст. Ин тез-тез ошкор мешуд ва ба даъват шудан ба пеши директор ва хориҷ шудан аз мактаб меовард.

Михай бисёр вақт гурусна буд. Оилаҳои имондорони ҳабсшуда дар мамлакатҳои коммунистӣ аз ҷиҳати моддӣ дар ҳолати бад буданд. Ёрдам ба онҳо ҷинойт ҳисоб мешавад.

Роҳбарони деноминатсияи худро бипурсед, ки кадом қисми садакаи ҷамъшуда барои ёрӣ ба оилаҳои имондорони ҳабсшуда дар давлатҳои коммунистӣ меравад? Роҳҳои махфии ёрдам барои ин бадбахтон вучуд доранд. Ман метавонам шуморо бовар кунонам, ки оилаҳои маҳбусони католикӣ, православӣ ва протестантии румынӣ ҳеч гоҳ ягон ёрдамро аз берун нагирифтаанд.

Ман ба шумо фақат дар боран як оилаи азобдида, ки онро шахсан медонистам, нақл мекунам. Бародар барои кор дар Калисои Махфӣ ба зиндон афтод. Дар хона зан ва шаш фарзанд монданд. Духтарони калонии 17 ва 19-сола кор ёфтанд наметавонистанд, чунки дар давлатҳои коммунистӣ корро фақат аз ҳукумат гирифтанд мумкин аст, вале он ба фарзандони „масеҳиёни ҷинойткор“ кор намедихад.

Илтимос, барои ин ҳодиса аз нуктаи назари стандарти маънавий баҳо надихед! Танҳо далелҳоро қабул кунед!

Ду духтари масеҳии азобдида, ки худашон ҳам масеҳӣ ҳастанд, барои он фоҳиша шуданд, ки бародарон ва хоҳарони хурдӣ ва модари касалашонро ҳуронданд. Бародари 14-сола онҳо дар бораи ин фаҳмида

девона шуд ва дар хона барои девонаҳо ҷойгир карда шуд. Вақте ки баъди бисёр солҳо падар ба хона баргашт, дуои ӯ ин буд: „Худовандо, бигзор бехтараш ман боз дар зиндон бошам, то чизеро, ки дар ин ҷо рӯй медиҳад, набинам!“ Дуои ӯ мустаҷоб шуд ва ӯ барои он ки ба кӯдакон мавъиза мекард, боз дар зиндон аст. Духтарони ӯ мисли пештара он корро намекунанд. Онҳо кор ёфтанд, баъд аз он ки ба шартҳои полиси пинҳонӣ розӣ шуда, дар бораи имондорон хабаркашӣ мекарданд. Одамон мефаҳмиданд, ки онҳо духтарони масеҳии азобдида ҳастанд ва онҳоро бо ҷону дил қабул мекарданд, вале онҳо дар бораи ҳама ба полис хабаркашӣ мекарданд.

Нагӯед, ки ин қабех ва бадахлоқона аст. Албатта, ин ҳамин тавр аст, вале ба худ савол диҳед, ки оё на бо айби шумо, қисман чунин чизҳо рӯй медиҳанд? Оё шумо ҳам ба дараҷае ба он айбдор нестед, ки оилаҳои имондорони ҳабшуда бе дастгирӣ ба таҳқир ҳавола шуда, бе ягон ёрӣ аз тарафи ҷаҳони озод мондаанд?

АЗОБҲО

БОБИ СЕҶОМ

Чордах соли маҳбас гузашт, ки дар онҳо ман на Китоби Муқаддас ва на ягон Китоби дигарро дидам. Баъди гуруснагии дарозмуддат, вояҳои нашъа ва шиканҷаҳо ман навиштанро фаромӯш кардам. Ман Навиштаи Муқаддасро фаромӯш кардам, вале дар рӯзи озодшавии ман аз қучои номаълум ба назди ман ояте аз Аҳди Ҷадид омад: „Ва Яъқуб барои Роҳел 14 сол хизмат кард ва онҳо ба назараш мисли якчанд рӯз намуданд, чунки вайро дӯст медошт“.

Дере нагузашта ман мувофиқи афви умумӣ, ки он дар тамоми мамлакати мо дар зери таъсири афкори умумии амрикоӣ эълон шуда буд, озод шудам.

Ман боз зани худро дидам, ки ҳамаи ин вақт маро содиқона интизор буд. Мо зиндагии навро дар эҳтиҷмандии бисёр сар кардем, чунки аз ҳабсшудагон ҳама чизеро, ки доштанд, мегирифтанд.

Рӯҳониён ва шубононе ки ба озодӣ баромаданд, метавонианд боз ҷамоатҳо ва калисоҳои начандон калон кушоянд. Барои ман калисоро дар шаҳраки Орсова доданд. Департаменти Коммунистии Парастииҳо ба ман хабар дод, ки дар ин калисо 35 аъзо ҳастанд ва ман барои он ҷавобгар ҳастам, то дар он ҳеч гоҳ 36 аъзо нашавад! Дар айни замон ба ман гуфта шуда буд, ки ман бояд ҷосуси онҳо бошам ва дар бораи ҳар як аъзо хабар диҳам ва ба маҷлисиҳо ҷавонро роҳ надихам.

Ана ҷӣ тавр коммунистон калисоро дар зери назорати худ нигоҳ медоранд.

Ман медонистам, ки агар мавъиза кунам, бисёриҳо барои гуш кардан меоянд ва барои ҳамин қарор додам, ки дар калисои расмӣ қор карданро ҳам сар намекунам. Ман боз дар Калисои Махфӣ қорро сар карда, ба зебӣ ва хатари хизмати он шарик мешудам.

Дар байни солҳои ман набудам, Худо қори бузургеро дар Калисои Махфӣ ба амал овард. Он дигар ҳолӣ ва фаромӯшшуда набуд. Имондорон аз Ғарб барои мо дуо мекарданд ва аз рӯи ҳадди имконият ёрдам мекарданд.

Боре ман дар хонаи бародари имондор дар музофот истироҳат мекардам. Ӯ маро бедор карда, хабар дод: „Бародарон аз хориҷа омаданд“. Дар Ғарб бародароне буданд, ки моро фаромӯш накарданд.

Имондорони қаторӣ кори ёриро ташкил дода, адабиётҳо ва ёри моддиро барои оилаҳои азобдидагон пинҳонӣ мегузаронданд. Онҳо бо ман бисёр гап заданд ва дар сӯҳбат аён шуд, ки онҳо ким-чӣ тавр фаҳмидаанд, ки дар ин ҷо одаме зиндагӣ мекунад, ки 14 солро дар зиндон гузарондааст ва онҳо омаданд, то ки бо ӯ гап зананд. Ман ба онҳо гуфтам, ки ин ман ҳастам. Онҳо гуфтанд, ки одами ғамгинро интизор буданд, вале ман пури шодӣ ҳастам. Ман онҳоро бовар кунондам, ки ман ҳамон одам ҳастам ва барои он хурсандӣ мекунам, ки онҳо омаданд ва мебинам, ки мо фаромӯш нашудаем. Ба Калисои Махфӣ омадани ёрии мунтазам сар шуд. Мо бо роҳҳои пинҳонӣ бисёр Китобҳои Муқаддас ва дигар адабиётҳои динӣ ва ёрӣ барои оилаҳои азобдидагон мегирифтём.

Бо ҳамин ёрӣ мо метавонистем бисе хубтар кор кунем. Онҳо барои мо на фақат Каломи Худо, балки муҳаббати худро низ оварданд. Онҳо барои мо сухани тасаллоро оварданд.

Дар рӯзҳои тозакунии мағзҳо мо ҳар гоҳ мешунидем: „Шуморо дигар ҳеҷ кас дӯст намедорад, шуморо дигар ҳеҷ кас дӯст намедорад, шуморо дигар ҳеҷ кас дӯст намедорад...“ Акнун мо дидем, ки чӣ тавр имондорони ғарбӣ ба ҷони худ хатар меоварданд, то ки муҳаббати худро ба мо нишон диҳанд.

Нархи Китоби Муқаддас, ки бо роҳи ғайриқонунии ба назди мо оварда мешуд, наметавонад барои имондорони мамлакатҳои озод, ки бо Китобҳои Муқаддас пур шудаанд, фаҳмо бошад.

Ман бо оилаи худам бе ёрии имондорони хориҷӣ зинда наместондам. Ҳамчунин дар бораи бисёр шубонони пинҳонӣ ва имондорони қаторӣ дар зиндонҳои коммунистӣ гуфтан мумкин аст.

Фиристодагони хориҷӣ ба мо мисли фариштаҳо менамуданд.

Вақте ки кор дар Калисои Махфӣ ба таври васеъ кушода шуд, ман ба хатари ҳаёс дучор шудам. Ду ташкилоти масеҳӣ: миссияи яҳудии Норвегӣ ва Иттиҳоди Яҳудиёни Масеҳӣ барои ман 10 000 долларро пардохтанд ва ман тавонистам Румынияро тарк кунам.

Барои чӣ ман Румынияи коммунистиро тарк кардам

Бо вучуди хатарнокӣ ман кишварро тарк намекардам, вале роҳбарони Калисои Махфӣ ба он исрор карданд, то ман мамлакатро барои он тарк кунам, ки „овози“ Калисои Махфӣ барои ҷаҳони озод шавам. Онҳо маро вазифадор карданд, ки аз номи Калисои Махфӣ дар бораи азобҳо ва эҳтиёҷҳои он гап занам. Ман ба Ғарб омадам, вале дили ман бо онҳо монд. Агар ман зарурияти калонро дар он намедидам, ки шумо дар бораи азобҳои Калисои Махфӣ бифаҳмед, ман ҳеҷ гоҳ Румынияро тарк намекардам. Ин миссияи ман аст.

Пеш аз он ки ман Румынияро тарк кунам, маро ду бор ба полиси пинхонӣ даъват карданд. Ба ман хабар доданд, ки фидия гирифта шуд (Румыния шахрвандони худро аз боиси мӯҳтоҷии саҳти иқтисодӣ ба ивази пул мефурушад). Ба ман гуфтанд: „Ба Ғарб рафта, чӣ қадар ки меҳоҷӣ мавъиза кун, вале моро ташвиш наदेҳ! Ба муқобили мо сухане нагӯй! Мо росташро ба ту мегӯем, ки бо ту чӣ кор мекунем, агар ту ин шартро қабул накунӣ. Бо ҳазор доллар мо метавонем роҳзанеро ёбем, ки бо майли тамои туро нест мекунад, ё мо метавонем худамон туро бидузем“. Ҷамроҳи ман дар зиндон усқуфи православӣ Василий Леул буд, ки уро дар Австралия дуздида, ба Румыния оварданд. Ҷамаи нохунҳои уро канданд. Ҷамроҳи ман дигар дуздидашудагон дар Берлин ҳам буданд ва чанде пеш румынҳо дар Италия ва Париж дуздида шуда буданд.

Ба ман гуфта шуда буд: „Мо метавонем некномии туро бо воқеаи алоқаи ишқӣ, дузди ё ягон гуноҳи дигари ҷавонӣ нест кунем. Соқинони Ғарб ва хусусан амеркоӣҳо ба чунин воқеаҳо ҳарис ҳастанд ва онҳоро фиреб додан осон аст“.

Бо ҳамин тариқ ба ман таҳдид карда, онҳо маро ба Ғарб роҳ доданд ва ба тозашавии майна, ки дар зиндон маро бо он чазо меоданд, умед мебастанд.

(Он чизеро, ки ман аз сар гузарондам, дар Ғарб ҳам бисёр касоне ҳастанд, ки аз он гузаштаанд, вале онҳо хомӯш ҳастанд. Баъд аз он ки коммунистон онҳоро азоб меоданд, баъзе аз онҳо ҳатто онҳоро таъриф мекунанд. Коммунистон боварӣ доштанд, ки ман хомӯш мешавам).

Инак, моҳи декабри соли 1965 ба ман иҷозат доданд, ки ҳамроҳи оилаам Румынияро тарк кунам. Барои хайрбод ман ба қабри полковнике рафтам, ки бо фармони ӯ ман ҳабс шуда, муддати бисёр солҳо азоб дидам. Ман дар қабри ӯ гул мондам. Ман ба Ғарб омадам, то ки аз номи Калисои Махфии азобдида, мазлум, таъқибшуда, вале содиқ, ки ба дуоҳо ва ёрии амалии шумо мӯҳтоҷ аст, салом бирасонам.

БОБИ ЧОРУМ

Пеш аз ҳама ман бояд бигӯям, ки дар дил ягон озурдагӣ ва талхӣ ба муқобили коммунистон ва ҷаллодони онҳо надорам. Ба замми он, ман коммунистонро бо тамоми дили худ дӯст медорам. Ман ба гуноҳ нафрат дорам, вале гунаҳкорро дӯст медорам. Коммунистон метавонистанд имондоронро бидушанд, вале муҳаббати онҳоро, ки ҳатто ба котилони худ доштанд, куштан наметавонистанд.

Яҳудиён ривояте доранд, ки дар он дар бораи баромадани аҷлодони онҳо аз Миср гуфта мешавад. Вақте ки мисриён дар Баҳри Сиёҳ гарк шуданд, фариштаҳо гӯё ба хурсандии исроилиён ҳамроҳ шуданд, вале Худо ба фариштаҳо гуфт: „Исроилиён одамонанд ва барои ҳамин аз марги душманони худ хурсандӣ мекунанд, вале аз шумо Ман фаҳмиши бисе чуқури чизҳоро интизор ҳастам. Оё мисриён ҳам офаридаи Ман нестанд? Оё Ман онҳоро ҳам дӯст намедорам? Пас барои чӣ шумо аз оқибати фоҷиавии онҳо ғамгин нестед?“

Ва ҳангоме Ехушаъ назди Ерихӯ буд, ӯ чашмонашро боло бардошта, нигарист ва инак, марде дар рӯ ба рӯи ӯ истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасти вай аст; ва Ехушаъ назди вай омада ба вай гуфт: „Оё ту аз мо ҳастӣ ё аз душманони мо?“ (Ехушаъ ибни Нун 5:13).

Агар мусофире ки бо Ехушаъ ибни Нун вохӯрд, одам мебуд, вай метавонист фақат ҷавоб диҳад: „Ман бо шумо ҳастам“ ё „Ман бо душманони шумо“ ё дар ҳолати дигар „Ман бетараф ҳастам“. Чунин ҳастанд се имконияти ҷавоби одамӣ ба ин савол. Вале мусофире ки бо Ехушаъ вохӯрд, аз олами дигар буд ва барои ҳамин ба савол: „Бо Исроил ё муқобили он?“ — ӯ ҷавоби бисе ногаҳонӣ ва нофаҳмо дод: „Не“.

Ин „не“ чӣ маъно дошт? Ӯ аз оламе буд, ки дар он ҷо тарафдор ё муқобили ягон кас будан мумкин нест ва ба ҳама чиз бо дилсӯзӣ ва бо ғамхорӣ, бо муҳаббат ва фаҳмиш нигоҳ карда мешавад.

Ҷиҳати одамӣ ҳаст ва агар коммунизмо аз ин ҷиҳат бинем, бо он муборизаи шадид бурдан даркор аст ва на фақат бо он, балки бо касоне ки ин идеологияи бераҳм ва бемаъниро дастгирӣ мекунанд.

Аммо масеҳҳо аз одамони оддӣ бештаранд. Онҳо — фарзандони Худо, алоқадорони моҳияти Худо ҳастанд. Ана барои чӣ шиканҷаҳо

дар зиндонҳои коммунистӣ маро ба муқобили коммунистон сангдил накарданд. Онҳо ҳам офариниши Худо ҳастанд. Чӣ тавр ман метавонам ба онҳо нафрат кунам? Ва ба ҳар ҳол ман наметавонам рафиқи онҳо бошам. Дӯстӣ — як дил дар ду сина аст, вале ман бо коммунистон як дил надорам. Онҳо ба Худо нафрат доранд, ман бошам Уро дӯст медорам.

Агар маро мепурсиданд: „Ту тарафдори коммунистон ҳастӣ ё муқобили онҳо?“, ҷавоби ман бисе мураккаб мебуд. Коммунизм хатари даҳшатноке барои тамоми одамият аст ва ман ба он муқобил ҳастам ва тайёр ҳастам, ки то он вақте ки он сарнагун нашудааст, бо он мубориза барам, вале бо яроқи Офаридгор, бо Каломи Худо.

Барои ҳамин ман ба худ мақсад гузоштам, ки ба коммунистон Инчилро мавъиза кунам, то ба онҳо имконият диҳам, ки Хабарӣ Хушро дар бораи зиндагии абадӣ шунаванд.

Исои Масеҳ, Худованди ман, коммунистонро ҳам дӯст медорад ва Худаш гуфт, ки барои як гӯсфанди гумшуда тайёр аст 99 гӯсфанди порсоро тарк кунад. Ҳаввориёни У ва ҳамаи устодони бузурги масеҳият ба номи Масеҳ ин муҳаббатро ёд медоданд.

Макарийи муқаддас гуфта буд: „Агар одам ҳамаро бо шавқ дӯст дорад, вале гӯяд, ки фақат як касро тоқат кардан наметавонад, у аллакай масеҳӣ нест, чунки муҳаббати у дигар ҳамаҷониба нест“.

Августини муқаддас таълим медод: „Агар тамоми одамият парҳезгор ва фақат як одам гунаҳкор мебуд, Масеҳ аз барои ин як нафар меомад ва азобҳои салибро аз сар мегузаронд, чунки У ҳар яки моро алоҳида дӯст медорад“.

Таълимоти Масеҳ маълум аст. Коммунистон одамон ҳастанд ва Масеҳ одамонро дӯст медорад. Ҳар касе ки ҳиссиёти Масеҳро дорад, чунин рафтор мекунад. Гарчанде ки мо гуноҳоро бад мебинем, гуноҳкоронро дӯст медорем.

Ман дар зиндон имондорони ҳабсшударо вохӯрдм, ки онҳо дар пойҳо то 50 фунт занҷир доштанд, онҳоро бо оҳани тафсондашуда азоб медоданд, ба даҳони онҳо бо қошук намак андохта, муддати дароз об ва хӯрок намедоданд, онҳоро мезаданд, дар хунукӣ нигоҳ медоштанд, вале онҳо бо эҳтимом барои коммунистон дуо мекарданд. Аз нуқтаи назари одамият ин номафҳум аст! Вале инро муҳаббати Масеҳ кард, ки онро Рӯҳи Муқаддас дар дилҳои онҳо фаровон ҷорӣ кардааст.

Баъзе вақтҳо коммунистоне ки моро азоб медоданд, худашон ба зиндон меафтоданд. Азобдида ва азобдиҳанда дар як ҳуҷра меафтоданд ва он вақте ки беимонон нафрати худро ба азобдиҳандаҳои худ нишон медоданд ва онҳоро мезаданд, имондорон онҳоро муҳофизат карда, хатар доштанд, ки худашон азоб кашанд ё дар шарикӣ бо коммунистон

айбдор шаванд. Ман дидам, ки чӣ хел имондорон пораи охирини нон (он вақт барои мо ҳафтае фақат як порча медоданд) ва доруро медоданд, ки метавонистанд зиндагии онҳоро начот диҳанд. Онҳо инро ба коммунистон медоданд, ки акнун ҳамсояи онҳо дар ҳучраи маҳбас буданд.

Собик президенти Румуния Иулиу Маниу пеш аз марги худ дар зиндон гуфт: „Агар коммунистонро дар давлати мо сарнагун кунанд, имондорон бояд муҳофизати онҳоро аз газаби ҳақиқии халқ, ки ба он ситам мекарданд, вазифаи муқаддаси худ ҳисоб кунанд“.

Дар рӯзҳои аввали баъди рӯ овардан ман фикр мекардам, ки дигар зиндагӣ карда наметавонам, чунки дар кӯча рафта, барои ҳар як одами аз пеши ман гузаранда дарди ҷисмониро ҳис мекардам. Мисли корди тез дар дили ман савол дар бораи начоти одамони аз пеш гузаранда меистод. Агар аъзои ҷамоати ман гуноҳ мекард, ман ғия мекардам. Шукр ба Худо, ки хоҳиши начот додани ҷонҳои ҳамагон то холо дар ман зинда аст.

Дар маҳбаси танҳо мо мисли пештара дуо карда наметавонистем. Мо бисёр меҳостем, ки бихӯрем ва вояҳои саҳти нашъа моро девона мекарданд. Мо қамқувват ва мисли скелет лоғар будем. Дуои „Падари Мо“ барои мо бисёр дароз менамуд. Мо қувваи худро чунон ҷамъ кардан наметавонистем, ки онро ҳама такрор кунем. Мо фақат аз нав ва боз такрор мекардем: „Исо, ман Туро дӯст медорам!“

Ногаҳон, дар як рӯзи зебо ман аз Исо ҷавоб гирифтаам: „Ту Маро дӯст медорӣ? Акнун ман нишон медиҳам, ки Ман туро чӣ хел дӯст медорам“. Худи ҳамон дам ман сӯзишero дар дил ҳис кардам, ки ба сӯзиш аз шуои офтоб монанд буд.

Шогирдон дар роҳи Аммоус мегуфтанд, ки дилҳои онҳо аланга мезаданд, вақте ки Исо ба назди онҳо омада гап зад. Бо ман ҳам чунин буд.

Ман муҳаббати Он Касро дидаам, ки ҷони Худо дар рӯи солиб барои ҳамаи мо дод. Ин хел муҳаббат коммунистонро чӣ қадаре ки гуноҳкор набошанд, рад карда наметавонад.

Коммунистон ҷиноятҳои вазнинро содир кардаанд ва акнун ҳам карда истодааст, вале „муҳаббат мисли марг саҳт, мисли рашик ҷаҳаннам пуррағбат аст... обҳои калон наметавонанд муҳаббатро хомӯш кунанд ва дарёҳо онро пур карда наметавонанд“.

Чунон ки қабр ҳамамо: сарватмандон ва камбағалон, пиронсолон ва ҷавонон, одамони ҳамаи наҷодҳо, халқиятҳо ва ақидаҳои сиёсӣ, поксириштон ва ҷинояткоронро ба худ талаб мекунад, муҳаббат ҳамамо фаро мегирад. Масех, ки Муҳаббати таҷассумшуда аст, то он даме ки коммунистонро ба даст наоварад, ором намешавад.

Боре ба хучраи ман башоратдиҳандае дар ҳолати ниммурда афтод. Хун аз рӯй ва тани ӯ мерехт. Ҷро сахт зарбу лат карда буданд. Мо чӣ қадаре ки тавонистем, ӯро шумест ва баъзе зиндонӣён коммунистонро лаънат мекарданд. Мавъизачӣ бо нола овоз баровард: „Онҳоро лаънат нахонед! Хомӯш шавед! Ман мехоҳам барои онҳо дуо кунам!“

Чӣ тавр мо дар зиндон ҳам хурсандӣ мекардем

Ба 14 соли зиндон нигоҳ накарда, ман мебинам, ки баъзе вақтҳо мо дар ҳолати басте хурсандиовар қарор доштем. Маҳбусони дигар ва посбонони зиндон ҳар гоҳ ҳайрон мемонданд, ки чӣ тавр имондорон метавонанд дар чунин шароити вазнин хурсандӣ кунанд. Ба мо сурудхониро иҷозат намедоданд ва барои сурудхонӣ мезаданд, вале мо мехондем. Ман фикр мекунам, ки ҳатто булбулон ҳам дар зери таҳдиди марг мехонданд. Имондорон баъзе вақтҳо дар зиндон аз хурсандӣ рақс мекарданд. Чӣ тавр онҳо метавонистанд дар чунин шароит рақс кунанд?

Ман ҳар гоҳ дар бораи суханони Исо фикр мекардам, ки Ӯ ба шогирдони Худ гуфта буд: „Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинанд“. Шогирдон нав аз сафари Фаластин баргашта буданд, ки дар он ҷо бисёр даҳшатҳоро دیدанд. Фаластин он вақт дар зери ситами Рум буд ва дар ҳама ҷо нишонаҳои бедодгарӣ ба назар мерасиданд. Шогирдон бо касалиҳо, гуруснагӣ ва бадбахтиҳо дучор мешуданд. Онҳо дар хонаҳое буданд, ки дар онҳо ватанпарастонро гирифта, ба зиндон андохта буданд ва танҳо волидайн ё занҳо бо ашқҳо монда буданд. Ба ин олам нигоҳ кардан дилпазир набуд ва ба ҳар ҳол Исо гуфт: „Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинанд“.

Ӯ инро барои он гуфт, ки онҳо на танҳо азобҳоро медиданд. Онҳо инчунин Начотдиҳандаи ҳамаро, Кунандаи некии ниҳониро دیدанд, ки мақсади он бояд ба даст овардани тамоми одамият мебуд. Аввалин бор кирмҳои баднамо, ки дар рӯи дарахтон меҳазанд, фаҳмиданд, ки баъди мавҷудияти ҳақирона зебони дигар — зиндагии шапалаки гуногунранг фаро мерасад, ки қобилияти аз як гул ба гули дигар париданро дорад!

Ана, мо ҳам ҳамин хурсандиро доштем!

Ман бо „Айюбҳо“ гирд шуда будам. Дар атрофи ман „Айюбҳо“ буданд, ки онҳо дар баъзе ҷиҳатҳо аз худи Айюб аз нақли Китоби Муқаддас ҳам бисёртар ба балоҳо гирифтдор буданд. Ман оқибати воқеаи Айюбро медонистам, ки ӯ назар ба гумкарда ду баробар зиёдро ба даст овард. Ман одамонро دیدам, ки ба Лаъзор монанд

буданд. Онҳо гурусна буданд ва тани онҳо бо карахш пӯшонида шуда буд, вале ман фаҳмидам, ки фариштаҳо онҳоро ба оғуши Иброҳим мебаранд ва ман онҳоро чунон медидам, ки онҳо дар оянда чунин хоҳанд буд. Ман дар симои риёзаткаши ифлос, нотавон ва ночизе ки дар назди ман буд, шӯхрат ва тоҷи муқаддаси ояндаро медидам.

Ба ҳолати ояндаи одамон нигоҳ карда, ман инчунин дар симон азобдихандаҳои худ, „Шоулҳо аз Тарс“, симои ҳаввориёни муқаддас, Павлусҳои ояндаро медидам. Баъзеҳо аллакай монанди онҳо шуданд. Баъзе офицерони полиси пинҳонӣ, ки мо ба онҳо дар бораи Масех шаходат медедем, худашон масеҳӣ шуданд ва бо ҷону дил тайёр буданд, ки дар зиндон азоб бинанд, барои он ки Масеҳи моро ёфтанд. Дар симои назоратчиёне ки моро мезаданд, мо посбони махбасро дар Филиппӣ медидем, ки пеш ҳавворӣ Павлусро мезад, вале баъд худаш ҳам масеҳӣ шуд. Мо орзуи онро мекардем, ки ба наздикӣ касе аз онҳо мелурсад: „Чи бояд кард, то наҷот ёбем?“

Дар зиндон мо умед пайдо кардем, ки коммунистоне ки моро азоб медоданд, метавонанд наҷот ёбанд. Дар он ҷо мо барои онҳо ҳиссиёти масъулиятро вусъат медедем. Дар он вақте ки онҳо моро азоб медоданд, мо дӯст доштани онҳоро омӯхтем.

Қисми зиёди оилаи ман кушта шуд, вале дар хонаи ман қотили онҳо ба Худованд рӯ овард. Ва ин ҷойи аз ҳама мувофиқ буд. Ҳамин тариқ дар зиндон ақида дар бораи миссияи масеҳӣ барои коммунистон пайдо шуд.

Худо ҳама чизро на монанди мо мебинанд, чуноне ки мо ҳама чизро на ба монанди мӯрчаҳо мебинем.

Аз нуқтан назари инсоният ба салиб баста шудан ва бо наҷосати одам молида будан хеле даҳшатнок аст, вале ба ин нигоҳ накарда, Китоби Муқаддас азобҳои озордидагонро „сабук“ меномад. Чордах сол дар зиндон барои мо мӯхлати дароз менамуд, вале Китоби Муқаддас инро „азобҳои муваққатӣ“ меномад, ки дар муқоиса бо он шӯхрате ки дар мо кушода мешавад, ҳеч аст.

Дар асоси ин мо ҳаққи хулоса дорем, ки ҷиноятҳои вазнини коммунистон, ки барои мо, одамон, авфнопазиранд ва мо бояд ба муқобили онҳо то охир одилона мубориза барем, нисбат ба назари мо, дар назари Худо чунин бад наменаоянд.

Ситами онҳо, ки аллакай ним аср давом дорад, барои Ҷ метавонад фақат як лаҳзаи иштибоҳ намояд, ки барои Ҷ як рӯз мисли ҳазор сол ва ҳазор сол мисли як рӯз аст. Онҳо ҳоло ҳам имконияти наҷот ёфтандоранд. Ерусалими Осмонӣ — модари дӯстдошта аст. Дарвозаҳои осмон барои коммунистон пӯшида нашудаанд. Инчунин рӯшноӣ барои

онҳо хомӯш нашудааст. Онҳо метавонанд мисли одамони дигар тавба кунанд ва мо бояд онҳоро ба тавба кардан даъват кунем.

Фақат муҳаббат метавонад коммунизмро дигар кунад, вале на он муҳаббате ки ба ҳамкорӣ бо онҳо меоварад ва бисёр роҳбарони калисоҳо онро амалӣ мекунанд. Не!

Нафрат нобино мешавад. Гитлер зидди коммунизм буд, вале бо нафрат амал мекард ва барои ҳамин, ба ҷои он ки ғалаба кунад, ӯ ба онҳо ёрӣ дод, ки дар Ҷанги дуҷуми ҷаҳонӣ ғалаба кунанд.

Ҳанӯз дар зиндон буда, мо кори худро дар байни коммунистон бо муҳаббати калон тайёр мекардем. Дар нақшаи аввал мо ҳамаи ҳокимони коммунистиро мондем.

Ба ман чунин менамояд, ки баъзе роҳбарони миссияҳо таърихи калисоро бо диққат наомӯхтаанд. Норвегия масеҳиятро чӣ тавр қабул кард? Аввал подшоҳ Олаф онро қабул кард. Русия дар бораи Инчил он вақт фаҳмид, ки княз Владимир онро қабул кард. Венгрия масеҳиятро фақат баъди он қабул кард, ки подшоҳ Стефани муқаддас онро қабул карда буд. Чунин ҳодиса бо Полша низ рӯй дод. Агар сардори қабила дар Африка Масеҳро қабул мекард, тамоми қабила аз рӯйи намунаи ӯ амал мекард. Мо барои одамони оддӣ миссияҳоро мекушоём ва умед дорем, ки онҳо масеҳӣ мешаванд, вале доираи эътибори онҳо бисёр маҳдуд аст, ва аз эҳтимол дур аст, ки онҳо мавқеи умумии ҷаҳонро тағйир дода тавонанд. Ба даст овардани сардорон барои Масеҳ зарур аст. Барои мо одамоне даркоранд, ки дар доираҳои сиёсӣ, иқтисодӣ ва артистӣ мақоми баланд дошта бошанд. Онҳо дар тарбияи ҷонҳо ёрӣ медиҳанд. Онҳоро ба даст оварда, мо одамоне ба даст меорем, ки онҳо ба бисёриҳо таъсири калон доранд.

Аз нуқтаи назари миссионерӣ коммунизм як бартарӣ дорад, ки дигар системаҳои иҷтимоӣ онро надоранд: он мутамарказ аст. Агар президенти ИМА католик шавад, Амрико барои ин католик намешавад, вале агар Мао-Цзе-Дун масеҳӣ шавад (ё Брежнев ва Чаушеску), он гоҳ бисёр касонро ба даст овардан мумкин аст. Эътибори роҳбарон чунин бузург аст!

Вале оё метавонад роҳбари коммунистӣ ба Масеҳ рӯ оварад? Албатта! Аллақай барои он ки ӯ бадбахт аст ва вазъияти ӯ ноустувор аст, мисли вазъияти қурбонии ӯ.

Қариб ҳамаи роҳбарон дар Русия ба зиндон меафтанд ё бо дасти рафиқони худашон кушта мешуданд, Дар бораи Хитой ҳам чунин гуфтан мумкин аст. Ҳатто вазирони корҳои хориҷӣ, ба монанди Ягода, Ежов ва Берия, ки гуё ҳокимияти пурра доштанд, мисли ақсулинкилобчиёни пасттарин ҳалок шуданд: тир дар пушти сар ва тамом!

Чӣ тавр ба коммунизм ҳуҷуми рӯҳӣ кардан мумкин аст?

Коммунизм ба ягон кас хурсандӣ намеоварад, инчунин ба онҳое низ, ки аз он фоида доранд. Онҳо аз фикри он меларзанд, ки ягон шаб фойтуни полиси пинҳонӣ омада, метавонад онҳоро барад, чунки хати равиши ҳизб дигаргун шуд.

Ман бисёр роҳбарони ҳизбро шахсан медонистам. Онҳо одамони басе серташвиш ҳастанд. Танҳо Исо метавонад онҳоро ором кунад.

Роҳбарони коммунистиро ба назди Масеҳ овардан метавонад маънои начоти ҷаҳонро аз нестшавии атомӣ ва гуруснагӣ дошта бошад. Охир, қисми зиёди даромади давлатҳои ҷаҳон барои мусаллаҳшавӣ меравад. Ба даст овардани роҳбарони коммунизм метавонад маънои анҷоми шиддати байналхалқӣ ва овардани хурсандии бузург барои Масеҳ ва фариштаҳо дошта бошад. Ин метавонад ғалабаи Калисоро ифода кунад ва чунин ҷойҳо ба монанди Гвенияи Нав ва Мадагаскар, ки дар он ҷо акнун миссионерон бо ғайрат кор мекунанд, худашон аз паси Масеҳ мераванд, агар роҳбарони коммунистӣ Уро қабул кунанд ва бо ҳамин ба масеҳият қувваи тамоман навро медиҳанд.

Ман бисёр коммунистонро шахсан медонистам, ки ба Масеҳ рӯ оварданд, ва худам дар ҷавонӣ беимони ҷангҷӯӣ будам ва медонам, ки коммунистони ба Масеҳ рӯварда Масеҳро бисёр дӯст медоранд, чунки онҳо бисёр гуноҳ карданд, ва ба касе бисёр бахшида шудааст, ў бисёр дӯст медорад.

Дар кори миссионерӣ андешаи стратегӣ даркор аст. Аз нуқтаи назари начот ҳамаи рӯҳҳо баробаранд, вале аз нуқтаи назари стратегияи миссионерӣ онҳо ҳама баробар нестанд. Одами бозътиборро ба даст овардан заруртар аст, ки ў метавонад ҳазорҳоро ба даст оварад, нисбат ба он ки дар ҷангал бо одами ваҳшӣ гап зада, фақат барои ў начотро таълим додан.

Ана, барои чӣ Исо на деҳаи дурдаст, балки Ерусалим — маркази динии ҷаҳонро ҷои анҷоми хизмати Худ дар замин интиҳоб кард! Бо чунин сабаб ҳаввори Павлус ба Рум шитоб мекард.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки „Насли зан морро аз сараш неш мезанад“, вале мо шиками морро китиқ мекунем, то онро бихандонем. Сари мор тақрибан дар байни Москва ва Пекин ҷойгир аст, на дар Тунис ва Мадагаскар. Ҷаҳони коммунистӣ бояд дар нақшаҳои калисо, роҳбарони миссияҳо ва инчунин имондорони қаторӣ ҷои аввалро бигирад.

Мо бояд хизматгузори кӯҳнаро тарк кунем. „Лаънат ба касе ки кори Худоро исрофкоруна мекунад“. Ин даҳшатнок аст, вале Китоби Муқаддас чунин мегӯяд.

Ҷақат бо ёрии стратегияи ҳамла дар ҷангҳо ғалаба ба даст овардан мумкин аст, на бо муҳофизат.

Нисбати коммунизм Калисо то ҳоло ҷақат мавқеи муҳофизатро гирифта буд ва мамлакатҳоро яке аз паси дигаре аз даст дода, онҳоро ба дасти коммунистон меод. Ҷунин вазъиятро фавран дар тамоми Калисоҳо тағйир додан даркор. Забур мегӯяд, ки Худо бандҳои оҳаниро дур мекунад. Пардаи оҳанин — барои ӯ чизи майда аст.

Калисои аввалин пинҳонӣ ва ғайриқонунӣ кор мекард ва ғолиб шуд. Мо бояд бо ҷунин тарз кор карданро боз ёд гирем!

То ҳокимияти коммунистӣ ман намефаҳмидам, барои ҷӣ бисёр персонажҳои Аҳди Ҷадид аз лақабҳои истифода мебаранд: Шимъун, ки Петрус номида мешуд, Юҳанно, ки Марқӯс номида мешуд ва дигарон.

Мо ҳам дар замони худ дар ҷаҳони коммунистӣ аз лақабҳои истифода мебарем.

Ман пештар намефаҳмидам, барои ҷӣ Исо хонаро барои Шоми Махфӣ тайёр карда, гуфт: „Ба шаҳр равед ва ҳангоме ки одами дар даст кӯзаи об доштаре мебинед, аз қафои вай равон шавед“. Акнун ин барои ман фаҳмо шуд. Мо ҳам дар кори Калисои Махфӣ аз ҷунин аломатҳои истифода мебарем. Агар мо барои ҷунин усулҳои баргаштан розӣ шавем, мо дар кори худ дар мамлакатҳои коммунистӣ ба муваффақият соҳиб мешавем.

Лекин вақте ки бо роҳбарони Калисоҳои ғарбӣ вохӯрӣ кардам, ман дидам, ки ба ҷои ба коммунистон муҳаббат доштан, ки метавонад дар кори миссионерӣ дар байни онҳо комёбиҳо оварад, онҳо тарафдори коммунистон ҳастанд. Ман ҳамдардии сомариҳои нақурро ба рӯҳҳои роҳгумшудаи хонаи Карл Маркс надидам.

Одам на ба он бовар мекунад, ки ӯ ҷақат дар рамзи имони худ тақрор мекунад, балки ба он бовар мекунад, ки барои он тайёр аст бимирад.

Имондорони Калисои Махфӣ исбот карданд, ки онҳо тайёр ҳастанд, то барои имони худ ҷон диҳанд. Ман акнун ҳам кореро мекунам, ки метавонам барои он ба зиндон дар давлати коммунистӣ биафтам ва боз шиканҷаҳоро аз сар гузаронам ва ба ҷашмони марг нигоҳ кунам...

Ман ба он ҷи менависам, боварӣ дорам. Ман ҳақ дорам, ки бипурсам: „Оё шубонии амриқоӣ, ки бо коммунистон бозӣ мекунад, тайёр ҳастанд, ки барои ақидаҳои худ бимиранд?“

Оё бо суҳанон тасвир кардан мумкин аст, ки одаме ки ӯро бояд ҳозир ба оташдони натсисти мепартофтанд, ҷӣ фикр мекард, ӯ ҷӣ ҳис мекард, вақте мидид, ки дар пеши ҷашмони ӯ кӯдакшро ба он

чо партофтанд? Барои ҳамин, он чиро, ки имондорон дар зиндонҳо аз сар гузаронданд ва то ҳол аз сар мегузаронанд, тасвир кардан бефоида аст. Ман чунин азобхоеро дидам, ки ҳамаи тасвиrotҳои дӯзах дар Китоби Муқаддас ва „Мазҳакаи илоҳӣ“-и Данте дар пеши онҳо ҳеҷ чизанд. На муаллифони Китоби Муқаддас, на Данте одамонро ба худ тасвир кардан наметавонианд, ки ба солиб баста шуда, дар рӯи фарш барои он монда шудаанд, то ки рафиқони онҳо аз рӯи бадбахтӣ дар зери шиканчаҳо тавонанд наҷосати худро дар рӯи ва тани онҳо бимонанд. Вақте ки ин тамои мешуд, солибхоро боз амудӣ мегузоштанд ва зиндонбонон механдиданд ва фарёд мезаданд: „Ба Масеҳи худ нигоҳ кунед! Ӯ чӣ хел зебо аст! Чӣ хел бӯи хушро Ӯ аз осмон барои шумо меоварад!“

Оре, ин тавр буд!... Ман метавонам фақат суханонро нависам, вале суханон ҳеҷ гоҳ наметавонанд фоҷиаи як рӯҳониро арз кунанд, ки қариб тамои аз шиканчаҳо девона шуда, розӣ шуд, ки он чизеро, ки коммунистон „намози шайтон“ меноманд, иҷро кунанд. Ӯ наҷосати одамиро баракат дода, чунин „табаррукӣ“-ро ба имондорон меод.

Ин дар зиндони румынӣ дар Питешти буд. Ман баъдтар ӯро пурсидам: „барои чӣ ту маргро аз он чизе ки онҳо ба ту мефармуданд, бехтар нашумурдӣ?“ Ӯ ҷавоб дод: „Илтимос, маро мазаммат наkun, ман аз Масеҳ бисёртар азоб дидам!...“

Ҳамроҳи ман як вақт дар зиндон Лукретиу Патраскану буд, одаме ки ба коммунизм барои ба сари ҳокимият омадан дар Румыния ёрӣ дод. Подоши рафиқони ӯ ин буд, ки ӯро ба зиндон андохтанд. Ҳарчанд ӯ саломат буд, ӯро ба беморхонаи касалиҳои рӯҳӣ ҷо дода, то девона шудани ӯ нигоҳ медоштанд. Онҳо бо Анна Паукер ҳам чунин карданд, ки собиқ котибаи давлатӣ буд. Бо имондорон ҳам бисёр вақт чунин рафтор мекунанд. Ба онҳо садамаи электрикӣ медиҳанд ё куртаҳои дафъи чунун мепӯшонанд.

Ҷаҳон аз он воқеаҳои ки дар кӯчаҳои Хитой рӯй медиҳанд, ба даҳшат меояд. Дар пеши чашмони ҳамагон гвардиячи сурх қурбонии худро бо бераҳмии саҳт ҷазо медиҳад. Шумо ба худ тасаввур кардан наметавонед, ки дар зиндонҳо, ки он ҷо ҳеҷ кас нигоҳ намекунад, чӣ ходиса рӯй медиҳад?

Аз хабарҳои охири мо медонем, ки нависандаи машҳури масеҳӣ ва дигар имондорон, ки аз имон гаштан нахостанд, ба зиндон партофта шуданд, ки дар он ҷо дастон ва забони онҳоро буридаанд ва чашмонашонро канданд.

Вале ин ҳам на он даҳшати калонест, ки коммунистон бо он қобил ҳастанд. Онҳо фикрҳои одамонро то дигаргуншавӣ сохтакорӣ карда, зехни ҷавонон ва кӯдаконро захролуд мекунанд. Онҳо одамони

худро дар мақомҳои роҳбарикунанда дар Калисоҳо монданд, то ки Калисоҳоро нест кунанд ё ба онҳо инкишофи рӯҳӣ надиханд.

Бо қадом суханон фоҷиаи азобдидагони масеҳиро арз қардан мумкин аст, ки дар вақти баргаштан ба хонаҳои худ нафрати фарзандони худро диданд, ки дар вақти набудани онҳо атеистони қанҷқӯй шуданд?

Ин китоб начандон бо сиёҳӣ навишта шудааст, ки бо хун ва ашк навишта шудааст. Ба монанди он ки Дониёл ва дӯстони ӯ дар даруни оташдон буда, ҳатто бӯи дудро ҳам надоштанд, имондорони азобдида, ки дар зиндонҳои коммунистӣ буданд, ба муқобили азобдиҳандаҳои худ бӯи хашро надоранд.

Гуле ки бо пой шумо пахш мешавад, ба шумо бӯи хушро медиҳад, ки шумо аз он фишурдед. Имондороне, ки коммунистон азоб медоданд, барои шиканҷаҳо онҳоро бо муҳаббат подош медоданд. Мо диққати бисёр зиндонбоноро ба Масеҳ равона мекардем ва бисёрии онҳо Ӯро дар дил қабул қарданд. Дар мо фақат як хоҳиш ҳаракат мекард: ба онҳое ки моро азоб медоданд, чизи беҳтарини худ — начотро додан, ки онро мо аз Худованди худ Исои Масеҳ дорем.

Ман мисли бисёр бародарони худ ба он мушарраф нашудам, ки барои Масеҳ бо марги азобдида дар зиндон бимирам. Ман озод шудам ва ҳатто тавонистам аз Румыния ба Ғарб равам. Дар ин ҷо ман чизи муқобили он ки имондорони Калисои Махфӣ ҳис мекунанд, ошкор қардам. Имондорони Ғарбӣ ба коммунистон муҳаббатро ҳис намекунанд ва исботи ин он аст, ки онҳо ягон қорро барои начоти одамон дар мамлакатҳои коммунистӣ намекунанд. Онҳо миссияҳо барои яҳудиён, мусулмонон, буддоён ва ҳатто миссияҳое доранд, ки онҳо имондоронро аз як калисо ба калисои дигар гузаштан розӣ мекунонанд, вале онҳо барои коммунистон миссия надоранд!

Онҳо коммунистонро дӯст намедоранд, вагарна қайҳо боз чунин миссияро ташкил медоданд, чуноне ки Карей хиндуёнро ва Гудзон Тейлор хитойноро дӯст дошта, миссияҳои мувофиқро барпо қарданд.

Вале ба зами он ки онҳо коммунистонро дӯст намедоранд ва ягон қорро барои начоти онҳо дар Масеҳ намекунанд, онҳо бо бепарвогӣ ва безъитиноии худ чун шарикони коммунистон шуданд ва баъзе калисоҳои ғарбӣ ҳатто ба мустақамшавии безъитқодии коммунистӣ мусоидат мекунанд. Онҳо ба коммунистон ёрӣ медиҳанд, ки ба Калисоҳои ғарбӣ дароянд ва мақомҳои мақзулиятноқро дар Калисоҳо ва дар ҷаҳон бигиранд. Онҳо ба имондорон хатари коммунизмо ошкор намекунанд.

Коммунистонро дӯст надошта ва ягон корро барои наҷоти онҳо дар Масех накарда, бо баҳонаи он ки ин манъ аст, гӯё ки масеҳиёни аввал аз Нерон иҷозат мепурсиданд, ки оё паҳн кардани Инчил мумкин аст? — онҳо қавми худро ҳам дӯст намедоранд. Охир, агар мо коммунистонро дӯст надорем ва онҳоро ба назди Масех наоварем, онҳо Ғарбро ҳам мутеъ мегардонанд ва Калисои масеҳиро дар ин ҳаҷон решақан мекунанд!

Оё ин чунин нест?

Ба дарсҳои таърих диққат намедиҳанд

Дар асрҳои аввал нашъунамои масеҳият дар Африкаи Шимолӣ буд, ки аз он ҷо мо Августини муқаддас, Киприяни муқаддас, Афанасий ва Тертуллиани муқаддасро гирифтём. Имондорони Африкаи Шимолӣ фақат ба як масъулияти худ диққат намедоданд: овардани мусулмонон ба назди Масех. Дар натиҷа мусулмонон ба Африкаи Шимолӣ даромада, масеҳиятро дар он ҷо ба якҷанд садсолаҳо решақан карданд. Ҳатто акнун ҳам Африкаи Шимолӣ ба мусулмонон тааллуқ дорад ва масеҳиҳо онҳоро „иттифоқи рӯҷунакунанда“ меноманд.

Пас биёед каме аз таърих ёд гирем!

Дар рӯзҳои ислоҳот манфиатҳои Гус, Лютер ва Калвин бо манфиатҳои халқҳои Европа дар он мувофиқат мекарданд, ки ҳамаи онҳо мехостанд аз зулми ҳокимияти папа дур шаванд, ки он вақт қувваи таъйиқкунандаи сиёсӣ ва иқтисодӣ буд.

Ба монанди ин дар рӯзҳои мо манфиатҳои Калисои Махфӣ бо манфиатҳои ҳамаи халқҳои озода бо он мувофиқат мекунанд, ки ҳам инҳо ва ҳам онҳо озодиرو мехоҳанд. Фақат Калисои Махфӣ ба воситаи паҳнкунии Хабарии Инчил дар байни коммунистон ва қурбонихони онҳо инро ба даст меоварад.

Чунин қувваи сиёсӣ нест, ки коммунизмо сарнагун мекарда бошад. Коммунистон қувваи атомӣ доранд ва ҳуҷум ба онҳо маънои саршавии ҷанги нави ҳаҷонӣ бо миллионҳо қурбонихо медошт. Ба ғайр аз ин, бисёр роҳбарони ғарбӣ тозакунии мағзҳоро аз саргузаронданд ва дар сарнагуншавии ҳокимияти коммунистӣ заруриятро намебинанд. Онҳо доимо худашон инро такрор мекунанд. Онҳо мехоҳанд, ки нашъамандӣ, ғоратгарӣ, саратон ва сил нест шаванд, вале на коммунизм, ки он нисбат ба ҳамаи бадбахтиҳо дар якҷоягӣ қурбонихони зиёдтар дорад.

Нависандаи шуравӣ Иля Эренбург гуфт, ки агар Сталин дар зиндагӣ ба ғайр бо адад ҳисоб кардани қурбонихони бегуноҳи худ кори дигар намекард, зиндагӣ барои ӯ камӣ мекард. Хрущёв дар анҷумани

бистуми хизби коммунистӣ гуфт: „Сталин ҳазорҳо коммунистони ростқавл, бегуноҳро нест кард. Аз 139 номзади Кумитаи Марказӣ, ки дар анҷумани 17-ум интиҳоб шуда буданд, 98 нафар, яъне 70 фоиз, баъдтар ҳаёс шуда, парронда шуданд“.

Шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки ин одам бо имондорон чӣ кор мекард?

Хрущев дар пеши ҳамаи халқ Сталиноро инкор кард, вале худи ҳамон корро давом меод. Аз соли 1959 ними калисоҳо, ки дар Русия кушода шуда буданд, пӯшида шуданд.

Дар Хитой афзоиши нави ҷоҳилӣ мегузарад, ки нисбат ба давраи сталинизм дар Русия боз ҳам бадтар аст. Зиндагии кушодаи Калисо тамоман қатъ шуд. Дар Русия ва Румыния афзоиши нави ҳаёсҳо сар шуд.

Бо террор ва фиреб ин мамлакатҳо бо аҳолии миллиард нафар дар фарзандони худ нисбати ҳамаи он чизе ки дар ғарб аст ва хусусан ба масеҳият нафратро тарбия мекунад.

Бисёр вақтҳо роҳбарони маҳаллии партиро дидан мумкин аст, ки дар назди калисо бо хоҳиши дидани кӯдакон меистоданд ва агар ин ба онҳо муяссар шавад, онҳоро мезананд ва берун мебароянд.

Вайронкунадагони ояндаи масеҳияти ғарбӣ бояд ба ин кор бо диққат тайёр бошанд! Фақат як қуввае аст, ки метавонад ба атеизм муқобилият кунад. Ин ҳамон қувваест, ки ба ҷои Империяи Руми бутпараст давлатҳои масеҳиро бунёд кард ва аз тевтонҳо ва викингҳо масеҳро сохт ва ҳокимияти хунини Инквизицияро сарнагун кард. Ин қувваи Инҷил аст, ки бо Калисои Махфӣ дар тамоми мамлакатҳои паси Пардаи Оҳанин ифода ёфтааст!

Дастгирии ин Калисо ва ёрии моддӣ барои он — на фақат маънои якҷояшавӣ бо бародарони азобдидаро дорад, балки ин маънои зиндагӣ ё марги мамлақати худи шуморо ифода мекунад.

Дастгирии Калисои Махфӣ на танҳо ба манфиати масеҳияти озод аст, балки он бояд дастури ҳамаи ҳокимиятҳои озод бошад.

Калисои Махфӣ аллакай баъзе роҳбарони коммунистиро ба назди Масеҳ овард. Собиқ нахуствазири Румыния Георгиу Деж ба Масеҳ рӯ оварда, гуноҳҳои худ иқро кард ва дар зиндон чун одами начотёфта мурд.

Дар мамлакатҳои коммунистӣ коммунистони боломақом ҳастанд, ки пинҳонӣ Масеҳро мебаростанд. Онҳо метавонанд бисёртар шаванд ва он гоҳ метавонанд дигаргуниҳои ҳақиқиро дар сиёсати ҳукумат интизор бошанд.

Мо акнун дар ин лаҳза имкониятҳои хуб дорем! Коммунистон, ки аксар вақт дар ақидаҳои худ мисли мо, масеҳро, самимӣ ҳастанд,

ҳоло бӯхрони чиддиро аз сар мегузаронанд. Онҳо ҳақиқатан боварӣ доштанд, ки коммунизм дӯстии халқхоро ба вучуд меоварад ва акнун онҳо мебинанд, ки давлатҳои коммунистӣ байни худ мисли сағҳо ҷанг мекунанд. Онҳо ҳақиқатан боварӣ доштанд, ки коммунизм бихиштро дар рӯи замин ба вучуд меоваранд, ба муқобили он бихишти осмонӣ, ки онро онҳо фиреби ҳис ҳисоб мекарданд. Ва акнун онҳо мебинанд, ки халқи онҳо гурусна аст ва гандумро аз мамлакатҳои капиталистӣ овардан даркор аст. Коммунистон ба роҳбарони худ боварӣ доштанд ва акнун онҳо дар рӯзномаҳои худашон мехонанд, ки Сталин қотили ҷамагон ва Хрущев аҳмак буд. Чунин ҳолат бо қаҳрамонони халқи онҳо Рақоши, Ана Паукер, Ранковичи ва дигарон низ рӯй дод. Коммунист ба дурустқориҳои роҳбарони худ бовар намекунад. Онҳо мисли католикҳои бе Папа шуданд. Дар дилҳои онҳо ковоқӣ ҳаст, ки онро фақат бо Масеҳ пур кардан мумкин аст.

Дили инсоният табиатан Худоро мечӯяд, дар он холигии рӯҳ ҳукмрон аст, ки онро фақат Масеҳ пур кардан метавонад. Ин инчунин ба коммунистон ҳам дахл дорад.

Инчил дар худ қувваи муҳаббатро дорад, ки онҳоро ҳам ба худ мекашад. Ман дидам, ки чӣ тавр имондорони зиндонӣ коммунистонро ба назди Масеҳ меоваранд ва медонам, ки ин қомилан мумкин аст. Имондороне ки онҳоро коммунистон масҳара мекарданд ва азоб медоданд, метавонистанд ҳар он чизеро, ки ба онҳо ва оилаҳои онҳо расонда шуд, бибашанд ва фаромӯш кунанд. Онҳо ба коммунистон ёрӣ медиханд, то ки аз давраи мушкил гузаранд ва Масеҳро биёбанд. Дар ин қор ба онҳо ёрии таъҷилии мо даркор аст.

Ва на фақат дар ин қор. Муҳаббати масеҳӣ ҳамеша ҳаматарафа аст, имондорон рӯйбинӣ намекунанд. Исо меғуфт, ки офтоби Худо ба некон ва бадон мебарояд ва чунин ҳам дар бораи муҳаббати масеҳӣ гуфтан мумкин аст.

Дар Ғарб роҳбарони қалисоҳое ҳастанд, ки муносибатҳои дӯстонаи худро бо коммунистон пинҳон намедоранд, ва инро бо таълимоти Масеҳ дар бораи муҳаббат ба душманон сафед мекунанд, вале Исо ягон бор нағуфта буд, ки мо бояд бародарони худро фаромӯш карда, фақат душманонро дӯст дорем.

Коммунистонро бисёр роҳбарони Қалисоҳон ғарбӣ дӯст медоранд ва ин муҳаббат дар хушнуд қардани онҳое аён мешавад, ки дастонашон олуи хуни бародарони азобдида ҳастанд, на дар хабардиҳии Хабарии Хуши наҷот. Қасоне ки дар зерин ситами коммунизм ҳастанд, фаромӯш шудаанд ва онҳоро дӯст намедоранд.

Қалисои Махфӣ бояд дар тамоми хизмати он дастгирӣ дошта бошад. Қалисои паси Пардаи Оҳанин пури муҳаббат ва чидду ҷаҳд аст.

Дар Русия шумо имондорони ширгармро намеёбед. Дар он ҷо шумо метавонед фақат имондори борашк ва пурхарорат бошед ё тамоман ягон хел набошед, чунки шогирди барои тарафдорони Масеҳ қимат меафтад. Имондорони паси Пардаи Оҳанин ончунон вақтро сарф намекунанд, чунон ки онро имондорон дар Ғарб барои ғайбатҳо дар бораи фарқиятҳои догматикии байни деноминасияҳо сарф мекунанд. Онҳо бо худи моҳияти масеҳият зиндагӣ мекунанд ва дар бораи он чизе ки ягон кас наметоданд, баҳс намекунанд. Аммо онҳо олотӣ истеҳсолот ва ашӯи меҳнат надоранд. Онҳо Китобҳои Муқаддас, маҷмуаи сурудҳо, адабиёти динӣ ва воситаҳои ҳаракат кам доранд. Онҳо ба чизе аз ҳама зарурӣ барои ҳурандаҳои худ эҳтиёҷ доранд, ки бе он наметавонанд худро комилан барои хизмат бибахшанд. Онҳо ба деҳқоне монанд ҳастанд, ки дар саҳрои барои дарав расида истодааст, вале ягон чиз барои ҷамъ кардани ҳосил надорад.

Масеҳиёни аввалин аз худ мепурсиданд: оё Калисо фақат барои яҳудиён бунёд шудааст, ё барои бутпарастон ҳам? Ин савол ҷавоби дуруст гирифт. Дар намуди дигар ин масъала боз дар асри бистум ба миён омад. Масеҳият на танҳо барои Ғарб бунёд шудааст. Масеҳ на фақат ба Амрико, Англия ва дигар давлатҳои демократӣ тааллуқ дорад. Вақте ки У дар салиб овозон буд, як даст ба тарафи Ғарб ва дигараш ба тарафи Шарқ буд. У меҳодад Подшоҳи на фақат яҳудиён, балки бутпарастон ҳам бошад, ҳам Подшоҳи коммунистон, ҳам Подшоҳи сокинони Ғарб. Исо гуфт: „Ба тамоми олам биравед ва Инчилро ба ҳамаи махлуқот башорат диҳед“. У барои ҳама хун реҳт ва ҳама бояд имконият ёбанд, то ки дар бораи ин бифаҳманд. Масеҳ коммунистонро дӯст медорад ва меҳодад онҳоро аз гуноҳ наҷот диҳад.

Баъзе роҳбарони Калисоҳои ғарбӣ ба ҷои ин муносибати дурусти ягона ба коммунистон қарор доданд муносибатҳои дигарро бисозанд: муносибати дӯстонаи ҳалимона. Онҳо гуноҳро маъқул медонанд ва ба коммунистон ва қурбонҳои онҳо барои наҷот ёфтан ҳалал мерасонанд.

Вақте ки ман озод шудам ва занам маро дар бораи нақшаҳои оянда пурсид, ман ҷавоб додам: „Ман гӯшанишинии рӯҳиро мехостам“. Занам ҷавоб дод, ки худааш ҳам дар бораи ҳамин орзу мекунад. Дар ҷавонӣ ман хеле боғайрат, ҷусту ҷолок ва зиндадил будам, вале солҳои зиндон, хусусан ҳабси яккаса маро одами андешаманд ва ором карданд. Ҳамаи тӯфонҳои дил ором шуданд. Ман ба коммунизм одат кардам ва дигар ба он диққат наметодам. Ман дар оғӯши Домоди Осмонӣ будам ва барои азобдиҳандаҳои худ бо тамоми дил дуо мекардам. Ман барои озодшавӣ қариб умед надоштам, вале вақте ки

Сурати ҷавони оилаи Ричард ва Сабина Вурмбранд бо писарашон Михай (Михаил). Вақте ки волидайн ҳар ду дар лагери меҳнатӣ буданд, Михай зинда монд, зеро ӯро масеҳиёни дигар чун „ятим“ нигоҳубин карданд, вале дар мактаб хор шумурда мешуд ва таҳқир карда мешуд. Баъдтар Михай дар Америка нахустин директори Садои Риёзаткашон (Voice of Martyrs) шуд (октябр, 1967). Ин Миссия дар он вақт „Исо барои ҷаҳони коммунистӣ“ номида шуда буд.

*Бо табассум озод шудани аз ҷабсхонаи коммунистӣ, Шубон
Вурмбранд бисёр масеҳиёро бо намоиш додани бахшиши
бечуну чаро дар ҳайрат монд... коммунизмро бад дидан, вале
коммунистонро дӯст доштан.*

Оилаи пурраи Сабина Вурмбранд (ки яҳудиён буданд), дар лагери консентратсионии фашистон вафот кард. Сабина ва Ричард як нафар фашистро аз он лагер ба хонаи худашон даъват намуданд. Онҳо ёро хӯронданд, дӯст доштанд ва ба назди Масеҳ оварданд.

Today's Martyred Church
Tortured for Christ

Rev. Richard Wurmbrand

Нашири аввали „Азобҳо барои Масеҳ — Калисои маъқибшудаи имрӯза“ соли 1960 нашр шуда буд. Масеҳиёни Ғарбӣ дар бораи азобҳои оилаи худ дар Шарқ бисёр кам шундида буданд. Дар он вақт бисёр калисоҳо дар Ғарб чоп кардани чунин ахборотҳоро рад карданд.

*Зиёда аз ним аср масеҳиён пинҳонӣ дар парастиишҳои калисо
дар тамоми Иттиҳоди Шӯравӣ иштирок мекарданд.
То имрӯз ҳам масеҳиёни Осиё ва Шарқи Миёна пинҳонӣ ҷамъ
мешаванд.*

*Бо доғҳои шиканчаҳо дар гардан, дар пушт ва дар синаи худ,
Шубон Вурмбранд азобҳоеро, ки бисёр масеҳиёни
Африко зери таъқибот кашида буданд, мефаҳмад.
Миссияи Садои Риёзаткашон (VOM) аз соли 1960 барои
Африқо кӯмак фиристоданро сар кард.*

*Конференс дар Швейтсария – Дар вақти „Пардаи Оҳанин“
 (Хукмронии коммунистони шӯравии Аврупои Ғарбӣ)
 Шубон Вурмбранд дар ҳазорҳо маҷлисҳои калисо ва
 конференсияҳо суҳан меронд, ки онҳоро оилаи Миссияи Садои
 Риёзаткашон (VOM) ташкил мекарданд. Ҳозир ин миссия чун
 Ширкати Байналмиллии Масеҳиён номида шудааст.*

Дар давоми асри 20 масеҳиён Инҷилҳоро дар таҳхонаҳои дорони даромадгоҳҳои пинҳонӣ чоп мекарданд. Дар асри баъдина чунин корҳо дар Шарқи Миёна, Осиё ва дигар ҷоҳо давом карда баданд. Павлуси маҳбус дар 2 Тимотиюс 2:9 навишта буд:

„Ки барои он (барои инҷил), мисли бадкоре, то ба дараҷаи занҷирҳо уқубат мекашам, аммо Каломи Худо ба занҷирҳо банд нест“.

*Посбонони сарҳади Германияи шарқӣ барои кофтукови
Китобҳои Муқаддаси „гайрқонунӣ“ деворҳо ва дарҳои
мошинҳоро шикӯф мекарданд.*

Шубон Вурмбранд дар бисёр маҷлисҳои динӣ ва сиёсӣ гуфта буд, ки Ғарб „аҳли имон“-ро (Ғалотиён 6:10) фаромӯш накунад. Пеши Конгресс вай куртаи худро кашида, доғҳои шиканчаҳоро нишон дод. Вай забонҳои гуногунро медонист, ва аз газетаҳои русӣ дурӯғҳоеро, ки дар бораи калисо чоп шуда буданд, ба иқтибос меовард.

Шўъбаи Финляндиягии Садои Риёзаткашон (VOM) масеҳиёни дар банд бударо дар ёд дорад (Ибриён 13:3).

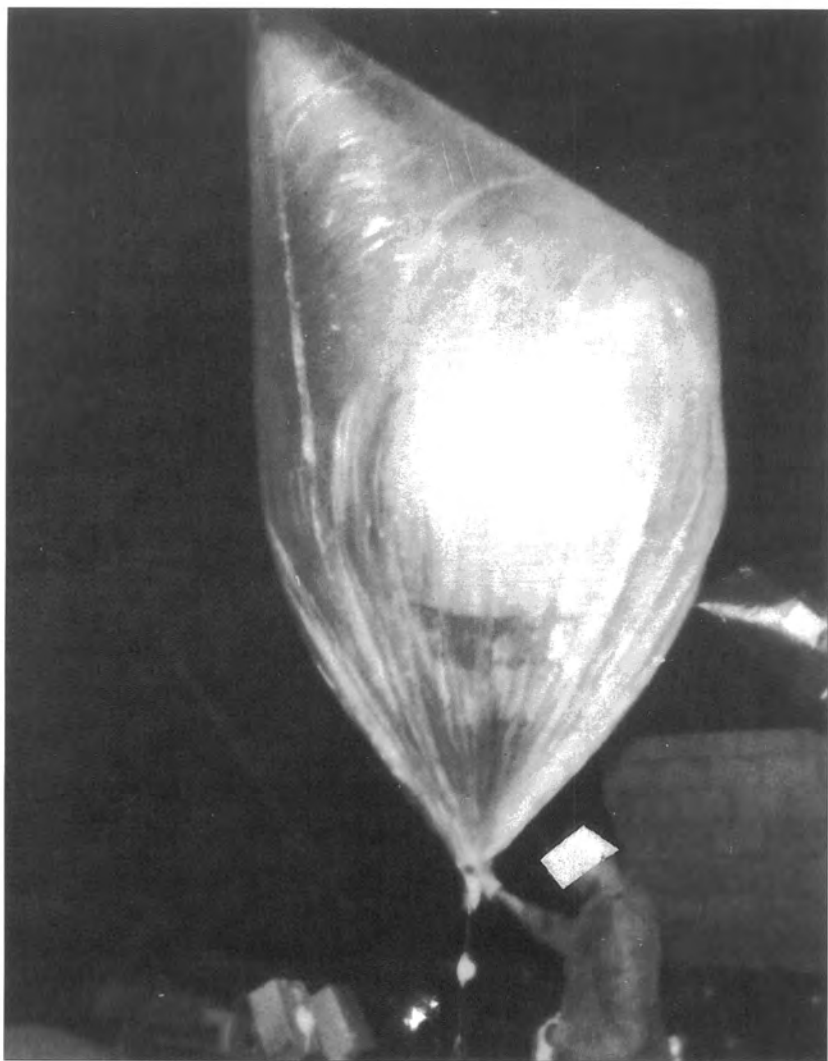
Дертар, солҳои 70 – Том Уайт барои иштирок дар паҳнкунии адабиёти масеҳӣ дар Куба ба муддати 24 сол аз озодӣ маҳрум шуда буд. Бисёр коргарони СР (VOM) зарбу лат дида, ҳабс, парронда ва қушта шуда буданд.

*Дар с.1900 – Рафтан ба „Мақтаби якшанбеғӣ“ -и дар ҷангалҳои
Иттиҳоди Шӯравӣ. Мақтаби якшанбеғии пинҳонӣ имрӯзҳо
ҳам дар Виетнам, Лаос, Хитой, Бутан, Ғарби Миёна ва дигар
территорияҳо волеҳӯрад.*

*Дар суҳанронӣ ба калисоҳои пурфайзи Русия Ричард ва
Сабина Вурмбранд дар давоми ҳаёти худ оиди фурӯ афтидан
Пардаи Оҳанин шаҳодат медоданд.*

*1969 – Кураи ҳавоӣ бо Инҷилҳо дар Кореяи Шимолӣ
фуруварда шуд, коре ки 30 сол дертар давом кард.*

*Куба – Фидел Кастро 100.000 Китобҳои Муқаддасро
нест кард. Аввали солҳои 70-ум ҳамкорони СР (VOM)
Инҷилҳоро аз самолётҳо ба баҳр мепартофтанд ва ба воситаи
куриерҳо ворид менамуданд.*

Агар ҳукумат чунин одам надорад, ки чунин ҳодиса қариб рӯй намедихад, он калисоро маҳкам мекунад. Қариб ҳамаи мавъизагарон ба полиси пинҳонӣ маълумот медиҳанд ва фақат бо он фарқият, ки баъзеҳо бо дили нохоҳам маълумот дода, қисми маълумотҳоро пинҳон мекунанд, вале дигарон чунон вичдони худро гум кардаанд, ки бе ягон шарм аъзоёни худро нобуд мекунанд.

Ман иқроршавии баъзе фарзандони риёзаткашонро шунидам, ки онҳо бояд аз оилаҳои худ хабаркашӣ мекарданд. Ба онҳо бо маҳрумшавӣ аз имконияти давом додани таълим таҳдид мекарданд.

Ман дар Конгресси баптистон будам, ки дар зери байрақи шӯравӣ ташкил шуда буд ва коммунистон қарор мекарданд, ки мақомҳои роҳбарикунанда ба кӣ тааллуқ дошта бошанд. Ман баъди ин фаҳмидам, ки ҳамаи роҳбарони калисоҳои расмиро ҳизби коммунистӣ таъин мекард. Ман фаҳмидам, ки дар ҷои Муқаддас, ки Исо дар бораи он гуфта буд, харобиро мебинам.

Дар ҳар замон шубонони нек ва бад ҳастанд, вале акнун аввалин бор дар таърихи Калисо Кумитаи Марказии ҳизби бедиёнат, ки мақсади решакан кардани динро дошт, қарор дод, ки калисоро роҳбарӣ кунад. Бо кадом мақсад онро роҳбарӣ кунад? Барои он ки суръати решакан кардани онро тез кунад!

Ленин навишта буд: „Ҳар як ақидаи динӣ, ҳар як фикри Худо ва ҳатто ҳушонадгӯӣ бо он бади аз ҳама хатарноки тасвирнашаванда, марази хеле даҳшатнок аст. Миллионҳо иллатҳо, зӯрварӣ ва марази ҷисмонӣ нисбат ба ақидаи динӣ дар бораи Худо басе камхатаранд“.

Ҳизбҳои коммунистии ҳамаи давлатҳои шӯравӣ — тарафдорони Ленин, шогирдони ӯ ҳастанд. Дар фаҳмиши онҳо дин нисбат ба саратон, сил ва сифилис бадтар аст. Ва онҳо ҳал мекунанд, ки калисоҳоро бояд кӣ роҳбарӣ кунад. Инро бо онҳо роҳбарони калисоҳо дар якҷоягӣ мекунанд, ки ба қадри зиёд ё кам бо вичдони худ созиш мекунанд.

Ман лексияҳои ёрдамчии усқуфи Калисои Лютерӣ Раппро шунидам будам, ки гуфта буд, ки Худо се ваҳйро додааст: Мусо, Исо ва Карл Маркс!

Ман медидам, ки ҷӣ хел шуури кӯдакон ва ҷавонон бо атеизм захролуд мешуданд ва калисоҳои расмӣ қувват надоштанд, ки ин бадиҳо боздоранд. Дар ягон калисои пойтахти мо Бухарест шумо мактаби якшанбегиҳо барои кӯдакон ва ҷамъомади ҷавононро намеёбед. Кӯдакони имондоронро дар мактабҳои нафрат тарбия мекарданд. Ба ҳамаи ин нигоҳ карда, ман коммунизро нисбат ба давраи дар зиндон буданам бештар меомӯхтам. Ман онро на барои он бад медидам, ки шахсан барои ман карда буд, балки барои он бадие

ки он ба шӯхрати Худо, ба номи Масех ва миллионҳо ҷонҳое ки дар зери ҳокимияти он зиндагӣ мекарданд, меовард.

Дехқонон аз тамоми вилоятҳо ба назди ман меомаданд ва дар бораи ҷорӣ шудани коллективизатсия ба ман нақл мекарданд. Онҳо акнун дар киштизорҳо ва тоқзорҳои худашон гуломони гурусна буданд. Онҳо нон надоштанд, кӯдакон шир ва мева надоштанд ва ҳамаи ин дар мамлакати пури бойиғариҳои табиӣ.

Бародарони имондор ба ман иқрор шуданд, ки ҳукумати нав аз онҳо дуздон ва фиребгаронро сохтаанд. Аз гуруснагӣ онҳо маҷбур мешуданд, ки аз киштизорҳои худашон бидузданд, ки дигар на ба онҳо, балки ба тамоми коллектив тааллуқ доштанд. Баъди дуздӣ дуруғ гуфтан даркор буд, то ки ҷинояти худро пинҳон кунанд. Коргарон ба ман дар бораи террор дар заводҳо ва фабрикаҳо ва дар бораи чунин истисмори қувваи коргарӣ гап мезаданд, ки онро капиталистон дар ҳоб ҳам надидаанд. Коргарон аз ҳуқуқи корпартоӣ маҳрум буданд. Зиёиён маҷбур буданд, ки муқобили вичдон бедӣенатиро тарғиб кунанд. Тамоми зиндагии сеяки қисми ҷаҳон вайрон ва бад шуда буд.

Духтарон ба назди ман омада, аз он шикоят мекарданд, ки онҳоро ба комсомол мекашанд ва баъд дар он айбдор мекунанд, ки онҳо бо бачагони имондор вохӯранд ва ба онҳо бачаҳоеро пешниҳод мекарданд, ки бо онҳо вохӯрдан мумкин буд. Ҳамаи ин хеле ғайриҳақиқӣ ва маслуқона буд.

Баъди ҳамаи ин ман бо муборизони Калисои Махфӣ, рафиқони дерайнаи худ вохӯрдм, ки онҳо ҳоло муборизаро давом медоданд. Барои баъзеҳо муяссар шуд, ки дар озодӣ бимонанд, дигаронро боз ба зиндон андохтанд, барои он ки хизмати худро қатъ кардан намехостанд. Онҳо маро ба мубориза даъват мекарданд, то ки бо онҳо дар муқобилият ба қувваҳои зулмот ёрӣ диҳам. Ман ба маҷлисҳои пинҳонии онҳо рафтамро сар кардам, ки дар он ҷо онҳо аз маҷмӯаи сурудҳои дастнавис суруд мехонданд.

Ба хотирам Антониюси муқаддас омад, ки 30 солро дар биёбон гузаронд. У дунёро комилан тарк намуд ва зиндагии худро дар рӯза ва дуо гузаронд. Вақте ки у дар бораи низои байни Анастасий ва Арий оиди илоҳияти Масех шунид, зиндагии ба дуо ва рӯза ҷалбшударо монда, ба Александрия омад, то ки ба галаба кардани ҳақиқат ёрӣ диҳад.

Ман қарор додам, ки чунон рафтор мекунам, ки то ман ҳамаи масеҳиён мекарданд: аз рӯи намунаи Масех, ҳавворӣ Павлус ва муқаддасони бузург рафтор кунам ва фикр дар бораи аз кор рафтамои гузошта, боз ба мубориза бо хизмат баромадам!

Ин мубориза чӣ хел буд? Имондорон дар зиндон ҳама вақт барои душманони худ дуо мекарданд ва аз Худованд хоҳиш мекарданд, то ки барои шохид будан барои онҳо ёрӣ диҳад. Ман аз самими дил хоҳиш мекардам, ки душманони мо наҷот ёбанд ва вақте яке аз онҳо Масехро қабул мекард, хурсандии мо ҳадду қанор надошт.

Вале ман фалокатовар ва риёкорона будани идеологияи коммунистӣ ва тамоми тартиботи онҳоро дидам ва барои ҳамин меҳостам Калисои Махфиро мустақкам гардонам, чунки фақат он метавонад бо қувваи Инчил табаддулотро ба амал оварад. Ман танҳо дар бораи Румыния фикр намекардам.

Дар Ғарб ман дар мавриди ин масъала бо бепарвоии калон дучор шудам. Нависандагони тамоми ҷаҳон ба муқобили ҳабси Синявский ва Дониёл исён мебардоштанд, ки рафиқони худашон онҳоро ба зиндон андохта буданд, вале дар ягон калисо ба муқобили ҳабси оммавии имондорон эътироз баён нашуд. Ба бародар Кужик касе чӣ қор дорад, ки барои паҳн кардани адабиёти „заҳронокӣ амрикоӣ“, ба монанди қисмҳои Навиштаҳои Муқаддас ба зиндон афтод? Дар бораи бародар Прокофиев кӣ шунидааст, ки мавъизаи дар варақҳо чопшударо тақсим мекард? Масехии яҳудӣ Грюнвалдро кӣ медонад, ки барои чунин „ҷиноят“ ба зиндон афтод ва писарчаи хурдакашро аз ӯ абадан ҷудо карданд? Ман медонам, ки ман чиро ҳис мекардам, вақте ки Михайл хурдсолро аз ман гирифтанд! Барои ҳамин ман ба бародар Грюнвалд ҳамдардӣ мекунам.

Иваненко, модаркалон Шевчук, Таисия Ткаченко, Екатерина Веказина, Георгий Веказин, ҳамсарон Пилат дар Латвия ва бисёр номҳои дигари азобдидагони асри бист!

Ман ҳам мешавам, то ки занҷирҳои онҳоро бибӯсам, чӣ тавре ки масехиён аввалин занҷирҳои бародарони худро мебӯсиданд, ки барои он тайёр карда буданд, то ки онҳоро ба пеши ҳайвонҳои ваҳшӣ барои хӯрдан бипартоянд. Баъзе роҳбарони ғарбӣ ба ин муқаддасҳо бепарвоёна муносибат мекунам ва номҳои азобдидагон ба рӯйхате, ки онҳо барояшон дуо мекунам, дароварда нашудаанд. Дар ҳуди ҳамон вақте ин одамон азоб медиданд, ки роҳбарони расмӣ калисоҳои баптистӣ ва православӣ дар конференсияҳои дар Нью Дели ва Женева боэҳтиромона қабул мешуданд. Онҳо ҳамаи ҳозиршудагонро бо он бовар мекунонданд, ки дар Русия озодии пурраи динӣ ҳукмронӣ мекунад! Яке аз роҳбарони Шӯрои Умумиҷаҳонии Калисоҳо дар назди ҳамагон усқуфи шӯравӣ Никодимро бӯса кард, баъд аз он ки ӯ гуфт, ки дар Русия озодии пурраи динӣ ҳаст. Баъд онҳо якҷоя тантана мекарданд, дар вақте ки имондорони азобдида барои номи Масех дар зиндон рӯдаҳои тозанокардари меҳурданд.

Ин ҳамин тавр давом ёфта наметавонист, ва барои ҳамин Калисои Махфӣ қарор дод, ки маро бо имконияти аввалин ба Ғарб фиристонад, то дар бораи он чизе ки ин ҷо рӯй медиҳад, ба шумо хабар диҳам. Ман қарор додам, ки коммунизмро рад кунам, гарчанде ки коммунистонро ҳам дӯст медоштам. Ман коммунизмро рад накарда, Инчилро мавъиза кардан наметавонам!

Одамоне ҳастанд, ки ба ман мегӯянд: „Инчили тозаро мавъиза кун!“

Ман ба хотир овардам, ки полиси пинхонӣ ҳам ба ман мегуфт, ки ман метавонам Масеҳро мавъиза кунам, вале дар бораи кори шайтон ҳеҷ гоҳ гап назанам.

Наход онҳое ки аз ман хоҳиш мекунанд, ки Инчили тозаро мавъиза кунам, бо он рӯхе илҳомбахш шудаанд, ки полиси пинхонии коммунистӣ бо он ҳаракат мекунад?

Ман намедонам, ки „Инчили тоза“ чист. Оё Инчили Яҳёи Таъмиддиҳанда тоза буд? У на танҳо гуфта буд „тавба кунед, ки Малакути Худо наздик шудааст“, вале инчунин гуфт: „Ҷиродус, ту одами бад ҳастӣ!“ У сари худро барои он аз даст дод, ки бо мавъизаи абстрактӣ маҳдуд намешуд. Исо на танҳо „Мавъизаи тозаи болои кӯҳ“-ро мегуфт, балки У ҳамонро мегуфт, ки баъзе шубонони ин замон онро, эҳтимол, мавъизаи манфӣ меномиданд: „Вой бар ҳоли шумо, эй риёкорон, фарисиён...“ Барои ҳамин насихати „нопок“ У таслиб шуд.

Мавъизаи болои кӯҳ фарисиёнро ба ҳаяҷон намеовард ва ба дараҷаи ниҳоят зиёд ҳашмгин намекард. Гуноҳро бо номи худаш хондан даркор аст.

Коммунизм — гуноҳи аз ҳама даҳшатнок дар замони мо мебошад! Ҳар як Инчиле ки таълимоти коммунистиро инкор намекунад, он Инчили тоза нест! Калисои Махфӣ бо хатар барои озодӣ ва зиндагӣ коммунизмро рад мекунад.

Наход дар Ғарб камтар қор кардан мумкин аст? Ман коммунизмро на ончунон рад мекунам, ки онро „зиддикоммунистон“ рад мекунанд. Гитлер зиддикоммунист буд, вале ба ин нигоҳ накарда, бедодгари ашаддӣ буд. Мо аз гуноҳ нафрат дорем, вале гуноҳкорро дӯст медорем. Ман коммунистонро дӯст дошта, коммунизмро бад мебинам. Чунин аст муносибати дурусти масеҳӣ нисбат ба коммунизм.

Мо бояд ҷонҳоро ба назди Масеҳ оварем, агар ҳатто ин рӯхҳои коммунистон бошанд. Мо бояд муҳаббати амалиро зоҳир кунем ва аз он чизе ки ба мо карданд, ба изтироб наафтем. Имондороне ки аз тарафи коммунистон азоб дода шуданд, бо муҳаббати начот ба онҳо подош медиҳанд, ки онро дар Масеҳ гирифтаанд.

Дар маҳбаси коммунистӣ зиндониён барои худ хонаҳо намесозанд. Онҳо ҷое надоранд, ки сари худро ба он монанд. Барои чӣ онҳо хонаҳо бисозанд? Худи ҳамон вақте ки онҳо ба зиндон меафтанд, хонаҳоро аз онҳо кашида мегиранд. Танҳо хонаи худро доштани кас метавонад сабаби ҳабс шудани ӯ бошад, чунки мумкин ин хона ба коммунистон даркор бошад. Дар Калисои Махфӣ пеш аз он ки аз паси Масеҳ равед, шумо падари худро дафн намекунед ё бо оилаи худ хайрухуш намегуед. Модар, хоҳар ва бародарони онҳо кӣ аст? Дар ин муносибат онҳо ба Масеҳ монанд ҳастанд.

Модар, падар, бародар ва хоҳари онҳо танҳо он кас аст, ки хоҳиши Падари Осмониро иҷро мекунад. Дар хусуси алоқаҳои табиӣ чӣ, оё метавонанд онҳо аҳамияти бисёре дошта бошанд, дар шароите ки фарзандон ҳар гоҳ ба волидайнӣ худ хиёнат мекунанд, арӯсҳо доводро ва занҳо шавҳаронро рад мекунанд? Фақат алоқаи рӯҳӣ мустақкам мемонад.

Калисои Махфӣ — бадбахти азобдида аст, чӣ хеле ки калисои аввалин ду ҳазор сол пеш буд.

Барои башоратдиҳандагон илоҳиёти васеъ шинос нест. Онҳо гомилетикаро наомӯхтаанд, ба монанди он ки хавворӣ Петрус онро наомӯхта буд. Ҳар як проффесори илоҳиёт ба Петрус барои мавъизаи ӯ дар Рузи Панतिकост баҳои бад мегузошт.

Оятҳои Китоби Муқаддас дар мамлакатҳои коммунистӣ кам маълум ҳастанд, чунки дар он ҷо Китоби Муқаддас кам аст, ба ғайр аз ин башоратдиҳандагон бисёр солҳо дар зиндон буданд, ки дар он ҷо тамоман Китоби Муқаддас надоштанд. Вақте ки онҳо муҳаббатро ба Падар изҳор мекунанд, аз паси ин изҳорот бисёр чизҳо ниҳон мебошанд, чунки онҳо чизҳои зиёдро аз сар гузарондаанд. Ҳангоми дар зиндон будан онҳо аз Худо нонро талаб мекарданд ва шӯрбон аз карами пӯсида тайёршуда ва рӯдаҳои нотоза, пӯчоқи картошкаро мегирифтанд. Ва ба ҳамаи ин нигоҳ накарда, онҳо Худоро Падари дӯстдошта ҳисоб мекунанд! Онҳо ба Айюб монанд ҳастанд, ки гуфта буд, ки Худоро дӯст медорад ва ба ӯ бовар мекунад, ҳатто агар ӯ вайро кушад. Онҳо ба Исо монанд ҳастанд, ки ҳатто дар солиб ҳам Худоро Падар меҳонд, вақте ки Вай Уро гӯё тарк карда буд.

Ҳар касе ки бо зебоии рӯҳии Калисои Махфӣ шинос шуда буд, наметавонад бо бемаъноӣ ва хунукназарии баъзе Калисоҳои ғарбӣ розӣ бошад.

Ман ҳар гоҳ рӯҳан азоб мекашам, чунки бо чашмони худам мебинам, ки чӣ тавр тамаддуни ғарбӣ мемирад. Освалд Шпенглер соли 1926-ум дар китоби худ „Таназзули ғарб“ навишта буд: „Ту мурда истодаӣ, ман дар ту ҳамаи аломатҳои вайроншавиро мебинам. Ман

метавонам ба ту исбот кунам, ки бойигарии бузурги ту ва кашшокии беандозаат, капитализм ва сотсиализми ту, чангҳо ва инқилобҳои ту, бедииёнатии ту, ноумедӣ, таназзули маънавӣ, вайроншавии оилаҳо, талокдихӣ ва назорати зоиш, ҳамаи ин шираатро аз поён аз ту кашида мебарорад ва аз боло, аз сар мекушад. Ман ба ту исбот мекунам, ки ин ҳама аломатҳои ҳастанд, ки пеш аз таназзули тамаддуни бузурги Искандарияи қадим, Юнон ва Руми неврӯзӣ буданд“.

Ин дар соли 1926-ум навишта шуда буд ва аз он вақт демократия ва тамаддун дар қисми Аврупо ва ҳатто дар Куба ҳам мурдаанд. Қисми боқимондаи Ғарб хоб рафтааст. Фақат як қувва дар Ғарб хоб намеравад. Ин қувваи коммунизм аст. Он вақте ки дар шарқ аз коммунизм ноумед шуданд, дар ғарб ханӯз он қувваҳои зиндагии худро гум накардааст.

Коммунистони ғарбӣ ба ҳикояҳо дар боран бераҳмӣ, зиндагии вазнин ва таъқибкунӣ дар мамлакатҳои коммунистии шарқ бовар намекунанд. Онҳо имони худро ва ғайрати монданашиавандаи худро дар ҳама ҷо паҳн мекунанд: дар синфҳои болоии ҷамъият, байни зиёӣён, донишҷӯён, камбағалон ва аъзоёни калисо. Мо имондорон, бештар фақат то нисф дар тарафи ҳақиқат меистем, вале онҳо бо тамоми дилу ҷон дар тарафи фиреб истодаанд. Илоҳиётшиносони ғарбӣ бошанд дар ин вақт бо мунозираҳо дар бораи майда-чуйдаҳо ва саволҳои дуҷумдараҷа машғул ҳастанд.

Ин барои ман як воқеаро аз таърих ёдрас мекунанд. Вақте ки қўшунҳои Муҳаммади Дуум соли 1943 Константинополро муҳосира карданд ва қисмати Балкан барои асрҳо ҳал мешуд, ки онҳо бояд масеҳӣ бошанд ё мусулмон, шӯрои калисои маҳаллӣ бо ҳалли чунин саволҳо машғул буд: ранги чашмони Марями Бокира чӣ хел буд? Чинси фариштагон кадом аст? Агар мағас ба оби муқаддас биафтад, чӣ мешавад? Мағар мағас табаррук мешавад ё об ҳаром мешавад?

Мумкин ин ривояте бошад, ки ба он давра тааллуқ дорад, вале маҷаллаҳои замонавии калисохоро аз назар гузаронед ва шумо меёбед, ки дар онҳо бештар чунин масъалаҳо муҳокима мешаванд. Хатари коммунизм ва азобҳои Калисои Махфӣ қариб ягон бор ёдовар намешаванд. Шумо баҳсҳои беохирро дар бораи масъалаҳои илоҳиётшиносӣ, расму русум ва ҳар гуна корҳои дуҷумдараҷа меёбед.

Касе чунин савол дод: „Агар шумо дар киштии ғарқшуда будед ва ба шумо муяссар шуд, ки ба ҳазирае дар баҳр бирасед, шумо кадом китобро аз китобхонаи кишти бо худ мегирифтед?“ Баъзеҳо „Китоби Муқаддас“ мефутанд, баъзеҳо „Шекспир“, вале як нависанда ҷавоб дод, ки ӯ мехост чунин китобро бигирад, ки он ба ӯ сохтани заврақро

ёд мевода бошад, то ӯ тавонад ба соҳил бирасад ва дар он ҷо боз имконият дошта бошад, ки чизеро, ки маъқул аст, бихонад.

Озодии динро нигоҳ доштан ва афсӯс хӯрдан барои гум кардани ин озодӣ бо сабаби таъкибҳои коммунистӣ нисбат ба истодагарӣ дар ягон мулоҳизаи илоҳиёт бисе муҳимтар аст.

„Ҳақиқат озод мекунад“ — мегуфт Масех, вале айнан ҳамин тавр озодӣ ва фақат озодӣ ҳақиқатро медиҳад. Мунозираҳо дар бораи чизи дуумдараҷа ғоида намеоваранд, ва барои мо бисе муҳимтар он аст, ки ба муқобили ҳуҷуми атеизм дар як фронт ҷамъ шавем.

Ман барои он азоб мекашам, ки аз паси Пардаи Оҳанин Калисо азоб мекашад ва азоби он рӯз аз рӯз тоқатнопазир мешавад. Чунин азобҳоро шахсан аз сар гузаронда, ман метавонам онҳоро ба худ тасаввур кунам.

Чанде пеш рӯзномаҳои шӯравӣ „Известия“ ва „Ҳаёти дехот“ баптистони русро дар он айбдор карданд, ки онҳо ба аъзоёни худ куштанро барои раҳмдилӣ овардан барои гуноҳҳо таълим медиҳанд. Ин айбдоркунии кӯҳна оиди маросими куштор аллакай пеш дар ҳаққи ибриён гуфта мешуд. Вале ман медонам ин чӣ маъно дорад, чунки соли 1959 дар зиндон, дар Румуния бо одаме бо насаби Лазарович мешиштам, ки ӯро дар куштани духтар айбдор мекарданд. Ӯ фақат сисола буд, вале мӯйҳои ӯ дар як шаб аз азобҳои даҳшатнок сафед шуданд. Ӯ ба пири қуҳансол монанд буд. Дар дастони ӯ ноҳун набуд. Онҳоро канда, кӯшиш мекарданд ӯро маҳбур кунанд, то дар ҷинояти содирнакардааш иқрор шавад. Баъди шиканҷаҳо бегуноҳии ӯ маълум шуд ва ӯро озод карданд, ки акнун ба ӯ ягон чизро наметод. Ӯ одами ба таври доимӣ заифшуда буд.

Одамон метавонанд бихонанд ва бар сари айбдоркуниҳои дурӯғ биханданд, ки ба баптистон бор мекарданд, вале ман медонам, ки ба айбдоршавандагон чӣ ҳодиса рӯй медиҳад. Дар Ғарб зиндагӣ кардан ва ҳама вақт дар пеши худ чунин манзараҳои гузаштаре доштан хеле вазнин аст.

Кучоянд акнун архиускуф Ермоген аз Калуга ва ҳафт ускуфи дигар, ки ба кооператсияи беандоза бо режими Шӯравӣ, ки патриарх Алексей ва архиускуф Никодим ба сомон мерасонанд, зиддият нишон доданд.

Агар ман шохиди марги як ускуфи румынӣ намебудам, ман барои қисмати ин ускуфони парҳезгор ташвиш намекашидам.

Қоҳинон Николай Эшлиман ва Глеб Якумин аз тарафи патриарх ҷазои қатъӣ гирифтанд, барои он ки озодиро барои Калисо талаб карданд. Дар бораи ин дар ғарб медонанд, вале ман бо падар Иоанн аз Владимирешти дар зиндон, дар Румуния будам ва медонам, ки ӯ ҳам

барои чунин „ҷиноят“ ҳаёс шуд. Зохиран ин чун боз як насихатдихӣ ба рӯҳони беитоат менамуд, вале роҳбарони расмии Калисо даст ба даст бо полиси пинҳони коммунистӣ қор мекарданд ва онҳо бародарони худро ба зиндон „бадарға“ мекарданд. Баъди тафтишоти оддӣ ҳамеша чораҳои қатъӣ дида мешуданд: шиканҷаҳо, азобҳо, нашъа ва дигар „хубиҳо“-и зиндон.

Ман дар бораи азоби имондороне ки аз тарафи коммунистон таъқиб карда мешаванд, фикр карда, меларзам. Ман дар бораи қисмати абадии таъқибкунандагон ва азобдихандагон фикр карда, меларзам. Ман дар бораи имондорони озоди ҷаҳон, ки ба бародарони таъқибшудаи худ ягон ёрӣ наметриханд, фикр карда, меларзам.

Дар қалби худ ман хоҳиши нигоҳ доштани зебони тоқзори шахсии худро дорам ва ба чунин муборизаи бузурги намоён ҳамроҳ нашавам. Ман мехостам дар ягон ҷои осуда ва ором қарор дошта бошам, вале ин мумкин нест.

Оромӣ ва осудагӣ ки ман дар бораи онҳо орзу мекардам, мебоист дур будан аз ҳақиқат ва хатар барои ҷони ман мебуданд. Агарчи ин мубориза барои ман бисе хатарнок аст, ман бояд онро давом диҳам. Агар ман ногаҳон ғайб занам, шумо метавонед боварӣ дошта бошед, ки маро коммунистон дуздиданд. Онҳо маро соли 1948-ум дар кӯча дуздида, бо номи қалбаки ба зиндон андохтанд. Анна Паукер, ки он вақт вазири қорҳои хориҷии мамлақати мо буд, ба сафири шведӣ Петрик фон Ройтерсверде гуфтааст: „Вурмбранд акнун дар кӯчаҳои Копенгаген сайру гашт карда истодааст“. Сафири шведӣ дар ин вақт номаи маро дар қисаи худ дошт, ки ба ман муяссар шуд онро аз зиндон бидиҳам. У гуфт, ки ба у дурӯғ мегӯянд. Ин метавонад такрор шавад.

Агар маро мекушанд, шумо метавонед боварӣ дошта бошед, ки қотилро коммунистон таъин карданд. Барои ягон қаси дигар куштани ман дарқор нест. Агар шумо овозаро дар бораи он мешунавед, ки ман одами рӯҳан вайроншуда, дузд, бачабоз, зиноқор ё субъекти аз ҷиҳати сиёсӣ беъътимод, дурӯғгӯй ва ё ягон ҷизи дигар ба монанди инҳо ҳастам, бифаҳмед, ки ин иҷрошавии таҳдиди полиси пинҳонӣ аст: „Мо туро рӯҳан нест мекунем“...

Аз манбаъҳои беъътимод ман фаҳмидам, ки коммунистони румынӣ баъди шаҳодатам дар назди Сенати амриқоӣ қарор доданд маро бикушанд. Онҳо кӯшиш мекунанд маро бикушанд ё шӯҳрати маро нест кунанд. Онҳо таҳдидро қор мефармоянд ва дӯстони маро дар Румыния террор мекунанд. Дар ниҳтиёри онҳо воситаҳо ва имқониятҳои қалон ҳастанд.

Ва ба ҳар ҳол ман наметавонам хомӯш бошам ва шумо бояд ба ҷизе ки ман мегӯям, бо диққат гӯш диҳед. Ҳатто агар шумо фикр мекунад,

ки баъди ҳамаи он чизе ки аз сар гузарондаам, ман аз васваси таъқиб азоб мебинам, тавачҷӯх кунед, ки чӣ гуна қувваи бузургест ин коммунизм, ки қобил аст мардумро барои азоб дидан аз чунин комплекс маҷбур кунад!? Ин чӣ гуна қувваест, ки немиси Германияи Шарқиро маҷбур мекунад, ки кӯдакро гирифта, бо хатар барои худ ва оилаи худ бо булдозер садди симхордорро зада гузарад?!

Ғарб хоб рафтааст ва онро бедор кардан даркор!

Одамони азобдида барои худ бомаки пастро меҷӯянд, ки вайро барои азобҳои худ айбдор кардан мумкин бошад. Ёфтани чунин „бомак“ ваъҷиятро нисбатан осон мекунад, вале барои ман гуноҳро ба касе бор кардан дуруст намебуд. Ман наметавонам Калисоҳои дар ғарб бударо айбдор кунам, ки ба коммунистон гузашт мекунанд. Бади аз онҳо намебарояд. Он бисе калонтар аст. Худи роҳбарони Калисоҳо — қурбонҳои бади кӯҳна ҳастанд. Бесарусомониҳо дар Калисоҳо онҳо насохтаанд. Онҳо фақат онро мерос гирифтанд.

Аз он вақте ки ба ғарб омадам, ман якчанд семинарияҳои диниро дидан намудам. Ман лексияҳои онҳоро дар бораи таърихи зангӯлаҳо ва муноҷоти калисо, дар бораи қонунҳои динӣ, ки онҳоро касе иҷро намекунад ва дар бораи интизоми калисо, ки дер боз аз хотир ҳам рафтааст, гӯш мекардам. Ман донишҷӯёни илоҳиётро дучор шудам, ки онҳоро таълим меоданд, ки ҳикояи Китоби Муқаддас дар бораи офариниши олам мисли воқеа дар бораи Одам, тӯфон ва мӯъҷизаҳои Мусо нодурустанд, гӯё пешгӯиҳо баъд аз он ки онҳо иҷро шуданд, навишта шудаанд, гӯё ҳомиладоршавии бокира — афсона аст, эҳёшавии Исои Масеҳ — гапи бофта, гӯё устухонҳои У дар кучое дар тобут мондаанд, номаҳои ҳаввориён нодурустанд, китоби Ваҳй — сафсатаи девона аст, вале дар боқимондааш Библия комилан Китоби Муқаддас аст!

Ана роҳбарони замонавии калисоҳо чиро меомӯхтанд, вақте ки онҳо донишҷӯёни семинария буданд! Ана ҳамон фазое ки онҳо имрӯз дар он зиндагӣ мекунанд! Барои чӣ онҳо ба Худованд, ки дар бораи У чунин чизҳои бемаънӣ нақл мекунанд, эътиқоднок бошанд? Барои чӣ роҳбарони калисоҳо садоқат ба Калисо ро нигоҳ доранд, ки дар он таълим додан мумкин аст, ки Худо мурдааст.

Онҳо роҳбарони калисои расмиянд, на Арӯси Масеҳ. Онҳо роҳбарони калисоҳое ҳастанд, ки дар онҳо бисёриҳо кайҳо боз ба Масеҳ хиёнат кардаанд. Вақте ки онҳо одами азобдидаро аз Калисои Махфӣ дучор мешаванд, ба ӯ чун ба ягон чизи аҷоиб нигоҳ мекунанд.

Сониян, одамро бо як чихати ӯ баҳо додан хуб нест. Чунин рафтор карда, мо ба фарисиён монанд мешудем, ки Масеҳ ба онҳо бад менамуд, чунки қонунҳои онҳоро нисбати рӯзи шанбе иҷро

намекард. Ин чиз чашмонро аз он чи хатто мувофиқи фаҳмиши онҳо чолиб буд, тамоман пушонд.

Худи ҳамон роҳбарони Калисоҳо, ки ба коммунизм муносибати нодуруст доранд, метавонанд дар муносибатҳои дигар бисе ҳақдор бошанд ва дар ақидаҳои худ самимӣ бошанд.

Онҳо метавонанд фикри худро онди он чи ҳанӯз иштибоҳ доранд, дигар кунанд.

Як митрони православӣ дар Румыния ба коммунистон хизмат мекард ва „гӯсфандони“ худро нобуд мекард. Ман дастони Уро ба дастони худ гирифта, масалро дар бораи писари ноҳалаф ба ӯ нақл кардам. Сӯҳбати мо бегоҳирӯзӣ дар боғ рӯй дод ва ман гуфтам: „Бинед, ки бо чӣ хел муҳаббат Худо гунаҳкори ба назди Ӯ баргаштаро қабул мекунад. Ӯ бо дилу қон хатто усқуфро қабул мекунад, агар ӯ ба гуноҳхояш иқрор шавад“.

Ман ба ӯ сурудҳои масеҳӣ мехондам ва ӯ тавба кард.

Дар зиндон ман дар як ҳуҷра ҳамроҳи як коҳини православӣ мешистам, ки ӯ бо умеди озодшавӣ лексияҳои атеистиро менавишт. Ман бо ӯ гап задам ва ӯ ҳамаи навиштаҳоиашро даронд, агарчи хатари тамоман гум кардани имконияти озодшавиро дошт.

Барои ман касеро бомаки паст кардан ва ҳамин тавр бореро, ки дар дили ман истода буд, сабук кардан нодуруст мебуд.

Ман боз як бадбахтии дигар дорам. Хатто дӯстони наздикам маро намефаҳманд. Онҳо маро дар бераҳмӣ ва муносибати бад нисбат ба коммунистон айбдор мекунанд, вале ман медонам, ки ин чунин нест. Нависанда Клавдий Монтефиоре гуфтааст, ки муносибати Исо ба фарисеён ва фарисеёро фош кардани Ӯ ба таълимоти Ӯ дар бораи муҳаббат ба душманон ва дуоҳои хайр ба онҳое ки моро лаънат мекунанд, муқобил аст, коҳин Маттэус, декани калисои ҷомеи Павлуси Муқаддас хулоса кард, ки ин номувофиқӣ ва номунтазамӣ дар иродаи Исо бо он бахшидашаванда аст, ки Исо одами баландмаърифат набуд! Чунин тасаввурот дар бораи Исо нодуруст аст. Исо фарисеёро дӯст медошт, гарчанде дар назди ҳамагон онҳоро фош мекард. Ва ман ҳам коммунистон ва онҳоеро, ки дар калисоҳо онҳо истифода мебаранд, дӯст медорам, гарчанде онҳоро ошкоро сарзаниш мекунам.

Ба ман ҳамеша мегӯянд: „Коммунистонро фаромӯш кун! Фақат бо қорҳои рӯҳонӣ машғул шав!“

Ман имондореро воҳӯрдам, ки аз дасти миллатчиён азоб дида буд ва ӯ ба ман гуфт, ки то он вақте ки ман Масеҳро мавъиза мекунам, ӯ комилан тарафдори ман аст, вале ба фикри ӯ ман бояд дар бораи коммунистон гап назанам. Ман ӯро пурсидам, ки оё имондорон хато карданд, ки ба муқобили гитлеризм мубориза мебаранд ва оё бояд фақат бо мавъиза

аз Китоби Муқаддас маҳдуд мешуданд ва ӯ ҷавоб дод: „Вале охир Гитлер шаш миллион яҳудиёро нест кард! Дар бораи ӯ гуфтан даркор буд“. Ман ба ӯ гуфтам, ки Сталин сӣ миллион одамро набуд кард. Наход мо бояд фақат ҳамон вақт ба ғазаб оем, вақте ки яҳудиёро мекушанд, на русхоро? Ӯ дар ҷавоб ба ман гуфт: „Ин тамоман кори дигар аст“.

Ва ман ягон шарҳро нагирифтам.

Маро ҳам дар давраи Гитлер ва ҳам дар давраи коммунистон дар полис азоб медоданд ва ман ягон фарқиятро намедидам. Ман аз зарбу лати ҳам инҳо ва ҳам онҳо дардро ҳис мекардам.

Масеҳият бояд на фақат ба муқобили коммунизм, балки ба муқобили бисёр намуди гуноҳҳо мубориза барад. Мо на фақат гирифтори ҳамин як мушкилот ҳастем.

Ба ман иҷозат диҳед як бори дигар тақрор кунам: мақсади зиндагии одам — ба Масеҳ монанд шудан аст.

Мақсади коммунизм — ба мақсад расидани масеҳиро пешгирӣ кардан аст. Коммунистон асосан зидди дин мебошанд. Онҳо боварӣ доранд, ки одам баъд аз марг ба ҳамон моддаҳои кимиёвӣ табдил мешавад, ки дар зиндагӣ ба таркиби ҷисми ӯ дохил мешуданд. Онҳо мехоҳанд, ки тамоми зиндагӣ дар ҳамвории материя гузаронда шавад. Онҳо фақат бо омма шинос ҳастанд. Ба монанди иблисони Аҳди Ҷадид, онҳо мегӯянд, ки номи онҳо „легион“ аст. Фардият, ки ҳаҷия бузургтарини Худо ба Одам аст, ба фикри онҳо бояд нест шавад. Онҳо одамеро барои он ҳабс карданд, ки аз ӯ китоби Макс Адлер бо номи „Психологияи индивидуалӣ“-ро ёфтанд. Офисери полиси пинҳонӣ фарёд зад: „Ҳа! Фардият ҳама вақт фардият аст! Барои чӣ коллектив не?“

Исо мехоҳад, ки мо индивидуалӣ бошем, хусусиятҳои шахсии худро дошта бошем ва барои ҳамин коммунизм ва масеҳият нуқтаи баҳамрасӣ надоранд. Коммунистон инро медонанд.

Маҷаллаи „Илм ва дин“ менависад: „Дин бо коммунизм якҷо намешаванд. Онҳо яке ба дигаре душман мебошанд. Мундариҷаи барномаи ҳизби коммунистӣ барои дин зарбаи ҳалокатовар мерасонад. Барномаи ҳизби коммунистӣ барои сохтани ҷамъияти бедин равона карда шудааст, ки дар он одамон аз асирии дин абадан озод мешаванд“.

Оё метавонад масеҳият бо коммунизм якҷоя зиндагӣ кунад? Ҷавоби худи коммунистонро меоварам: „Коммунизм ба дин зарбаи ҳалокатовар мерасонад!“

БОБИ ПАНЧУМ

Ман боз дар бораи калисои таъкибшуда гап мезанам.

Он дар шаронти вазнини тоқатнопазир кор мекунад.

Атеизм дини давлатӣ дар ҳамаи мамлакатҳои коммунистӣ аст. Онҳо андаке озодиро барои имони пиронсолон медиҳанд, вале кудакон ва ҷавонон бояд дар ягон ҳолат имон наоваранд! Дар ин мамлакатҳо ҳама ба решақан кардани дин равона шудааст: радио, телевизион, кино, театр, адабиёт...

Калисои Махфӣ барои муқобилият бо тартиботи тоталитарӣ имкониятҳои кам дорад.

Пинҳонкорони он дар Иттиҳоди Шӯравӣ ягон тайёрии илоҳиётшиносиро нагузаштаанд ва чунин одамон ҳастанд, ки ягон бор тамоми Китоби Муқаддасро нахондаанд. Мо як коҳини ҷавони рус, хизматгори пинҳонии Калисои азобдидаи Православиرو воҳӯрдем ва пурсидем, ки ўро кӣ таъин кардааст. Ў ҷавоб дод, ки усқуфи ҳақиқиро наёфт, роҳбарони расмӣ бошанд бе иҷозати ҳизби коммунистӣ ягон касро таъин намекунанд. Ҳамроҳи дигарон ў ба қабри усқуфи азобдида рафт. Ду нафар дастонро ба болои санги сари қабри ў гузоштанд, дигарон истода дасти ҳамдигарро мегирифтанд ва ҳама якҷоя бо дуо хоҳиш мекарданд, то ки Рӯҳи Муқаддас онҳоро ба хизмат бибахшад. Онҳо боварӣ доштанд, ки дастони сӯрохшудаи Масеҳ дастмониро ба амал оварданд.

Ман фикр мекунам, ки дастмонии ин одами ҷавон дар чашмони Худо дуруст аст. Чунин одамон бо чунин дастмонӣ бе тайёрии махсус ва фаҳмиши Китоби Муқаддас кори бузурги Калисои Махфиро мекунанд. Он ба Калисои аввалин монанд аст.

Он касоне ки барои Масеҳ тамоми ҷаҳонро чаппа карданд, кадом семинарияҳоро тамом кардаанд? Оё онҳо метавонистанд ҳама чизро бихонанд? Онҳо аз қучо метавонистанд Китобҳои Муқаддасро дошта бошанд? Худо бо онҳо гап мезад!

Дар Калисои Махфӣ ибодатхонаҳои ҷомеъ нестанд, вале кадом ибодатхонаи ҷомеъ метавонад бо зебоии осмон баробар шавад, ки ба сӯи он назари худро мебардоштем, вақте ки дар ҷангалҳо пинҳонӣ ҷамъ мешудем? Чаҳ-чаҳи паррандагон мусиқии органро менамуд ва бӯйи гулҳо ба ҷои бухур буд. Костюми кӯҳнаи азобдидаи озодшуда

нисбат ба ридои рӯхонӣ чолибтар буд. Мох ва ситорагон барои мо чун шамъҳо буданд ва фариштаҳо онҳоро барои мо дармегиронданд. Ман наметавонам зебоии он Калисоро фаромӯш кунам! Бисёр вақт, баъди маҷлиси пинҳонӣ имондоронро дастгир мекарданд ва ба зиндонҳо меандохтанд ва онҳо занҷирҳои худро бо хурсандӣ мепӯшиданд, чунон ки арӯс ороишҳои тӯхфакардаи маъшуки худро мепӯшад.

Ман имондорони пирӯзмандро фақат дар Китоби Муқаддас, дар Калисои Махфӣ ва дар зиндон ёфтам.

Калисои Махфӣ дар зери ситами зӯрварӣ азоб мебинад, вале инчунин бисёр дӯстон дорад... ҳатто дар байни аъзоёни полиси пинҳонӣ... ва аъзоёни ҳукумат. Дар баъзе мавридҳо ин имондорони пинҳонӣ Калисои Махфиро муҳофизат мекунанд.

Чанде пеш рӯзномаҳои шӯравӣ аз зиндони адади „беимонии зоҳирӣ“ шикоят карданд ва шарҳ доданд, ки ин миқдори беҳисоби одамон аз тамоми соҳаҳои қувваи коммунистӣ: бюроҳои ҳукумати, департаментҳои тарғибот ва дигарон мебошанд, ки зоҳиран худро чун коммунистон вонамуд мекунанд, вале дар ҳақиқат имондорони пинҳонӣ ва ҳатто аъзоёни Калисои Махфӣ ҳам ҳастанд. Матбуоти коммунистӣ дар бораи зане нақл мекунад, ки дар департаменти тарғибот кор мекард. Баъд аз кор вай ба хонаи худ мерафт, ки дар он ҷо шавҳари аз кор омадаро пешвоз мегирифт ва баъд аз хӯроки нисфирӯзӣ онҳо дар хондаи худ ҷавонро аз хонаҳои дигар барои хондани Китоби Муқаддас ва дуоҳо ҷамъ мекарданд.

Ин як воқеаи танҳо нест. Дар тамоми ҷаҳони коммунистӣ ин гуна бисёр рӯй медиҳад. Чунин „беимонии зоҳирӣ“ даҳҳо ҳазорон дар тамоми мамлакатҳои коммунистӣ шудаанд. Онҳо чунин мешуморанд, ки барои онҳо дар калисоҳои расмӣ иштирок накардан беҳтар аст, ки дар он ҷо онҳоро таъқиб мекунанд ва Инчили омехтакардашударо пешкаш мекунанд. Онҳо дар вазифаҳои масъулиятноки худ меистанд ва аз он ҷо эҳтиёткорона, вале бо самар дар бораи Масеҳ шаҳодат медиҳанд.

Калисои Махфӣ ҳазорҳо нафар чунин аъзоёнро дорад, ки дар таҳлонаҳо, болои бомҳо ва дар хонаҳо ҷамъ мешаванд. Дар Иттиҳоди Шӯравӣ баҳсу мунозираҳо дар бораи фарзандтаъмидкуни ё дурустқории Папа кам ҳастанд. Дар он ҷо баҳскунандаҳо дар бораи он нестанд, ки Подшоҳии Ҳазорсола аллакай фаро расидааст ё дертар фаро мерасад. Онҳо наметавонанд пешгӯйиҳоро тафсир диҳанд ва дар бораи онҳо баҳс намекунанд, вале ман ҳар гоҳ аз он хайрон мемондам, ки онҳо барои атеистон мавҷудияти Худоро хеле хуб исбот кардан метавонистанд! Ҷавоби онҳо ба атеистон басе осон аст: „Агар шуморо

ба зиёфат даъват мекарданд ва таомҳои ҳархелаи бомазаро медоданд, наҳод шумо бовар мекардед, ки ягон кас онро тайёр накардааст? Охир, табиат зиёфати барои мо тайёркардашуда аст! Шумо помидор ва шафтолу, себ ва асал доред. Ҳамаи инро барои одам ки тайёр кардааст? Табиат нобино аст. Агар шумо ба Худо бовар намекунед, ҳамаи ин тайёриҳои хуби он чизхое ки барои одам зарур аст, чӣ тавр мефаҳмонед? Шумо ҳамин хел гуногунӣ ва фаровонии чизҳои барои ҳаёти одам зарурро чӣ тавр мефаҳмонед?"

Онҳо метавонанд вучуд доштани зиндагии баъд аз маргро исбот кунанд ва ман шунидам, чӣ тавр як имондор ба атеист исбот мекард: „Фарз мекунем, ки мо метавонистем бо ҷанин дар батни модар гап занем ва ба ӯ мегуфтем, ки ҳаёти ӯ на ҳамеша дар ҳолати хозираш мемунад ва баъди он ҳолати дигари бисе мукамал фаро мерасад. Ҷ ба мо чӣ ҷавоб медод? Ҷ ба мо чунин ҷавоб медод, ки шумо, атеистон, ба мо ҷавоб медиҳед, ки зиндагии дигар нест ва зиндагӣ дар батни модар имконияти ягона аст ва ҳамаи дигар хурофотҳои динӣ аст. Вале агар ҷанин фикр кардан метавонист, ӯ мегуфт: «Ана аз ман дастон мерӯянд, ки ба ман даркор нестанд ва ҳатто наметавонам онҳоро рост кунам. Барои чӣ онҳо аз ман мерӯянд? Шояд барои ягон давраи дигари мавҷудияти ман, ки дар он ман метавонам онҳоро истифода барам. Аз ман пойҳо мерӯянд, вале ман онҳоро ба ҷисми худ, қариб ба сина ҷафс карда, нигоҳ медорам. Барои чӣ онҳо мерӯянд? Шояд маро дар дигар олами калон зиндагӣ интизор аст, ки дар он ба ман роҳ гаштан даркор мешавад. Чашмони ман инкишоф меёбанд, агарчи ман бо торикӣ фаро гирифта шудаам ва онҳо тамоман ба ман даркор нестанд. Пас барои чӣ онҳо инкишоф меёбанд? Шояд олам ва зиндагии наво ки маро интизор ҳастанд, рӯшноӣ ва ранг дошта бошанд, ки онҳоро бе чашмон дидан наметавонистам».

Агар ҷанин дар бораи инкишофи шахсии худ фикр карда метавонист, ӯ метавонист тахмин кунад, ки ӯро зиндагии дигар интизор аст ва онро ба худ тасаввур кунад. Бо мо ҳам айнан ҳамин тавр аст. Вақте ки мо ҷавон ҳастем, мо ғайрат дорем, вале ба қадри кофӣ ақл надорем, то ки онро дуруст истифода барем. Бо гузашти солҳо мо дар шуур ва таҷриба инкишоф меёбем, вале аробаи тобуткашӣ моро интизор аст, то ки моро ба қабристон барад. Пас барои чӣ ба мо дар дониш инкишоф ёфтани даркор буд, ки барои кор фармудани он вақт наметавонанд? Барои чӣ дастон, пойҳо ва чашмони ҷанин инкишоф меёбанд? Барои он ЧӢ МЕШАВАД! Айнан чунин ҳодиса бо мо ҳам рӯй медиҳад, то он вақте ки мо дар ин ҷо дар зиндагӣ мекунем. Мо дониш, таҷриба ва хирадмандиро барои он чизе захира мекунем,

ки моро дар пеш аст. Мо худро барои зиндагӣ дар мақоми баланд тайёр мекунем, барои зиндагӣ ки баъд аз марг меояд“.

Таълимоти расмӣ коммунистон мегӯяд, ки Масеҳ ягон вақт вучуд надошт. Коркунони Калисои Махфӣ ба ин фикр ҷавоби содда медиханд: „Қадам рӯзномаро шумо дар кӣса доред? «Правда»-и имрӯза и дирӯза? Ба ман диҳед, ки бинам. Ҳа! Чордахуми январӣ соли 1964 аз қадам давра. Аз он даврае ки дар замин Он Касе ки вучуд надошт, зиндагӣ мекард ва дар таърих ягон аҳамият надошт? Шумо мегӯед, ки Ӯ ягон вақт вучуд надошт, вале солхоро аз рӯзи таваллуди Ӯ ҳисоб мекунед. Ва замона то Ӯ ҳам буд, вале инак Ӯ омад ва ба одамият чунин менамуд, ки чизе ки то Ӯ буд, бефоида буд, ва замони ҳақиқӣ акнун сар мешавад. Худи рӯзномаҳои коммунистӣ шумо тасдиқ мекунанд, ки Исо афсона нест“.

Дар Ғарб чунин мавъиза мекунанд, гӯё онҳо боварӣ доранд, ки шунавандагони онҳо ба ҳақиқатҳое, ки мешунаванд, боварӣ доранд. Вале ин чунин нест ва бисёриҳо қатъиян намедонанд ба чӣ бовар мекунанд ва худӣ ҳамин тавр мавъизаро, ки ҳақиқати имони моро исбот мекунад, кам шунидан мумкин аст. Аммо дар паси Пардаи Оҳанин, ки мавъизагарон бисёр вақтҳо тайёри ҳақиқӣ надоранд, ба навимоновардагон асоси имони ҷиддӣ ва чуқур дода мешавад.

Калисои Махфӣ рукн ва исботи масеҳият дар паси Пардаи Оҳанин аст.

Байни Калисоҳои расмӣ ва пинҳонӣ худуди назаррас нест. Онҳо бо ҳам печида ҳастанд. Бисёр шубонони Калисои расмӣ дар қанор қорҳои пинҳонӣ қарда, аз маҳдудиятҳое ки коммунистон мондаанд, дур мераванд.

Калисои расмӣ бо сиёсати хиёнаткоронаи он таърихи дуру дароз дорад. Он якбора баъди инқилоби социалистӣ рус сар мешавад, вақте ки „Калисои Зинда“-ро ускуф бо номи Сергей рохбарӣ мекард, ки мақсади ӯ на аз нав сохтани Калисо, балки онро тамоман дур қардан, динро нест қардан буд ва ӯ бо фармони коммунистон инро бо ҷидду қаҳд иҷро мекард.

Дар ҳар мамлакат чунин „Сергейҳо“ буданд. Дар Венгрия дар байни католикони чунин рохбар падар Балог буд, ки бо ёрии баъзе протестантон барои пурра забт шудани мамлақати ӯ аз тарафи коммунистон мусондат мекард. Дар Румыния коммунистон бо ёрии қохини православӣ Бурдучей ба сари ҳокимият омаданд, ки ӯ барои ислоҳ қардани гузаштаи на он қадар хуби худ кӯшиш қарда, нисбат ба рохбарони худ сурхтар шуд. Ин қохин дар назди Вышинский меистод, ки собиқ вазири қорҳои хориҷӣ буд ва тасдиқомез табассум мекард, вақте ки ӯ гуфт: „Ҳукумат бихишти заминиро месозад ва барои шумо осмонӣ дарқор намешавад“.

Архиускуфи Русия Никодим бошад ҷосус ва хабаркаши давлатӣ аст. Майор Дерябин, ки директори полиси пинҳонии русӣ аст, ҳудаш дар бораи он шаҳодат дод, ки Никодимҳо — ҷосусҳои онҳо ҳастанд.

Қариб дар ҳамаи динҳо чунин ҳолат аст. Роҳбарияти ҳозираи Калисон баптистии Румыния бо зӯрӣ ба вай бор карда шудааст.

Он масеҳиёни ҳақиқиро рад мекунад. Дар Иттиҳоди Шӯравӣ роҳбарони Калисон расмӣ айнан чунин рафтор мекунанд.

Президенти адвентистони Румыния ҳудаш ба ман иқрор шуд, ки аз рӯзи аввали ҳокимияти коммунистон хабаркаши онҳо буд. Дар ҳуди Калисоҳо бошад, дар байни аъзоён имодорони ҳақиқии содиқи масеҳиро ёфтани мумкин аст, агарчи роҳбарияти онҳо ҳоинон ҳастанд. Ва ман фикр мекунам, ки дар Ғарб ҳам чунин ҳаст. Ҷамоатҳо на бо туфайли роҳбарони худ, балки ба онҳо нигоҳ накарда, ба Масеҳ босадокат мемонанд.

Ибодати нимрӯзии православҳо бетағйир монд ва он мисли пештара, ба андозае ҷонҳои омадагонро мепарварад, ҳатто он вақте ки мавъизаҳо коммунистонро таъриф мекунанд. Лютеранҳо, пресвитерианҳо ва дигар протестантҳо мадҳияҳои кӯҳнаи худро мехонанд ва ҳатто мавъизаҳои хабаркашон ҳам бояд ягон чизро аз Навиштаҳои Муқаддас дар бар дошта бошанд. Мардум дар зерӣ таъсири одамоне ба Масеҳ рӯ меоваранд, ки дар бораи онҳо пешакӣ ҳамчун дар бораи ҳоинон медонистанд ва мефаҳманд, ки онҳо ба полиси пинҳонӣ хабаркашӣ мекунанд. Онҳо маҷбур мешаванд имони худро аз онҳое пинҳон кунанд, ки онҳоро бо мавъизаҳои вайрони худ ба назди он оварданд.

Ин муъҷизаи бузурги Худо аст, ки дар бораи он китоби Ибодат бо забони рамзӣ менависад: „Ва агар аз лошайи онҳо (ҳайвонот) бар тухмии коштанӣ афтад, он пок хоҳад буд“. Аз рӯи шариасти Мусо мурдан ҳайвонот ё одам ҳаром ҳисоб мешуд ва касоне ки ба онҳо даст мерасонанд, ҳаром мешуданд. Вале тухми он пок мемонд.

Ҳақиқат моро водор мекунад, то иқрор шавем, ки НА ҲАМА роҳбарони Калисон расмӣ ҳоин ва хабаркаш ҳастанд. Он касоне ки дар як вақт дар Калисон Махфӣ ҳам кор мекунанд, барои он ғамхорӣ мекунанд, ки масеҳият беғайрат ва омехташуда набошад, балки боҷасорат ва мубориз бошад. Вақте ки полиси пинҳонӣ барои маҳкам кардани даёр дар Владимирешти дар Румыния ва дар бисёр ҷойҳои Иттиҳоди Шӯравӣ омад, ин кор барои вай осон набуд. Баъзе коммунистон барои кӯшиши нест кардани дин ҷони худро аз даст доданд. Вале Калисоҳои расмӣ боз ҳам кам шуда истодаанд ва ман фикр намекунам, ки дар тамоми Иттиҳоди Шӯравӣ онҳо аз панҷ ё шаш ҳазор зиёдтар бошанд (ИМА барои чунин адад аҳоли 300 000

калисоҳо дорад). Ин калисоҳо дар СССР бештар дар як бинои хурд ва баъзе вақтҳо фақат дар як ҳуҷра ҷой мегиранд.

Ҳарчанд бештар коммунизм дар мамлакат инкишоф ёбад, ҳамон қадар Калисо маҷбур мешавад ба пинҳонкорӣ гузарад.

Дар ҷойи Калисоҳои расмӣ пушидашуда марказҳои тарғиботи зиддидинӣ кушода мешаванд.

Чӣ тавр калисои махфӣ аз адабиёти атеистӣ „истифода“ мебарад?

Калисои Махфӣ аз ин марказҳо низ истифода бурдан метавонад. Пеш аз ҳама он аз адабиёти атеистӣ истифода мебарад, чӣ тавре ки Илёс нонеро меҳурд, ки зогон барои ӯ меоваранд. Атеистон бисёр қувва ва кӯшишҳо барои таҳқири оятҳои Китоби Муқаддас ба қор мебаранд. Барои ҳамин онҳо маҷбур мешаванд, аз оятҳо ва бобҳои пурраи Китоби Муқаддас иқтибосҳо оваранд. Онҳо китобхоро бо номи „Китоби Муқаддаси шавқангез“ ё „Китоби Муқаддас барои имондорон ва беимонон“ ҷоп мекунад. Барои нишон додани чӣ қадар бемаънӣ будани Китоби Муқаддас кӯшиш карда, онҳо оятҳо ва бобхоро аз он меоваранд. Чӣ хел мо аз ин хурсанд мешудем!

Танқид чунин бемаънӣ буд, ки ҳеҷ кас ба он аҳамияти ҷиддӣ намедод, вале китобҳо миллионҳо нусха ҷоп мешуданд ва аз иқтибосҳои Китоби Муқаддас пур буданд, ки таъсири хеле хуби тасвирипазир мемонданд, агарчи атеистон кӯшиш мекарданд онҳоро масҳара кунанд.

Ба монанди „бидъаткорон“, ки онҳоро дар вақти Инквизитсия ба гулханҳо мебурданд, бо либосҳои масҳараомез ва тасвириҳои алангаи дӯзах пушонда шуда, онҳо бояд дар назди издиҳоми бисёрнафара аз кӯчаҳои шаҳр мегузаштанд, вале пок, муқаддас ва босадокат мемонданд, оятҳои Китоби Муқаддас ҳам ҳақиқӣ мемонанд, ҳатто он вақте ки онҳоро иблис иқтибос мекунад.

Наشريёти коммунистӣ хурсандӣ мекард, вақте ки барои наشري нави такрории китобҳои атеистӣ, ки дар онҳо Китоби Муқаддас бисёр иқтибос шудааст, хоҳишномаҳо мегирифт. Онҳо гумон намекарданд, ки ин хоҳишномаҳоро аъзоёни Калисои Махфӣ менавиштанд, ки онҳо имконияти дигари гирифтани ин қадар бисёр иқтибосҳои Китоби Муқаддасро надоштанд. Коммунистон намедонистанд, ки Калисои Махфӣ китобҳои онҳоро харид мекард ва ба масҳараҳо диққат надода, фақат аз оятҳои Навиштаҳо истифода мебурд. Мо инчунин медонем, ки аз маҷлисҳои атеистӣ чӣ тавр истифода бурдан даркор!

Як профессор дар маҷлиси атеистӣ ба таври равшан нишон дод, ки Исо на ягон каси дигар, балки фақат найрангбоз буд. Дар назди ӯ графини обдор буд. Ӯ ба он хока партофт ва об ранги сурх гирифт. „Ана ҳамаи муъчиза“ — гуфт ӯ; — „дар дасти Исо чунин хока буд ва Ӯ намуд кард, ки обро бо тарзи муъчизавӣ ба шароб табдил дод. Ман бошам аз он чизе ки Исо карда буд, метавонам бисёртар кунам, ман метавонам, баръакс, шаробро боз ба об табдил диҳам“. Ӯ ба графин хокаи дигар партофт ва об боз шаффоф шуд. Ӯ инро якчанд бор такрор кард. Имондори гӯшкунанда хест ва пурсид: „Шумо, профессор, ба муъчизаҳои худ моро дар ҳайрат гузоштед ва мо ягон гапи дигар надорем, фақат аз шумо хохиш мекунем, ки аз шароби худатон каме бинӯшед“. Профессор ҷавоб дод: „Ман ин корро кардан наметавонам“. Хока захрнок буд. Он гоҳ имондор гуфт: „Ана дар ҳамин ҳам байни шумо ва Исо фарқ аст. Ӯ бо шароби Худ ба мо хурсандиро дод, шумо бо шароби худ моро захролуд мекунед“.

Имондорро ба зиндон бурданд, вале хабар дар бораи ин дар бисёр ҷойҳо паҳн шуд ва имони бисёрихоро устувор кард.

Мо Довудони хурд ва камқувват ҳастем, вале мо аз Ҷолиёти бединӣ пурзӯртар ҳастем, чунки Худо тарафдори мо аст. Ҳақиқат ба мо тааллуқ дорад!

Боре лексияҳои коммунист дар бораи атеизм лексия мехонд. Ҳамаи коркунони завод бояд иштирок мекарданд ва дар байни онҳо бисёр имондорон буданд. Онҳо оромона менишастанд ва далелҳои ӯро ба муқобили мавҷудияти Худо гӯш мекарданд. Ӯ исбот мекард, ки олами рӯҳӣ ҳеч нест, Худо нест, Масех нест ва зиндагии баъди марг ҳам нест. Ӯ мегуфт, ки одам моддӣ аст ва рӯҳ надорад ва аз нав ва боз такрор мекард, ки фақат материя вучуд дорад. Як имондор бихест ва сухан хост. Ба ӯ иҷозат доданд, ки гап занад. Ӯ курсиро гирифта ба рӯйи фарш партофт, баъд онро гирифта дар ҷояш монд ва ба назди коммунист рафта, охира ба рӯйи ӯ зад. Вай, албатта, хеле хашмгин шуд. Чеҳраи ӯ аз ғазаб сурх шуд ва бо ҳақорат фарёд мезад ва милитсионерони худро ҷег мезад, то ки онҳо имондори дағалро ҳабс кунанд. Ӯ ба имондор дод мезад: „Чӣ хел ту ҷуръат мекунӣ, ки ба ман даст бардорӣ? Ман чӣ кор кардам?“

Имондор ҷавоб дод: „Шумо нав исбот кардед, ки дурӯғ мегӯед. Охир шумо гуфтед, ки ҳама моддӣ аст, ҳамин тавр не? Ман курсиро ба рӯйи фарш партофтам ва он ба ман қаҳр накард, вале шумо тамоман дигар хел ҷавоб додед. Материя қаҳр намекунад ва намеранҷад, вале шумо хашмгин шудед. Барои ҳамин ман бояд ба шумо бигӯям, ки шумо хато мекунед! Одам на фақат моддӣ аст. Ӯ — мавҷуди рӯҳӣ аст!“

Воқеаҳо беҳисоб ҳастанд, вақте ки имондорони Калисои Махфӣ далелҳои коммунистонро дар маҷлисиҳои атеистӣ рад мекарданд.

Вақте ки ман дар зиндон будам, роҳбари сиёсии мо моро дағалона пурсид: „То кадом вақт ту дини бемаънии худро нигоҳ медорӣ?“ Ман ба ӯ ҷавоб додам: „Ман бисёр бединонро дидам, ки дар бистари марг афсӯс меҳӯрданд, ки имондор набуданд ва Масеҳро даъват мекарданд. Шумо имондорро дар бистари марг ба худ тасвир карда метавонед, ки аз масеҳӣ будани худ афсӯс меҳӯрад ва номи Маркс ва Ленинро мехонад, то ки онҳо ӯро аз имон ба Худо наҷот диҳанд?“ Ӯ хандид: „Хуб ҷавоб додӣ“. Ман ҷавоб додам: „Вақте ки муҳандис кӯпрукро месозад, ӯро он қонеъ намекунад, ки гурба аз кӯпрук бехатар мегузарад. Барои ӯ он муҳим аст, ки қатора гузаштан тавонад ва нағалтад. Ин ки шумо бедин ҳастед, вақте ки ҳама ба хубӣ мегузарад, онро исбот намекунад, ки бединӣ хуб аст. Вале бединӣ озмоишҳои ҷиддиро тоқат намекунад“. Ман ба ӯ мисол овардам, ки ҳатто Ленин ҳам дар лаҳзаҳои душвор дуо мекард.

Мо ором ҳастем ва оромона ривочи воқеаҳоро интизор ҳастем, вале коммунистон ташвиш мекашанд ва муборизаи бисе калонро бо дин вусъат медиҳанд. Бо ҳамин онҳо ҳақиқати суҳанҳои Августини муқаддасро дастгирӣ мекунанд: „Дил ноором аст, то он даме ки дар Ту ором намешавад“.

Бо ёрии шумо, имондорони озод, Калисои Махфӣ дилҳои коммунистонро ба даст меоварад ва рӯи тамоми заминро дигар мекунад. Калисои Махфӣ онҳоро ба даст меоварад, чунки барои одам коммунист будан гайритабиист. Ҳатто сағ ҳам меҳаҳад устухони шахсии худро дошта бошад.

Барои ҷӣ коммунистонро ҳам ба назди Масеҳ овардан мумкин аст

Дилҳои коммунистон ба он нақше ки ба бозӣ кардани он маҷбур мешаванд ва ба он сафсатаҳое, ки ба бовар кардани онҳо маҷбур ҳастанд, муқобилият мекунанд.

Вақте ки мо ба коммунистони алоҳида шаҳодат медиҳем, онҳо ҳар гоҳ мегӯянд, ки Материя — ҳама чиз аст ва мо тӯдаи моддаҳои кимиёвӣ ҳастем, ки бо тартиби муайян ҷамъ шудаанд, то он вақте ки марг боз моро ба қисмҳои алоҳида тақсим мекунад. Он гоҳ онҳоро пурсидан бомаврид аст: „Пас барои ҷӣ коммунистон дар бисёр мамлакатҳо ҷонҳои худро барои идеалҳои худ доданд ва дода истодаанд. Наход тӯдаи минералҳо мақсадҳои худро дошта бошанд? Наход минералҳо метавонанд худро ҳамчун қурбонӣ барои манфиати наздикон бидиҳанд?“

Ба ин онҳо ҷавоб надоранд.

Боз ба як чихати дигар диққат додан муҳим аст: бераҳмӣ. Одамон бераҳм офарида нашудаанд ва барои бар дигарон зӯриро беохир ба кор бурдан қобил нестанд. Мо инро дар вақти мурдани роҳбарони миллатчиён дидем, ки баъзе аз онҳо худкушӣ карданд ва дигарон ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва барои онҳо афсӯс мехӯрданд.

Ҳатто мастигарии умумӣ ҳам дар мамлакатҳои коммунистӣ чизи мусбат дорад. Дар он кӯшиш барои зиндагии бисе қушодтар аст, ки коммунизм наметавонад онро ба одам диҳад.

Одами одии миёнаи рус табиатан мизочи чуқур, сахӣ ва васеъ дорад. Коммунизм бошад қузъӣ ва сатҳӣ аст ва барои ҳамин одами рус чуқурии зиндагиро меҷӯяд, вале дар ягон ҷо наёфта, ба арақхӯрӣ рӯ меоварад. Дар майпарастии худ ӯ даҳшатеро ифода мекунад, ки ба он ӯро зиндагии бераҳми мунофиқонае, ки ӯ маҷбур аст онро пеш барад, дучор кард. Бо муддати якчанд соат арақ ӯро „озод“ мекунад, ҷӣ тавре ки Ҳақиқат метавонист ӯро абадан озод кунад, агар ӯ онро медонист.

Дар давраи истилои рус, аз кӯчаҳои Бухарест гузошта ман майлу хаваси пурзӯреро хис кардам, ки бо зани худ ба майхона дароям. Ба он ҷо даромада, ман офитсери шӯравиро бо таппонча дар даст дидам, ки ба ҳама таҳдид мекард ва бисёртар арақро талаб мекард. Ба ӯ надоданд, чунки бе ин ҳам ӯ бисёр маст буд. Одамон дар гирди ӯ дар ҳолати воҳима қарор доштанд. Ман ба назди пешдӯкон рафтам ва аз фурушанда хоҳиш кардам, ки ба ин одам боз арақ диҳад ва ӯро бовар кунондам, ки бо майзада мешинам ва ӯро ором мекунам. Ба мо яке аз паси дигаре шишаҳои арақ медоданд. Дар рӯи миз се истакон меистоданд. Офисер боадабона ҳар се истоқонро пур мекард ва худаш онҳоро менӯшид. Ман бо занам наменӯшидам.

Агарчи ӯ тамоман маст буд, сари ӯ кор мекард. Ӯ ба арақнӯшӣ одат карда буд. Ман дар бораи Масеҳ ба ӯ нақлро сар кардам ва ӯ бо диққати барои мо ғайриҷашмдошт гӯш мекард. Дар охир ӯ гуфт: „Шумо дар бораи худ ба ман нақл кардед, акнун ман ба шумо чизеро аз зиндагии худам нақл мекунам. Ман коҳини православӣ ҳастам. Вақте ки таъқиб аз тарафи Сталин сар шуд, ман дар қатори авваллинҳо будам, ки аз имон рӯ гардодам. Ман деҳа ба деҳа мегаштам ва дар бораи он лексия мехондам, ки Худо нест ва мегуфтам, ки хангоми коҳин буданам мардумро фиреб меодам. Ман мегуфтам, ки худам фиребгар будам ва ҳамаи дигар мавъизагарон ва хизматгорони дин ҳам чунин ҳастанд. Маро барои саъю кӯшиш қадр мекарданд ва ман офитсери полиси пинҳонӣ шудам. Худо маро бо он ҷазо дод, ки ана бо ҳамин даст ман бояд имондоронро баъди шиканҷаҳои даҳшатнок мекушам ва акнун менӯшам, то ки фаромӯш кунам, вале ҳеҷ наметавонам“...

Бисёр коммунистон худкушӣ мекунад. Шоирони бузурги онҳо Есенин ва Маяковский ва бисёр дигарон худкушӣ карданд. Нависанда Фадеев баъди тамои кардани романи „Хушбахтӣ“, ки дар он хонандаро бо он бовар мекунонд, ки хушбахтӣ аз меҳнати пуртоқат барои пеш бурдани коммунизм иборат аст, худкушӣ кард.

У аз ин чунон хушбахт буд, ки баъди тамои кардани роман ба чаккаи худ тир холӣ кард. Дили ӯ чунин бори гарони фиребро тоқат накард.

Роҳбарони бузурги коммунизм Жоффе ва Томкин, ки ҳанӯз дар замони подшоҳ барои коммунизм мубориза мебуданд, ба ҳақиқати он тоқат накарда, худкушӣ карданд.

Коммунистон одамони бадбахт ҳастанд. Хукмфармоёни бузурги онҳо бадбахтанд. Сталин ҷӣ тавр бадбахт буд! Қариб ҳамаи рафикони деринаи худро нест карда, ӯ дар ҳароси доимӣ зиндагӣ мекард, ки касе ӯро мекушад, ё заҳр медиҳад. У ҳашт хонаи хоб дошт, ки мисли ҷевонҳои насӯзанда дар бонк маҳкам мешуданд ва ҳеҷ кас намедонист, ки дар кадом хона ӯ хоб мекард. У намеҳурд, то он даме ки ошпаз дар пеши чашмони ӯ таъми хӯрокро намедид.

Коммунистон бадбахт ҳастанд. Ба онҳо Масеҳ даркор аст.

Калисои Махфӣ эҳтиёҷи калони халқҳои асиришударо пешниҳод мекунад.

Ба он ёрӣ диҳед!

Дар Иттиҳоди Шӯравӣ воқеаҳои мешаванд, ки одамон варақҷаҳои бо салибчаи сарисинагири медиҳанд. Агар онҳо чунин откритқаро пайдо мекарданд, тамоми деҳа барои тамошои он ҷамъ мешуд ва ягон мӯйсафед ба онҳо мефаҳмонд, ки Исои кудак ва Маряи бокира кӣ ҳастанд ва баъдан тамоми воқеаи Масеҳ ва начотро нақл мекард.

Аломати маҳсуси Калисои Махфӣ самимияти имони он аст. Як башоратдиҳанда, ки дар ин ҷо мо ӯро бо лақабаш „Жорж“ меномем, дар бораи як ҳодисае ки дар Венгрия рӯй дод, нақл кард. Капитани руси армия ба назди мавъизагар омад, то ки бо ӯ якка ба якка гап занад. Вақте ки ӯ ба ҳуҷраи мавъизагар даромад ва дар рӯйи девор салибро дид, вай ба сӯи он бо сар ишора карда гуфт: „Шумо албатта медонед, ки ин ҳама дурӯғ ва найранг аст, ки шумо, мавъизагарон аз он истифода мебаред, то ки мардуми бечораро фиреб диҳед ва зиндагии сарватдоронро осон кунед. Акнун мо танҳо ҳастем, иқрои шавед, ки шумо бовар намекунед, ки Исои Масеҳ писари Худо аст!“ Мавъизагар бо табассум гуфт: „Одами ҷавони бечора, ман албатта ба ин бовар мекунам. Чунки ин ҳақиқат аст!“

„Ман худро аҳмақ қадан намемонам!“ — фарёд зад капитан, — „ман ба таври ҷиддӣ мегӯям. Маро масҳара накунед!“

У таппончаро бароварда, онро ба синаи мавъизагар монд. „Агар шумо иқрор нашавед, ки ин ҳама дурӯғ аст, ман ба шумо тир ҳолӣ мекунам!“ „Ман инро карда наметавонам, чунки Худованди мо Исои Масеҳ ҳақиқатан писари Худо аст!“ — ҷавоб дод мавъизагар.

Капитан таппончаро партофт ва мавъизагарро ба оғӯш кашид. Аз ҷашмони ӯ ашк мерехт. „Пас рост аст, рост аст! Ман худам ба ин бовар мекунам, вале комилан боварӣ надоштам, аммо акнун дидам, ки одамоне ҳастанд, ки тайёранд барои Масеҳ бимиранд. Шумо инро амалан ба ман исбот кардед!“

Ман дигар чунин воқеахоро медонам. Вақте ки шӯравихо Румынияро гирифтанд, ду аскарӣ сурх ба Калисо бо таппончаҳо дар даст даромаданд ва гуфтанд: „Мо ба ҳамаи ин бовар намекунем ва касоне ки имони худро тарк намекунанд, дар ҷояшон кушта мешаванд! Касоне ки тайёранд аз имон рӯ гардонанд, ба тарафи рост гузаред! Баъзеҳо ба тарафи рост гузаштанд ва ба онҳо фармон доданд, ки ба хонаҳояшон раванд. Онҳо гурехтанд“.

Вақте ки аскарони сурх бо онҳое монданд, ки гурехтан намехостанд, онҳо ҳамаро бо навбат ба оғӯш мекашиданд ва мегуфтанд: „Мо ҳам имондор ҳастем, вале фақат бо онҳое муносибат доштан мехоҳем, ки тайёранд барои имони худ бимиранд“.

Чунин одамон дар мамлакатҳои мо барои Инчил мубориза мебаранд ва на фақат барои Инчил, балки барои озодӣ ҳам.

Ба хонаҳои бисёр имондорони Ғарб ҳар гоҳ соатҳои дароз бо шунидани мусиқии мардумӣ мегузаранд. Дар хонаҳои мо ҳам мусиқии баландро шунидан мумкин буд, вале фақат барои он навохта мешуд, то ки аз кӯча гапи моро дар бораи Инчил ва кори пинҳонӣ нашунаванд ва ҳамсояҳо гапи моро гуш карда натавонанд ва дар бораи мо ба полис хабаркашӣ накунанд.

Онҳо ҷӣ хел хурсанд мешаванд, вақте ки имондори ҷиддиро аз Ғарб вомерӯранд!

Нависандаи ин сатрҳо медонад, ки ӯ одами безътиборе аст, вале ӯ инчунин медонад, ки ӯ овози бесадоёне аст, ки даҳони онҳоро бастаанд ва Ғарб ҳеҷ гоҳ овози онҳоро намешунавад. Аз номи онҳо ман ба ҷиддияти бештар дар имон ва муносибати бисе оқилона ба масъалаҳои масеҳият даъват мекунам. Аз номи онҳо ман барои Калисои Махфии босадоқат, ки дар мамлакатҳои коммунистӣ азоб мекашанд, дуо ва ёри шуморо хоҳиш мекунам.

Мо алақай барои он галаба мекунем, ки Худо тарафдори мо аст.

Дар навбати дуюм, барои он ки сухани мо ба эҳтиёҷоти бузурги дилҳои коммунистон дахл дорад.

Коммунистоне ки дар вақти террори миллатчиғӣ дар зиндон буданд, ба ман иқроӣ шуданд, ки онҳо дар лаҳзаҳои мушкил дуо мекарданд ва ҳатто медуам, ки чӣ тавр баъзе коммунистон бо номи Исо дар лабон мемураданд. Мо галаба мекунем, чунки тамоми аҳолии бомаданияти ҷаҳон тарафдори мо аст. Хондани китобҳои нависандагони муосирро манъ кардан мумкин аст, вале китобҳои Достоевский ва Толстой ҳама вақт мемонанд ва дар онҳо нурҳои Инчилро меёбанд. Худи ҳамин ҳодиса бо Гёте дар Германия, бо Сенкевич дар Полша, бо Садовану дар Румыния аст. Коммунистон „Қисас-ул-авлиё“ро бо номи „Ривоятҳои дар бораи муқаддасо“ ҷоп карданд. Вале ҳатто бо ин ном ҳам зиндагии муқаддасо ба одамон таъсири мусбат мекунад.

Онҳо наметавонанд аз хазинаи суратҳои ҷаҳонӣ эҷодиёти Микеланҷело, Леонардо да Винчи ва дигар рассомони бузургро дур кунанд. Расмҳои онҳо дар бораи Исо нақл мекунанд.

Вақте ки ман бо коммунист гап мезанам, эҳтиёҷи калон ва ниҳонии ӯ ёрдамчи ва шарикӣ ман мешавад. Барои ӯ тарафдорӣ накардани далелҳои ман хеле мушкил аст. Бо ҷидду ҷаҳд ва шиддати зиёд ӯ кӯшиш мекунад, ки садои виҷдони худро паҳн кунад, ки он ҳама вақт тарафдори ман аст.

Ман шахсан як устои марксизмро медонистам, ки пеш аз лексияҳои худ дуо мекард ва аз Худо хоҳиш мекард, ки ба ӯ лексияҳои атеизмро диҳад. Ман коммунистонеро медонистам, ки ба маҷлисҳои пинҳонӣ ба ягон ҷои дур мерафтанд ва вақте ки онҳоро ошкор мекарданд, онҳо дурӯғ мегуфтанд, ки дар маҷлисҳои пинҳонии инҷили набуданд ва баъд барои он ғияр мекарданд, ки онҳо мардонагӣ надоштанд, то иқроӣ шаванд ва имонеро муҳофизат кунанд, ки онҳоро барои ба маҷлисҳои дуо рафтан водор кард. Онҳо ҳам одамон ҳастанд.

Вақте ки одам ҳиссаи имонро мегирад, ҳатто хеле содда ҳам бошад, ин ҳиссаи хурд ҳатман дар дили ӯ калон мешавад.

Мо медонем, ки мо галаба мекунем, чунки дар Калисои Махфӣ мо боз ва аз нав галаба ва тантанаи имонро медидем.

Масеҳ коммунистонеро дӯст медорад ва бинобар ин онҳо ба Масеҳ овардан мумкин ва зарур аст. Онҳоро фақат Калисои Ҳақиқӣ дар паси Пардаи Оҳанин ба даст овардан метавонад. Ҳар касе ки мехоҳад хоҳиши дили Начотдиҳандаро дар бораи начоти тамоми одамият иҷро кунад, бояд Калисои Ҳақиқиро дастгирӣ кунад. Исо гуфт: „Тамоми халқро таълим диҳед“ ва ҳеч гоҳ нагуфт, ки мо бояд дар пешии Пардаи Оҳанин бозистем ва дигар пеш наравем.

Садоқат ба Худо ва ба Вазифаи бузург моро водор мекунад ба паси Пардаи равам, ки дар он ҷо ҳар одами сеюм дар асирии идеологияи атеистӣ аст.

БОБИ ШАШУМ

Калисои Махфӣ — Калисои паси Пардан Оҳанин буда, барои Масех шаҳодат медиҳад ва ҷонҳоро ба даст меоварад.

Роҳбарияти баланди калисоҳои расмӣ аз тарафи коммунистон гузошта шудааст. Итоати онҳо дар навбати аввал ба роҳбарият тааллуқ дорад, на ба Масех.

Ба ҷои он ки ҳамаи калисоҳоро маҳкам кунанд (гарчанде бисёр ҳазорон калисоҳо пӯшида шудаанд) коммунистон ҳила карда, якчанд калисоҳои бардурӯғро ба сифати тирезаҳо кушода мондаанд, то ки аз онҳо тавонанд имондоронро мушоҳида кунанд ва нест кардани масеҳиён ва масеҳиятро ба нақша гиранд.

Онҳо қарор доданд, ки сохти калисоро нигоҳ доштан беҳтар аст ва онро ба олати коммунизм барои назорат аз болои имондорон ва фиреби зиёраткунандагон аз дигар давлатҳо таъдил доданд. Ба ҳуди ман ҷунин калисоро пешниҳод карданд, ба шарте ки ман дар бораи аъзоёни ҷамоати худ хабаркашӣ кунам.

Ба ман ҷунин менамоянд, ки одамон дар ғарб ба худ тасаввур карда наметавонанд, ки коммунистон „озодӣ“-и зоҳирии калисоро барои мақсадҳои ҳилагаронаи худ истифода мебаранд.

Мисол, ҳамаи меҳмонони Москва имконият пайдо мекунанд, ки калисои пуршудаи баптистиро бинанд, вале ба сари онҳо фикр дар бораи он намеояд, ки ин калисои ягонаи протестантӣ дар шаҳри бо ҳафт миллион нафар аҳоли аст! Онҳо ба хонаҳо омада дар бораи озодии дин дар Русия нақл мекунанд! „Калисоҳо пур ҳастанд!“ — бо ваҷд хитоб мекунанд онҳо. Онҳо фоҷианок будани вазъиятро ҳис намекунанд: як калисои протестантӣ барои ҳафт миллион одам!

Дар бештар мамлакатҳои коммунистӣ дар назди калисоҳо мактабҳои якшанбегӣ ва маҳфилҳои ҷавонон нестанд. Ҳатто ҳамон калисоҳои якхонагӣ, ки онҳоро ҳам калисо ҳисоб кардан даркор аст, ба нуктаҳои аҳолинишин дар масофаи ба қадри кофӣ наздик ҷойгир нестанд ва 80% аҳоли метавонанд фақат бо ёрии қори пинҳонии башоратдиҳии махфӣ ба даст оварда шаванд. Илоҷи дигар нест!

Ана дар ҷунин шароитҳо Калисои Махфӣ шаҳодатдиҳандаи асосӣ, коргар оид ба даст овардани рӯҳҳо барои Масех, сарчашмаи асосии башоратдиҳии мамлакатҳои коммунистӣ менамояд.

Калисои Махфӣ ҳеҷ гоҳ розӣ намешавад, ки башоратдиҳии ҳақиқии самаранокро бо ягон ташкилоти бардурӯғ ва фиребдиҳанда иваз кунад. Он ба „тамоми махлуқот“, ки он ҷавонро ҳам дар бар мегирад, мавъиза доданро давом хоҳад дод.

Калисои Махфӣ аз се гурӯҳ иборат аст

Ба гурӯҳи якум ҳазорҳо шубонон ва мавъизагароне дохил мешаванд, ки аз ибодати калисоҳои худ барои он хориҷ шуданд, ки аз ҳақиқати Инчил даст кашидан намехостанд. Қисми зиёди онҳо бисёр солҳо дар зиндон менишастанд, ки дар он ҷо барои имон азоб дода шуданд, ва баъд озод шуданд, вале боз ба кори пештараи худ сар карда, онро дар Калисои Махфӣ иҷро мекунанд.

Агарчи коммунистон калисоҳои онҳоро маҳкам карданд ё худи онҳоро бо дигар хизматгорионе бисе эътимоднок иваз карданд, онҳо корро нисбат ба пештара боз ҳам босамартар давом медиҳанд, гарчанде ки маҷлисҳои онҳо дар таҳонаҳо, анборҳо ва ҷангалҳо мегузаранд. Имондорон пинҳонӣ ҷамъ мешаванд ва ин азобдидагони зиндадил, ки бо хатар барои зиндагӣ хизмати худро ба Масеҳ давом медиҳанд, гурӯҳи якумро дар Калисои Махфӣ ташкил медиҳанд.

Қисми дуюми Калисои Махфиро „кӯшун“-и бешумори имондорони фидокори қаторӣ ташкил мекунад. Бояд гуфт, ки дар ин гурӯҳ масеҳиёни нимқора ва номиналӣ нестанд. Шумо онҳоро на дар Иттифоқи Шӯравӣ ва на дар Хитой намеёбед. Қимати ақидаҳои ки имондорон барои онҳо азоб мебинанд, хеле гарон аст.

Инчунин ёдовар кардан муҳим аст, ки таъқибҳо ҳама вақт имондорони беҳтаринро ба вучуд меоваранд: шаҳодатдиҳандагон ва ба даст оварандагони ҷонҳо. Таъқиби коммунистӣ амали баръаксро ба вучуд овард ва ба ҷои он ки калисо ва динро тамоман нест кунад, он масеҳиёни қавиירוида, ҷиддӣ, бахшидашударо ба вучуд овард, ки монанди онҳоро дар Ғарб намебинӣ. Ин имондорон ба худ тасвур намекунанд, ки ҷӣ тавр мумкин аст фарзанди Худо буда, барои ҳар рӯҳи дучоромадаро барои Масеҳ ба даст овардан кӯшиш накунанд.

Рӯзномаи армияи сурх „Ситораи Сурх“ ба имондорон ҳучум оварда, менависад: „Тарафдорони Масеҳ ҷангҳои ҳариси худро ба ҳама дароз мекунанд“.

Зиндагии ҳақиқии масеҳӣ ба имондорон ҳамсоҳҳои онҳоро ҷалб мекунад. Қариб дар ҳар кишлоқ ё дар шаҳр имондорон одамоне аз ҳама дӯстдошта ва бозхитроми ҳамагон ҳастанд. Агар дар хона модари касал бошад, ки фарзандро ниғаҳбонӣ кардан наметавонад, ба назди ӯ модари масеҳӣ мебиёяд ва дар корҳои хона кӯмак мекунад. Агар мард

касал бошад ва наметавонад дар назди хона кор кунад, бародарони имондор омада, ба кори у ёрӣ медиҳанд. Онҳо зиндагии масеҳӣ доранд ва бинобар ин, вақте ки онҳо дар бораи Масеҳ шаҳодат медиҳанд, одамон омада, онҳоро гӯш мекунанд ва ба онҳо бовар мекунанд. Онҳо Масеҳро дар зиндагии онҳо МЕДИДАНД!

Дар Калисоҳои расмӣ фақат бародарони аз тарафи ҳукумат таъиншуда ва санчидашуда ҳуқуқи мавъиза кардан доранд, вале миллионҳо имондорони бахшидашуда дар тамоми ғӯшаҳои ҷаҳони коммунистӣ, дар бозорҳо ва майдонҳо, дар назди ҷоҳҳои деҳаҳо шаҳодат дода, ҷонҳоро ба даст меоваранд.

Рӯзномаҳои коммунистон худашон менависанд, ки қассобони имондор ба харидорон рисолаҳоро пинҳонӣ медиҳанд ва ҳатто шахсони вазифадор дар матбааҳои коммунистӣ шабона меоянд, то ки садҳо китобчаҳои масеҳиро тез ҷол карда, баробари тулӯи офтоб дур шаванд. Коммунистон дар бораи он менависанд, ки бачаҳо Инчилҳоро аз кадом-хел манбаъи номаълум мегиранд ва қисмҳои онро дастнавис мекунанд. Онҳо ин қисмҳои дастнависи Инчилро дар хонаи либоскашии муаллимон, дар мактаб, ба қисаҳои муаллимони беимони худ меандохтанд.

Ин „қушун“-и имондорони қаторӣ дар ҳамаи мамлакатҳои коммунистӣ бисе пурзӯр аст. Дар Куба Калисо аз имондорони қаторӣ бармехезад, баъд аз он ки мавъизаи расмӣ аз тарафи ҳукумати нав манъ карда шуд ва мавъизагарон ҳабс ё иваз мешуданд.

Ин миллионҳо қаториёни муқаддас, ҳақиқӣ ва бо имони боэътимол ба Калисо, ки бо оташи таъқиб тоза шудаанд, гурӯҳи дуҷумро дар Калисои Махфӣ ташкил медиҳанд.

Гурӯҳи муҳими сеюм дар Калисои Махфӣ — шубонон ва мавъизагарони Калисоҳои расмӣ ҳастанд, ки хомӯш истодан намехоҳанд. Калисои Махфӣ аз Калисои расмӣ тамоман ҷудо нашудааст. Дар бисёр мамлакатҳо, ба монанди Югославия, Полша ва Венгрия шубонони Калисоҳои расмӣ дар баробари ин дар Калисои Махфӣ ҳам кор мекунанд. Шубонони ин Калисоҳои расмӣ ҳақ надоранд берун аз калисои яқхонагии худ гап зананд. Ба онҳо иҷозат намедиҳанд, ки мактабҳои якшанбегӣ барои бачаҳо ва маҷлисҳои ҷавонон дошта бошанд. Беимонон барои омадан метарсанд. Ба шубон мумкин нест, ки барои касал дар хона дуо кунад. Ин хизматгорон аз ҳар тараф бо қонунҳои коммунистӣ маҳдуд шуда, калисоҳои онҳоро беқувват ва бефоида кардаанд.

Бисёр вақт ин шубонон ба истеҳзои коммунистон бар „озодии дин“ нигоҳ накарда, бо хатар барои зиндагӣ ба хизмати мувозӣ ҷуръат мекарданд, ки аз маҳдудиятҳои расмӣ берун буд. Онҳо ба кӯдакон ва

чавонон мавъиза мекунанд, ки ин қатъиян манъ буд. Онҳо пинҳонӣ дар хонаҳои имондорон ва таҳхонаҳо башорат медиҳанд. Онҳо адабиётҳои диниро пинҳонӣ гирифта, ба дилҳои мӯҳтоҷ медиҳанд. Онҳо ба фармонҳои коммунистон диққат надода, барои зиндагӣ ва озодии худ хатар оварда, ба одамон дар ҳама ҷо хизмат мекунанд. Бо намуди ором ва итоаткунанди худ онҳо бо хатар ба зиндагии худ Каломи Худоро паҳн мекунанд. Бисёрии онҳоро дар Иттиҳоди Шӯравӣ ошкор ва ҳаёс карданд. Онҳоро солҳои зиёди маҳбас интизор аст.

Онҳо қисми зиндаи Калисои Махфӣ ҳастанд.

Як одам, ки тез-тез ба мамлакатҳои коммунистӣ сафар мекунад ва дар он ҷо ба дин аҳамият медиҳад, чанде пеш аз он ҷо баргашт ва ба мо навишт, ки дар ягон ҷо бо Калисои Махфӣ дучор нашуд. Ин ба он баробар аст, ки агар касе ба ҷангалҳои ваҳшии африка мерафт ва сокинони маҳаллиро мепурсид, ки оё онҳо бо наср гап мезананд ва онҳо ҷавоб медоданд, ки не, гарчанде ки ҳамаи онҳо худашон онро нафаҳмида, бо наср гап мезананд.

Масеҳиёни даҳсолаи аввал намедонистанд, ки онҳо масеҳӣ ҳастанд. Агар шумо онҳоро дар бораи дин мепурсидед, онҳо ҷавоб медоданд, ки онҳо яҳудиён, исроилиён, имондорон ба Исо — МАСЕҲ, бародарон, фарзандони муқаддаси Худо ҳастанд. Номи „масеҳиён“—ро ба онҳо баъдтар, одамони дигар дар Антиохия доданд. Тарафдорони Лютер намедонистанд, ки онҳо лютеранҳо ҳастанд ва худи Лютер ба ин лақаб муқобил буд.

Калисои Махфӣ — ин номро ба он коммунистон ва тадқиқотчиёни ғарбии вазъияти дини Шарқ доданд. Онҳо ташкилоти пинҳониро чунин номиданд, ки дар натиҷаи таъкиб дар мамлакатҳои коммунистӣ пайдо шуд. Аъзоёни Калисои Махфӣ онро чунин наменоманд. Онҳо худро масеҳиён, имондорон, фарзандони Худо меноманд, вале кори онҳо пинҳонӣ мегузарад. Онҳо Инчилро дар маҷлисҳои пинҳонӣ, ки дар онҳо хориҷиён иштирок намекунанд, паҳн мекунанд.

Шумо метавонед солҳо дар Америка гашта, ягон бор шабакаи ҷосусии шӯравиро дучор нашавед, вале бо вучуди ин он вучуд дорад, фақат он чунон аҳмақ нест, ки худро ба сайёҳони кунҷков шинос кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Ман дар бораи таҷрибаи шахсии худамон дар пинҳонӣ паҳн кардани Инчил дар байни аскарони сурх ва коммунистони Румыния нақл кардам. Ман шуморо ба мавъизаи Масеҳ барои коммунистон ва халқҳои асир даъват кардам. Оё ин даъват амалишаванда ва иҷрошаванда аст? Оё он дурандешона аст? Оё Калисои Махфӣ дар давраи ҳозира дар Русия ва дигар мамлакатҳо вучуд дорад? Ба ин саволҳо мо метавонем бо маълумотҳои бисе мусбат ҷавоб диҳем.

Коммунистон панҷоҳсолагии ҳокимияти худро қашн гирифтанд, вале ин ғалаба дар ҳақиқат мағлубият аст. Масеҳият ғалаба кард, на коммунизм! Матбуоти шӯравӣ дар бораи вазъияти Калисои Махфӣ ахбороти пурра дорад. Аввалин бор, баъди бисёр солҳо Калисои Махфӣ чунон пурзӯр шуд, ки ба кори нимкушод чуръат мекунад, ки коммунистонро бисёр ба воҳима меандозад. Ахбороте, ки мо аз дигар манбаъҳо дастрас мекунам, хабарҳои матбуоти шӯравиро тасдиқ мекунад.

Фаромӯш накунед, ки Калисои Махфӣ ба пиряхи обӣ монанд аст! Қисми зиёди он дар фаъолияти махфӣ пинҳон шудааст ва танҳо қисми хурди онро ҷаҳон мебинад.

Дар ин боб мо талфиғаи кӯтоҳи хабарҳои бисе муҳимро медиҳем.

Қуллаи пиряхи обӣ, ки аз берун намоён аст

Ҳафтуми ноябри соли 1966 дар Кавказ, Сухуми, Калисои Махфӣ маҷлиси серодамро дар зери осмони кушод гузаронд. Бисёр имондорон аз дигар шаҳрҳо омаданд. Баъди даъвати ба пеш баромадан ва худро ба Худованд додан, чилу ҳафт нафар одами ҷавон Масеҳро қабул карданд ва дар ҳуди ҳамон ҷо дар Баҳри Сиёҳ таъмид дода шуданд, чӣ тавре ки дар замони Китоби Муқаддас буд. Онҳо тайёрии махсус надоштанд.

Баъди 50 соли диктатураи коммунистӣ, вақте Китоби Муқаддас ва дигар адабиётҳои динӣ набуд ва дар семинарияҳо тайёр кардани одамон барои ибодати калисо номумкин буд, оддӣ будани таъмид танҳо библиявӣ будан метавонист. Охир Филиппус ҳам дар Аъмоли

Ҳаввориён дар мактаби махсус ба ибодат тайёр нашуда буд, вале хоҷасарое ки Филиппус танҳо як соат имкон дошт бо ӯ оиди Масеҳ гап занад, гуфт: „Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монев мешавад?“ Филиппус ҷавоб дод: „Агар аз тахти дил имон оварда бошӣ, ҷоиз аст!“

Ва навимон дар ҳамон ҷо таъмид дод шуд.

Дар Баҳри Сиёҳ об кифоя аст ва Калисои Махфӣ ба одатҳои Китоби Муқаддас баргашт.

„Омӯзгорӣ“ аз 23-юми августи соли 1966 менависад, ки дар Ростови лаби Дон баптистоне ки ба қайд гирифта шудан намехоҳанд, намоиши эътирозиро ба муқобили қонунҳои бераҳми коммунистон ташкил карданд, ки ин қонунҳо ибодати ҳақиқии масеҳиро манъ мекарданд.

Исо мӯъҷизаҳои Худо дар рӯзи шанбе ба амал меовард, то ба фарисиён нишон диҳад, ки ӯ Хуҷаини рӯзи шанбе ҳам аст. Мо дар Калисои Махфӣ намоишҳои худро дар идҳои калони коммунистӣ барпо мекардем, то ки эътирози худро ба муқобили қонунҳои бедодгаронаи онҳо нишон диҳем.

Ҳар гоҳ якуми май коммунистон намоишҳои худро доранд, ки дар онҳо бояд ҳама иштирок кунанд. Дар ин рӯз ташкилоти пурқуввати дуҷуми Русия — Калисои Махфӣ ҳам дар кӯча пайдо шуд. Такрибан якуним ҳазор одам ҷамъ шуд, ки фақат бо муҳаббати Худо водор шуда буданд. Онҳо медонистанд, ки барои озодии онҳо хатар аст ва зиндон ва шиканҷаҳо ҳамаи онҳоро интизор буд.

Ҳамаи имондорон дар Русия бо „Манифести Махфӣ“ шинос ҳастанд, ки дар Барнаул ҷоп шудааст. Дар он дар бораи хоҳар Хмара аз деҳаи Кулунда ва дар бораи он ки чӣ тавр вай аз зиндон хабари марги шавҳарашро гирифтааст, гуфта мешавад. Вай бо чор фарзанди хурдсол бева шуд. Вақте ки ба вай ҷасади шавҳари дар зиндон бо шиканҷаҳо кушташударо оварданд, вай дар дастони ӯ нишонаҳои дастбандҳоро дид. Ангуштон, кафи дастон ва панҷаи пойҳои ӯ нишонаҳои сӯхтаи калон ва қисми поёни шиками ӯ захмҳои қорд доштанд. Пойи росташ бисёр варама буд ва ҳар ду пойҳои нишонаҳои зарбу лат доштанд. Тамоми бадан захмдор буд.

Ҳамаи имондороне ки ба намоиш дар Ростови лаби Дон омаданд, медонистанд, ки мумкин онҳоро низ чунин қисмат интизор аст, вале онҳо аз омадан натарсиданд. Онҳо мефаҳмиданд, ки азобдида, ки фақат баъди се моҳи рӯ овардан ҷони худро барои Масеҳ дода буд, дар ҳузури бисёр имондорон дафн карда шуд, ки дар дастони онҳо шиорҳо бо чунин суханҳо буданд: „Зеро зиндагӣ барои ман Масеҳ аст ва марг дастовард аст“. „Аз қотилони тан натарсед, ки рӯхоро

куштан наметавонанд". „Ман дар зери тахт рӯхҳои барои Каломи Худо кушташударо дидам“.

Намунаи ин азобдида ба имондорон дар Ростови лаби Дон илҳом бахшид. Онҳо дар кӯча, дар назди хонаи хурд чамъ шуданд. Мардуми бисёр чамъ шуда буд. Одамон дар болои бомҳо ва дарахтон менишастанд, чӣ тавре ки як вақтҳо Заккай менишаст. Ҳаштод нафар одамон ба Масех рӯ оварданд ва бисёри онҳо одамони ҷавон, ва 23-тои онҳо ҳатто комсомолон буданд.

Имондорон тамоми шаҳро гашта, ба соҳили Дон расиданд ва дар оби он навимондорон таъмидро қабул карданд. Полис бо якчанд мошинҳо пайдо шуд ва имондоронро дар соҳили дарё гирд кард. Он мехост фақат ташаббускоронро ҳабс кунад (Чунки он наметавонист, ҳамаи якуним ҳазорро ҳабс кунад). Имондорон ба зону нишастанд ва аз Худо хоҳиш карданд, ки онҳоро муҳофизат кунад ва имконият диҳад дар ҳамин рӯз маҷлис гузаронанд.

Имондорон кифтҳоро бо ҳам зада, бародарони мавъизакунандаро зич гирд карданд, то ба онҳо имконият диҳанд, ки маҷлисро гузаронанд. Вазъият бисе қиддитар мешуд.

Баъдтар „Правда (Ҳақиқат)“ хабар дар бораи ҳабс шудани шаш нафар мавъизагарро чоп кард, ки бо ин ходиса алоқаманд буданд. Моро бошад он хурсанд мекунад, ки бисёр қасон, аз он ҷумла комсомолон, дар ин рӯз Масехро қабул карданд!

„Рӯзномаи омӯзгор“ дар он вақт менавишт, ки баптистони „бақайднагирифта“ дар Ростов матбааи худро доранд (Номи „баптист“ дар Иттиҳоди Шӯравӣ панतिकостиҳо ва масеҳиёни Инчилиро дар бар мегирифт). Рӯзнома хабар дод, ки дар ин матбаа варақаҳои чоп мешаванд, ки ба устувори имон даъват мекунанд. Дар як чунин китобчаи пинҳонӣ маслиҳат барои волидайн дода шудааст, ки бо онҳо ман розӣ нашудан наметавонам: „Фарзандони худро ба маросимҳои дафнкунӣ бигиред, то ки онҳо дар зиндагӣ барои гузаранда ва муваққати ташвиш нақашанд“. Барои волидайн рӯҳан маърифатнок кардани фарзандон маслиҳат дода шудааст, то ки онҳо тавонанд ба тарбияи атеистӣ дар мактаб муқобилият кунанд.

„Рӯзномаи омӯзгор“ мақоларо бо чунин суҳанон ба охир мерасонад: „Барои чӣ муаллимон ба оилаҳо даҳлат намекунанд, ки дар онҳо фарзандон ба аҳмақони дин табдил меёбанд?“

Дар ҳуди ҳамин рӯзнома тафтишоти судӣ аз болои бародарон аз Калисои Махфӣ, ки одамонро пинҳонӣ таъмид меоданд, тасвир шудааст. „Шоҳидони ҷавон ба суди коммунистӣ бо нафрат муносибат мекарданд ва ҳашмигнона ва мутаассибона рафтор мекарданд. Занони

ҷавон — тамошобинон бо шавқу завқ ба гуноҳкорон ва бо норозигӣ ба мардуми бедиёнат нигоҳ мекарданд“.

Аъзоёни Калисои Махфӣ бо хатар барои зиндагӣ дар назди штаби ҳизби коммунистӣ бо ҳар хел талабномаҳо барои озодӣ мурочиат мекарданд.

Мо ҳуччати махфӣ дорем, ки аз тарафи „Кумитаи калисоҳои Инҷилий-баптистӣ“ паҳн шудааст ва дар он ба муқобили назорати калисоҳо аз тарафи коммунистон эътироз баён шудааст („Ҳаёти имрӯзаи Шӯравӣ“ рақами 6, с.1963).

Ин ҳуччат бо роҳи пинҳонӣ ба Ғарб расонда шуд.

Дар он боз дар бораи як намоиши қаҳрамонона гуфта мешавад. Ин дар ҳуди Москва воқеъ шуда буд.

Ман суҳанонро аз ин манифест меоварам:

„Бародарон ва хоҳарони гиромӣ. Дуои хайр ва осудагии Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бошад. Мо шитоб дорем ба шумо хабар диҳем, ки вакилони калисоҳои башоратдиҳандагонии масеҳии баптистӣ ба миқдори панҷсад нафар, 16-уми майи соли 1966 ба Москва ба назди ҳукуматдорони асосӣ ба бинои Кумитаи Марказии Ҳизби Коммунистии Иттиҳоди Шӯравӣ фақат бо як хоҳиш мерафтанд: қабул ва шунида шаванд. Мо талабномаро ба номи котиби генералӣ Брежнев навиштем...“

Баъдтар дар ин манифест гуфта мешавад, ки ин панҷсад нафар тамоми рӯз дар кӯча дар назди бино меистоданд. Ин аввалин намоиши умумӣ ба муқобили коммунистон дар Москва буд. Онро аъзоёни Калисои Махфӣ ташкил карданд.

Дар охири рӯз онҳо аризаи дуҷумро ба номи Брежнев навиштанд, ки дар он гуфта мешуд, ки рафиқ Старганов ба расонидани аризаи онҳоро розӣ нашуд ва ба онҳо таҳдид кард.

Панҷсад вакил тамоми шаб дар кӯча монданд. Аз назди онҳо мошинҳо мегузаштанд, одамон ба онҳо ифлосӣ мепартофтанд ва бо ҳақорат фарёд мекарданд. Агарчи борон меборид ва онҳоро беист таҳқир мекарданд, онҳо то субҳ дар назди бинои Кумитаи Марказии Ҳизби Коммунистии СССР меистоданд. Рӯзи дигар ба онҳо пешниҳод карданд, ки ба дарун дароянд, то ки бо ким-кадом шахсони расмӣ гайримухим сӯҳбат кунанд. Онҳо якдилона розӣ нашуда, фаҳмиданд, ки бе шохидон метавонанд онҳоро азоб диҳанд ё ҳабс кунанд ва қарор доданд, ки то он даме дар кӯча мемонанд, ки ҳуди Брежнев барои бо онҳо гап задан марҳамат кунад.

Он гоҳ воқеаи ногузир рӯй дод. Соати 1:45 ба назди онҳо 28 автобус омаданд ва қазодихӣ сар шуд. „Мо дар давра зич чамъ шуда, мадхияхоро мехондем ва полис моро аз як сар мезад. Онҳо мардонро

чудо карда, ба сар ва рӯи онҳо задан сар карданд ва онҳоро ба асфалт тела медоданд. Аз сар ва мӯйҳои баъзе бародарон гирифта, онҳоро каша ба автобус мебурданд. Касонеро, ки кӯшиши рафтан мекарданд, то беҳудшавӣ мезаданд. Имондоронро ба автобусҳо бор карда ба тарафи номаълум бурданд. Сурудхонии онҳо аз автобусҳои полиси пинҳонӣ шунида мешуд. Ҳамаи ин дар пеши чашмони бисёрҳо одамон рӯй медод“.

Баъд аз он ки панҷсад нафар ба зиндон бурда шуданд, ду бародари имондор Г. Винс ва Хорев (шубонони ҳақиқии қавми худ) дар худ часорати зиёдро пайдо карданд, то ки ба ҳуди ҳамон бинои Кумитаи Марказии хизб раво шавад, чуноне ки баъди ҳабси Яҳёи Таъмиддиҳанда. Исо ба ҳуди ҳамон ҷое рафт, ки ӯ дар он ҷо мавъиза мекард ва бо ҳамон суханон ба халқ муроҷиат кард: „Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик шудааст“. Винс ва Хорев дар бораи ҷойи нигоҳдорӣ вакилон пурсиданд ва озодкунӣ онҳоро талаб карданд. Ин бародарони часур ҳамин тавр гайб заданд. Баъди чанд вақт маълум шуд, ки онҳо ба зиндони Лефортово бурда шуданд.

Оё ин аъзоёни Калисои Махфӣ метарсиданд? Не! Дигарон аз паси онҳо бо хатар барои зиндагӣ манифестҳоро чоп карда, тақсим мекарданд, ки ба дасти мо ҳам афтоданд ва бо суханони номаи Филиппиён (1:29) ба мо мегӯянд: „Зеро ба шумо ба хотири Масех ато шудааст, ки ба ӯ на танҳо имон оваред, балки барои ӯ укубат ҳам кашед“.

Онҳо ба мо ва ҳамаи бародарон ёдовар мешаванд, то ки „ҳеч кас дар ин азобу укубатҳо дудила нашавад, зеро ҳуди шумо медонед, ки чунин аст насиби мо“ (1 Тас. 3:3). Онҳо инчунин номаи Ибриён 12:2-ро иқтибос мекунанд „Ва ба сарвар ва комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки ӯ ба ҷои шодие ки ӯро дар пеш буд, ба хорӣ безътиной намуда, ба салиб тоб овард ва ба ямини тахти Худо бинишаст“.

Калисои Махфӣ ба муқобили захролуд кардани шуури ҷавонон бо захри атеизм ошкоро исён мекунад. Он дар Ростов, Москва ва дар тамоми Русия ба шӯр омад. Он бо захри коммунизм ва бо роҳбарони хавфноки калисои расмӣ мубориза мебарад, ки дар бораи онҳо дар як манифести пинҳонии худ менависанд: „Дар замони мо шайтон амр мекунад ва калисо қарор мекунад, ки онҳо бар хилофи аҳкомҳои Худо мераванд“ (иқтибос аз „Ҳақиқати Украина“).

„Ҳақиқати Шарқ“ хабарро дар бораи суд шудани бародарон Алексей Неверов, Борис Гармашов ва Аксен Зубов, чоп кард. Ин бародарон гуруҳи одамонро ташкил карданд, ки хоҳишмандони гуш кардани барномаҳои радиои амриқой мебошанд. Онҳо ин барномаҳои диниро

дар лентаи магнитофон сабт мекарданд ва лентаҳои тайёркардаро дар байни имондорон паҳн мекарданд. Онҳоро инчунин дар он айбдор карданд, ки онҳо пинҳонӣ дар намуди „саёхатчиён... ва маҳфилҳои бадеӣ“ чамъ мешаванд.

Ҳамин тавр, Калисои Махфӣ ҳамин тавре кор мекунад, ки калисои аввалин дар хонаҳои зеризаминии Рум кор мекард.

„Молдавияи советӣ“ аз 15-уми сентябри соли 1966 ҳам аз он шикоят мекунад, ки Калисои Махфӣ варақаҳо ва китобчаҳоро тайёр мекунад, дар ҷойҳои оммавӣ чамъ мешавад, агарчи аз тарафи қонунманъ аст ва ин аъзоёни он аз як ҷо ба ҷои дигар гашта, дар бораи Масеҳ шаҳодат медиҳанд.

Худи ҳамин рӯзнома менависад, ки се одами ҷавон дар қатора мадҳияҳоро дар бораи ҷавонии Масеҳ мехонданд. Хабарнигор ба муқобили он ба ғазаб меояд, ки ин одамон „дар кӯчаҳо, стансияҳои роҳи оҳан, дар қатораҳо, автобусҳо ва ҳатто дар ташкилотҳои давлатӣ ҳам мавъиза мекунанд“.

Боз мо намунаи кори Калисои Махфӣ дар Русияро дорем. Вақте ки яке аз бародарони роҳбарикунанда Гладчевичҳо дар назди суд меистод, бародарон бо роҳбарии „мутаассиб“ мадҳияҳоро бевосита дар бинои суд мехонданд!

Рӯзи якуми май имондорони ду деҳа Копсега ва Захаровка маҷлиси пинҳониро дар ҷангал ташкил карданд! Онҳо инчунин дар хонаҳо дар намуди ҷашнгирии зодрӯзи ягон кас чамъ мешаванд (Бисёр оилаҳои имондор бо панҷ ё шаш аъзоёни оила дар як сол 35 „рӯзи зодрӯз“ доранд, ҳамчун пардапушӣ дар назди полиси пинҳонӣ). На азобҳо ва на зиндон имондорони Калисои Махфиро ба ҳарос намеоварад ва ба монанди Калисои аввал, таъқиб имон ва бахшидашавии онҳоро фақат мустаҳкам мекунад.

„Ҳақиқати Украина“ аз 4-уми октябри соли 1966 дар бораи бародар Прокофиев, яке аз роҳбарони Калисои Махфӣ менависад, ки ӯ аллакай се бор дар зиндон буд, вале худи ҳамон вақте ки ӯ ба озодӣ меафтад, боз ташкил кардани Мактабҳои якшанбегиро сар мекунад. Акнун ӯ боз дар зиндон аст. Ӯ дар мактуби пинҳонӣ менависад: „Итоат ба қондаҳои қонуниятҳои коммунистӣ Калисоро аз баракати Худо маҳрум кард“.

Вақте ки шумо дар бораи бародарони дар Русия маҳкумшуда мешунавед, зиндони ғарбро ба худ тасаввур накунед, ки дар он ҷо гуруснагӣ, азобҳо ва тозакунии майнаҳо нест.

„Илм ва дин“ рақами 9, соли 1966 менависад, ки имондорон дар байни саҳифаҳои „Шарора“ — маҷаллаи коммунистӣ, адабиёти диниро паҳн мекунанд. Онҳо дар зер муқоваи „Анна Каренина“-и

Лев Толстой адабиётро тақсим мекунанд. Дар дарун хонанда қисмҳои Навиштаҳои Муқаддасро меёбад. Онҳо сурудхоро бо оҳанги „Интернационал“ мехонанд, вале шеърҳо Масеҳро ситоиш мекунанд („Ҳақиқати Қазоқистон“ июн 30, с.1966).

Калисон Махфӣ босадоқат корро давом медиҳад!

Аруси Масеҳ ба У хизматро давом медиҳад. Коммунистон худашон мегӯянд, ки ман ҳақ ҳастам, вақте мегӯям, ки Калисон Махфӣ коммунистонро ба назди Масеҳ меоварад. Онҳоро ба даст овардан мумкин аст („Коргари Боку“, аз 27-уми апрели с. 1966) мактуби Таня Сигуноваро (аъзои комсомол) чоп кард, ки вай ба Масеҳ рӯ оварда буд. Ҳукуматдорон номаи вайро ба холааш ба даст дароварданд: „Холаи азизам Надя, бо муҳаббати Худованди мо Исои Масеҳ туро салом мегӯям!“

Надя-хола, чӣ хел У маро дӯст медорад! Ман дар назди У ҳеч чиз нестам. Надя-хола, ман фикр мекунам, ки ту ин суханонро мефаҳмӣ: „Душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед“.

Вақте ки ин мактуб ба дасти ҳукуматдорон афтод, бародар Серебреников, ки Таня ва бисёр дигаронро ба назди Масеҳ оварда буд, ба зиндон андохта шуд. Рузномаи коммунистӣ иқтибосро аз мавъизаи ӯ меоварад: „Мо бояд барои аз гуноҳ начот додани одамони шитоб кунем ва хусусан ҷавонони моро“.

Вақте ба ӯ гуфтанд, ки қонунӣ шӯравӣ ба ҷавонон дар бораи Масеҳ гап заданро манъ мекунад, ӯ гуфт: „Қонуни мо — Китоби Муқаддас аст“.

Ин дар мамлакате ки атеизм мардумро идора мекунад, қомилан ҷавоби муқаррарӣ аст.

Рузномаи дигари коммунистӣ манзараи „ваҳшиёна“-ро тасвир мекунад: „Ҷавонон сурудҳои диниро мехонанд, таъмид мегиранд ва васияти «душманони худро дӯст дор»-ро пайравӣ мекунанд“.

„Коргари Боку“ менависад, ки бисёр аъзоёни комсомол имондорони махфӣ ҳастанд ва мақоларо бо чунин суханон анҷом медиҳад: „Мақтаби коммунистӣ бояд чӣ гуна беқувват бошад, чӣ гуна дилгирикунанда ва маҳруми равшанӣ, агар ба шубонон муяссар мешавад, ки ҷавононро аз зери ҳуди бинии он кашида бигиранд!“

Худоро шукр!

„Ҳақиқати Қазоқистон“ аз 30 июни соли 1966 аз он ба даҳшат меафтад, вақте мефаҳмад, ки хонандаи беҳтарин ва намунавӣ дар мактаб масеҳӣ будааст.

„Ҳақиқати Қирғизистон“ аз 17-уми январи соли 1966 варақан пинҳонии масеҳиро, ки ба модарон муроҷиат шудааст, иктибос мекунад: „Тамоми кӯшишҳо ва дуоҳои худро барои фарзандонамонро аз худи гаҳвора ба Худованд бахшидан истифода мебарем! Фарзандони худро аз таъсири ҷаҳон начот медиҳем!“ Ин кӯшишҳо бо муваффақият анҷом ёфтанд! Дар бораи ин худи рӯзномаҳои шӯравӣ шаҳодат медиҳанд.

Масеҳият дар байни ҷавонон афзоиш меёбад!

Рӯзнома аз Челябинск дар бораи он менависад, ки ҷӣ тавр комсомолка Нина баъди иштирок дар маҷлиси пинҳонии масеҳӣ худааш ҳам масеҳӣ шуд.

„Адлияи Шӯравӣ“, №9, соли 1966 чунин маҷлисиҳои пинҳониро тасвир мекунад: „Онҳо дар ними шаб мегузаранд. Одамон пинҳонӣ ва аз сояи худ тарсида, аз ҳар тараф ҷамъ мешуданд. Бародарон хонаи торики бо шифти пастро пур мекарданд. Онҳо чунон зиёд буданд, ки барои ба зону нишастан ҷой набуд. Аз норасоии оксиген ҷароғи керосинӣ хомӯш мешуд. Аз рӯйҳои ҳозирбудагон арақ меҷакид. Дар кӯча яке аз хизматгори Худованд омадани милитсияро назорат мекард, то ки бародарони дар дарун бударо огоҳ кунад“. Нина бошад мегӯяд, ки дар чунин маҷлис вайро меҳрубона ва ғамхорона қабул карданд. „Онҳо ҳам, ҷӣ тавре ки ман акнун дорам, имони бузург ва равшан ба Худо доранд. Онҳо барои мо ғамхорӣ мекунанд. Бигзор комсомолони шинос аз назди ман гузашта, салом накунанд, бигзор бо нафрат ба ман нигоҳ кунанд ва «баптист» номанд. Бигзор ҳамаи инро бикунанд! Онҳо ба ман даркор нестанд!“

Бисёр одамон ба монанди вай қарор доданд, ки то охири умр ба Масеҳ хизмат кунанд.

„Ҳақиқати Қазоқистон“ аз 18-уми январи соли 1966 менависад, ки вақте бар пантикостихои маҳкумшуда ҳукм мебароранд, онҳо ба зону меафтанд ва мегӯянд: „Мо худро ба дастони Худо медиҳем. Худовандо, Туро шукр мегӯем, ки моро мушарраф гардондӣ, то барои Ту азоб кашем“.

Имондорон ҳамон мадхияхоро мехонданд, ки барои хондани онҳо бародаронашон акнун ба зиндон мерафтанд.

Ҷавобҳои ки имондорон дар довариҳои медиҳанд, бо илҳомбахшӣ аз боло меоянд.

Як довар аз айбдоршаванда пурсид: „Барои ҷӣ ту одамонро ба фиркаи манъшудаи худ ҷалб мекуни?“

Хоҳари имондор ҷавоб дод: „Мақсади мо тамоми ҷаҳонро барои Масеҳ ба даст овардан аст!“

„Дини шумо ба илм мукобил аст!“ — гуфт довар дар тафтишоти дигар, ва донишҷӯи айбдоршаванда чунин ҷавоб дод: „Наход шумо бо илми Эйнштейн ва Нютон шинос нестед? Онҳо одамони имондор буданд. Олами мо ба номи Эйнштейн аст. Ба ман дар мактаб таълим доданд, ки ин олам олами Эйнштейн номида мешавад. У бошад гуфтааст, ки масеҳият метавонад ҷаҳонро аз бадии иҷтимоӣ наҷот диҳад ва вазифаи муқаддаси ҳар одам паҳн кардани масеҳият аст. Физиологи бузург Павловро ёд доред? У масеҳӣ буд. Ҳатто Маркс дар «Капитал» мегӯяд, ки масеҳият (хусусан протестантӣ) дини аз ҳама мувофиқ аст. Чӣ тавр шумо марксистон метавонед маро гунаҳкор кунед?“

Маълум аст, ки барои ҷӣ доварон одатан ҷавоб надоранд.

Ба айбдоркунӣ дар он ки дини ӯ ғайриилмӣ аст, як имондор дар доварӣ чунин ҷавоб дод: „Ман боварӣ дорам, ҷаноби судя, ки шумо на ба монанди Симпсон чунин олими бузург ҳастед, ки ӯ хлороформ ва бисёр дигар доруҳоро ихтироъ кард. Вақте ӯро пурсиданд, ки аз тамоми кашфиётҳо ӯ кадомашро муҳимтар мешуморад, ӯ ҷавоб дод: „Ба ҳар ҳол на хлороформ. Кашфиёти аз ҳама бузурги ман он аст, ки ман гунаҳкор ҳастам ва метавонам бо баракати Худо наҷот ёбам“.

Зиндагӣ, худфидокунӣ ва хун, ки ин одамон тайёранд онро барои ақидаҳои худ бирезанд, онро ифода мекунад, ки миссионери бузурги Африка Алберт Швайсер гуфт: „Иттиҳоди муқаддаси онҳое ки мӯҳри азоб доранд“. Ба ин иттиҳод Худованди мо Исои Масеҳ, марди андӯхҳо ҳам тааллуқ дорад.

Калисои Махфӣ бо риштаҳои муҳаббат ба Начотдихандаи худ саҳт баста шудааст. Аъзоёни он байни худ бо ин риштаҳои абадии муқаддас баста шудаанд. Ягон чиз дар ҷаҳон онҳоро мағлуб кардан наметавонад. Дар мактуби чанде пеш аз Калисои Махфӣ овардашуда гуфта мешавад: „Мо барои он дуо мекунем, ки на фақат масеҳиёни бехтарин шавем, балки айнан чунин бошем, ки Худо моро дидан меҳаҳад: масеҳиёни ба Масеҳ монанд, ки тайёр бошем, то барои ҷалони Худо салибро бардошта барем“.

„Ҳақиқати Шарқ“ аз январи соли 1966 дар бораи он менависад, ки айбдоршаванда Мария Севчук ба савол дар бораи он ки ӯро кӣ ба назди Масеҳ овард, ҷавоб дод: „Худо моро дар яке аз маҷлисҳои фарзандони ӯ овард“. Айбдоршавандаи дигарро пурсиданд: „Роҳбари шумо кӣ аст?“ Вай ҷавоб дод: „Дар байни одамон мо роҳбар надорем“. Бачаҳои имондорро пурсиданд: „Ба шумо кӣ маслиҳат дод, ки галстук ва ташкилоти пионериро тарк кунед?“ Онҳо ҷавоб доданд: „Мо инро бо ихтиёри худ кардем. Инро ба мо касе таълим наод“.

Агарчи дар баъзе ҷойҳо „қуллаи пириахи оби“ намоён аст, дар дигар ҷойҳо имондорон худтаъмидкунӣ мекунанд, то ки роҳбарони худро ба хатар наандозанд. Баъзан дар вақти таъмид дар дарёҳо ва қулҳо, таъмиддиханда ва таъмидгиранда ҳар ду дар рӯйҳо ниқобҳо доранд, то ки онҳоро дар суратҳо фаҳмидан мумкин набошад.

„Рӯзномаи омӯзгор“ аз январи соли 1964 дар бораи лексияи бедиёнат дар деҳаи Воронино менависад. Худи ҳамон даме ки лектор сухани худро тамои кард, имондорон бо саволҳо ба ӯ ҳамла карданд, ки ӯ ба онҳо ҷавоб надошт. Онҳо мепурсиданд: „Коммунистон принципҳои маънавии худро аз кучо гирифтаанд, ба монанди «дуздӣ нақун, қатл нақун ва дигарон»“. Имондорон ба лектор нишон доданд, ки ҳамаи ин принципҳо асоси худро аз Китоби Муқаддас мегиранд, ки коммунистон бо он чунин саҳт мубориза мебаранд.

Лектор тамоиан ба изтироб омад ва лексия бо ғалабаи имондорон тамои шуд.

Таъқиби Калисои Махфӣ меафзояд

Имондорони Калисои Махфӣ дар замони мо нисбат ба ягон вақти пеш бисёртар азоб мебинанд.

Ҳамаи шаклҳои дин дар Иттиҳоди Шӯравӣ таъқиб мешаванд. Барои масеҳиён ба таъқиб карда шудани яҳудиён дар мамлақтҳои коммунистӣ нигоҳ кардан душвор аст, вале нишонаи асосии беимонон Калисои Махфӣ аст. Матбуоти шӯравӣ дар бораи ҳабси умумӣ ва муҳокимаҳои судӣ хабар медиҳанд.

Дар як ҷо 82 нафар имондор ба касалхона барои девонаҳо шинонда шуданд. Дар байни чанд рӯз 24 нафар аз „дуои зиёд“ мурданд. Аз кадом вақт дуо имондоронро мекуштагӣ шуд? Шумо тасаввур кардан наметавонед, ки ин одамон чиро аз сар гузаронданд?

Ҷазои аз ҳама вазнинтарин кашаида гирифтани фарзандон аз волидайн аст, барои он ки онҳо ба фарзандон динро таълим медоданд. Ҳуқуқи зиёрати фарзандон абадан гирифта мешавад!

Иттиҳоди Шӯравӣ изҳороти Давлатҳои Муттаҳидро имзо кард, ки дар он дар бораи маҳдудкунӣ дар соҳаи маърифаткунонӣ гуфта мешавад: „Волидайн бояд озодӣ ва имконияти тарбияи фарзандонро мувофиқи ақидаҳои шахсии маънавӣ ва динии худ дошта бошанд“. Роҳбарони Калисои расмии Баптистии СССР бовар мекунонанд, ки ин ҳуқуқ дар мамлақати онҳо барои ҳама волидайн таъмин шудааст ва одамон ҳастанд, ки ба ин бовар мекунанд.

Боз ба якчанд иқтибосҳо аз матбуоти шӯравӣ диққат диҳед.

„Русияи шӯравӣ“ аз 4 июни соли 1963 дар бораи он менависад, ки чӣ тавр баптистка Маркинкова аз шаш фарзанди худ махрум шуд, барои он ки ба онҳо масеҳиятро таълим меод ва бастанӣ гарданбанди пионериро иҷозат надод. Ҳукмиро шунида, вай оромона гуфт: „Ман барои имон азоб мекашам“.

Вай барои фарзандони кашида гирифтаи худ, ки онҳоро акнун бо бединӣ захролуд мекунад, бояд пул меод. Модарони имондор, дар бораи ин зани азобдида фикр кунед!

„Рӯзномаи омӯзгор“ менависад, ки айнан чунин воқеа бо Игнатий Мукин ва зани ӯ рӯй дод. Судя аз онҳо рад қардани имонро талаб кард: „Аз байни Худо ва духтари шумо интиҳоб кунед! Шумо Худоро интиҳоб мекунед?“

Ҷавоб содда буд: „Мо имони худро инкор намекунем“.

Ҳавворӣ Павлус мегӯяд: „Ҳама чиз ба манфиат ёри мерасонад...“ Ман фарзандони аз волидайнӣ имондор гирифташударо дидам, ки ба мактабҳои пушидаи коммунистӣ афта, на танҳо бо атеизм захролуд нашуданд, балки имони дар хона гирифтаро дар байни ҳамсабакони худ паҳн мекарданд.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки ҳар касе ки фарзандони худро аз Худованд бештар дӯст дорад, ба ӯ сазовор нест. Ин суханон дар паси Пардаи Оҳанин маъноӣ махсусро дорад. Як ҳафта бе фарзандони худ зиндагӣ кунед ва шумо азобҳои бародарони моро дар Иттиҳоди Шӯравӣ мефаҳмед. Вале фақат дар бораи пинҳонкорӣ протестантӣ гап задан ҳам нодуруст мебуд.

Масеҳиёни православӣ дар Русия тамоман дигар шудаанд. Миллионҳо аз байни онҳо аз маҳбасҳои зиндонӣ гузаштанд, ки дар онҳо на тасбеҳ, на таслиб, на уқнусҳо, на бухурҳо, на шамъҳо доштанд. Имондорони қаторӣ дар зиндон бе қоҳини дастмондашуда буданд. Рӯҳониён қабо, нон ва шароб барои табарруқӣ, рағван барои молидан, китоби дуо бо дуоҳои касе тайёркарда надоштанд. Онҳо аз самими қалб дуо мекарданд ва Худованд баракати Худро изҳор мекард. Бедоршавии ҳақиқии рӯҳӣ ба вучуд омад, ба монанди он ки дар ибтидои масеҳият ба вучуд омада буд!

Бедоршавии рӯҳӣ калисои православии Иттиҳоди Шӯравиро фаро гирифт. Пинҳонкорӣ православӣ вучуд дорад, ки онро ҳақиқатан инҷилӣ, бунёдӣ ва хеле наздик ба Худо номидан мумкин аст. Ин кори пинҳонӣ ҳам азобдидагонӣ худро дорад.

Кӣ гуфта метавонад, ки архиисқуф Ермоген Калужский ва рӯҳониён Эшлиман ва Якунин дар қучо ҳастанд? Онҳо чуръат қарданд, ки ба иттиҳоди байни патриарх ва ҳукумати коммунистӣ муқобилият кунанд. Онҳо мардони имон ва муҳаббати бо Рӯҳ пуршуда ҳастанд!

Панҷоҳ соли ҳокимияти коммунистӣ! Вале матбуоти Шӯравӣ бо хабарҳо дар бораи ғалабаи Калисои Махфӣ пур аст, ки аз озмоишҳои тасвирнашаванда гузашта, ба Худо босадоқат монд.

Дар Румыния мо тухми каломи Худоро дар сафҳои кӯшунҳои Шӯравӣ коштем. Дигарон инро дар Иттиҳоди Шӯравӣ ва дигар мамлакатҳо карданд ва тухмҳои самара оварданро сар, мекунанд!

Ҷаҳони коммунистиро барои Масеҳ ба даст овардан мумкин аст. Коммунистон ва инчунин халқҳои асири онҳо метавонанд масеҳӣ шаванд, агар мо дар ин кор ба онҳо мадад расонем.

Ба одамони шӯравӣ нигоҳ кардан раҳмовар аст, ки ҳатто як саҳифаи Китоби Муқаддасро талаб мекунанд. Онҳо бо ҳамин рӯхҳои худро мепарваранд. Онҳо тайёр ҳастанд гов ё бузи худро бо Навиштаҳо иваз кунанд.

Ман ба шумо дар бораи кори мо дар лагери коммунистӣ нақл кардам ва хоҳиши давом додани ин кор ва васеъ кардани онро ба шумо изҳор кардам. Мазаи таом бо чашидани он маълум мешавад. Тасдиқи он ки ман ба шумо ҳақиқатро гуфтам, дар он яқин аст, ки Калисои Махфӣ ҳақиқатан дар Иттиҳоди Шӯравӣ, дар Хитой ва дар ҳамаи дигар мамлакатҳои Иттиҳоди коммунистӣ афзоиш меёбад.

Барои зоҳир кардани зебоии масеҳият дар бародарон ва хоҳарони мо дар шароитҳои вазнине ки дар ин китоб тасвир кардам, ман якчанд мактубҳоро аз Иттиҳоди Шӯравӣ меоварам. Онҳо дар зиндон навишта шудаанд.

Чӣ тавр Варя Масеҳро ёфт?

Се мактуби аввал аз духтари имондор Мария аст, ки Варяро ба назди Масеҳ овард.

Мактуби аввал

Ман дар ин ҷо зиндагиро давом медиҳам. Маро ҳама дӯст медоранд ва ҳатто аъзои ячeyкаи маҳаллӣ, комсомолка Варя ҳам. Чанде пеш вай ба ман гуфт: „Ман намефаҳмам, ки ту чӣ гуна одам ҳастӣ. Туро дар ин ҷо бисёр қасон таҳқир мекунанд ва озор медиҳанд, вале ту ҳамаро дӯст медорӣ“. Ман ҷавоб додам, ки Худо моро таълим медиҳад ҳамаро дӯст дорем, на танҳо дӯстонро, балки душманонро ҳам. Пештар ин духтар ба ман бисёр бадӣ мекард, вале барои вай бо ғамхори махсус дар дил дуо мекардам. Вақте вай пурсид, ки оё ман метавонам вайро ҳам дӯст дорам, ман ӯро ба оғӯш кашидам ва мо ҳар ду гиря кардем, акнун бошад мо якҷоя дуо мекунем. Илтимос, барои ӯ дуо кунед. Вақте мешунавӣ, ки одамон ошкоро Худоро инкор мекунанд, фикр

кардан мумкин аст, ки онҳо инро чиддӣ мекунанд, вале амалан аён аст, ки бисёрии ин одамон Худоро бо дахон нафрат хонда, бо дил ба сӯи ӯ рафтаи мехоҳанд. Ман нолаи дили онҳоро мешунавам. Онҳо чизеро мечӯянд ва рӯҳафтадагии худро бо бедиенатӣ мепушонанд.

Хоҳари шумо дар Масех, Мария

Мактуби дуҷум

Дар мактуби пеш ман ба шумо дар бораи шиноси атеисткаи худ, Варя навишта будам. Акнун азизони ман, шитоб мекунам, то ки ба шумо дар бораи хурсандии бузурги мо хабар диҳам: Варя Масехро ҳамчун Начотдиҳандаи шахсии худ қабул кард ва акнун дар бораи ин ба дигарон ошкоро шаҳодат медиҳад. Вай акнун хичолат мекашад, чунки пеш ба муқобили Худо тарғибот мекард. Вай кӯшиш мекунад гуноҳи худро ислоҳ кунад. Мо яқоя ба маҷлиси беимонон мерафтем ва гарчанде ман ба вай маслиҳат додам, ки худро ба даст гирад, вай маро гӯш накард. Баъди хониши муқаррарии сурудҳои коммунистӣ, ки дар он Варя иштирок намекард, вайро барои баромад кардан даъват карданд. Вай ба пеш баромада, далерона бо ҳиссиёти баланд ба ҷамъомадагон дар бораи Масех ҳамчун дар бораи Начотдиҳандаи худ шаҳодат дод ва аз дӯстони собиқи худ бахшиш пурсид, барои он ки рӯҳан нобино буда, худааш ба ҳалокат мерафт ва дигаронро аз паси худ мебурд.

Вай ҳамаро даъват мекард, ки роҳи гуноҳро тарк карда, ба Масех рӯ оваранд. Ҳама хомӯш меистоданд ва ягон кас сухани вайро набурид. Онро ба охир расонда, вай бо овози зебои худ тамоми маҷлияро хонд: „Ман аз ситониш намудани мурдани Масех, ҳимояи амри ӯ ва иқтидори салиби ӯ шарм намекунам!“ Ва баъд... ва баъд Варяи моро бурданд. Имрӯз нӯҳуми май аст ва мо дар бораи вай ҳеҷ чизро наметонем, аммо Худо қодир аст, то вайро ниғаҳ дорад. Барои вай дуо кунед!

Марияи шумо

Мактуби сеюм

Дирӯз, дуҷуми август, ман дар зиндон бо Варяи шумо гап задам. Дар бораи ин вохӯрӣ фикр карда, дили ман бо хун пур мешавад. Зеро вай холо кӯдак аст. Вай танҳо 19-сола аст ва ҳамчун имондор ба Худованд, вай ҳам кӯдак дар ӯ аст. Вале вай Худовандро аз самими қалб дӯст медорад, гарчанде ки қадамгузори худро аз паси ӯ бо чунин роҳи мушқил сар кард. Вай гурӯсна аст, вале амонатҳои мо на ҳама ба ӯ мерасанд. Дирӯз вай дар назди ман рангпариди, хароб, шаллоқхӯрда меистод ва танҳо чашмон бо рӯшноии оромонаи олами ботин ва хурсандии олий медурахшиданд.

Оре, азизони ман, касоне ки бо олами мӯъҷизавии Масех шинос нестанд, намефаҳманд... вале чӣ тавр хушбахтанд онҳое ки ин ҷаҳонро доро ҳастанд, ягон азобу уқубат онҳоро боздошта наметавонад.

Ман аз паси панҷараи оҳанин пурсидам: „Варя, ту барои он коре ки кардӣ, афсӯс намехурӣ?“ — „Не“, — ҷавоб дод вай, — „агар маро озод кунанд, ман боз дар бораи муҳаббати бузурги Масех гап мезанам. Гумон накун, ки ман азоб мекашам. Ман хурсандӣ мекунам, ки Худованд маро чунон дӯст медорад, ки ба ман қувва медиҳад, то ки ҳамаи инро барои Ӯ аз сар гузаронам“.

Ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки барои вай дуо кунед, чунки фикр мекунам, ки вайро ба Сибир мефиристанд. Ҳамаи чизҳои вайро кашида гирифтанд, ба ғайр аз он чи дар тани вай буд, дигар ягон чизро намонданд. Вай хешон надорад ва мо бояд барои вай чизҳои заруриро ҷамъ кунем. Ман маблағи охирини пулро, ки шумо ба ман фиристодед, як сӯ гирифта мондам ва агар Варяро мефиристанд, ман ин пулҳоро ба вай медиҳам. Ман боварӣ дорам, ки Худо вайро устувор мекунад ва барои аз сар гузарондани оянда ба вай ёрӣ медиҳад. Бигзор Худованд уро нигоҳ дорад!

Марияи шумо

Мактуби ҷорум

Марияи меҳрубон, ниҳоят ман метавонам ба ту бинависам. Мо ба лагер расидем... Он даҳ километр дуртар аз шаҳр ҷойгир аст. Ман наметавонам зиндагии худро тасвир кунам, ту медонӣ барои чӣ. Ман фақат каме дар бораи худ менависам. Ман ба Худованд сипосгузорам, барои он ки Ӯ ба ман саломатӣ додааст ва ман кор карда метавонам. Ҳамроҳи хоҳар „Х“ ман дар корхона, дар дастгоҳ кор мекунам. Ин кори душвор аст ва хоҳар „Х“ бо саломатии бади худ базӯр аз уҳдаи он мебарояд. Ман бояд ба ҷои ҳар дуямон кор кунам. Ман кори худро тамом карда, ба вай ёрӣ медиҳам. Мо дар як шабонарӯз 12–14 соат кор мекунем. Хӯрок бад аст ва он кам аст, вале ман дар бораи ин ба ту навиштан намехостам. Дили ман бо миннатдорӣ ба Худо пур аст, барои он ки ба воситаи ту Ӯ ба ман роҳи начотро нишон дод. Дар роҳи нав ҳаёти ман мақсад ва равия гирифт. Ман медонам ба кучо меравам ва барои чӣ азоб мекашам. Ман мехоҳам дар ҳама ҷо ва ба ҳама дар бораи хурсандии озодӣ гап занам, ки бо он дили ман пур аст. Кӣ метавонад моро аз муҳаббати Худо дар Масех ҷудо кунад? Ҳеч кас ва ҳеч чиз! Зиндон ва азобҳо, ки аз тарафи Худо фиристода шудаанд, дар имон ба Ӯ моро фақат мустаҳкамтар мекунад.

Дили ман бо муҳаббат чунон пур аст, ки он лабрез мешавад. Дар кор маро ҳақорат мекунам ва бо кори иловагӣ ҷазо медиҳанд, вале ман наметавонам хомӯш биистам ва ба ҳама дар бораи он ки Масеҳ бо ман карда буд, нақл мекунам. У аз ман одами навро сохт, махлуқи навро, ба ҷои он ки ба ҳалокат маҳкум буд. Чӣ тавр ман метавонам баъди ин хомӯш бошам? Ҳеҷ гоҳ! То он даме ки ман гап зада метавонам, ман дар бораи муҳаббати бузурги У ба ҳама шаҳодат медиҳам.

Дар роҳ ба сӯи лагер ман бисёр бародарон ва хоҳарони дар Масеҳ бударо вохӯрдм. Бо рӯҳ ҳис кардан чӣ тавр хуб аст, ки онҳо фарзандони Худо, мисли ту, бародарон ва хоҳарони ту ҳастанд. Сухан даркор нест, аз нигоҳи аввал мефаҳмӣ, онҳо кӣ ҳастанд. Дар як стансия зане ба мо хӯрок оварда, фақат ду сухан гуфт: „Худо зинда аст“.

Дар шаби аввали расидани мо ба лагер, моро ба баракҳои зеризаминӣ бурданд. Мо ба ҳозирбудагони он ҷо бо суханони „Осудагӣ ба шумо!“ салом додем ва боиси ҳаяҷон ва хурсандии мо аз ҳар тараф шунида мешуд: „Бо осудагӣ қабул мекунем!“ Аз рӯзи аввал мо худро чун дар оилаи худӣ ҳис кардем. Бале, ин ҳақиқатан чунин аст. Мо дар ин ҷо бисёр ҳастем, нисфи зиёди ҳабсшудагон имондорон ба Исои Масеҳ ҳастанд. Дар ин ҷо сарояндагони хуб ва башоратдиҳандагони Инҷил ҳастанд.

Чӣ хел хуб аст, вақте ки бегоҳирӯзҳо мо баъди кори вазнин чамъ мешавем ва якчанд лаҳзаро дар дуо якҷоя дар пеши пой Начотдиҳанда мегузаронем. Бо Масеҳ мо дар ҳама ҷо озод ҳастем. Ман дар ин ҷо бисёр мадҳияҳои рӯҳониро аз ёд кардам ва ҳар рӯз каме Каломи аҷоибӣ Уро мегирам.

Нуздаҳсолагии худро ман аллакай хангоми имондор буданам қайд кардам. Ман ҳеҷ гоҳ ин рӯзро фаромӯш намекунам! Мо тамоми рӯз кор кардем, вале ба ин нигоҳ накарда якчанд бародарон тавонистанд ба назди дарё раванд ва дар ягон ҷо яхро шикананд. Дар ин шикофии ях маро бо ҳафт одами дигар шабона таъмид доданд. Ман чӣ хел хушбахт ҳастам ва чӣ хел мехостам, ки ту, Мария, дар ин ҷо ҳамроҳи ман бошӣ, то ки ман тавонам ақаллан қадре он бадиро, ки хангоми беимон буданам ба ту карда будам, ислоҳ кунам. Худо ҳар яки моро дар ҷои худаш мемонад ва мо бояд дар ҳамон ҷое бимонем, ки У моро дар он ҷо мондааст.

Ба тамоми оилаи бузурги фарзандони Худо салом расонед. Худо кори туро баракати зиёд медиҳад, чуноне ки кори маро ҳам дар ин ҷо баракат медиҳад. Номаи Ибриён 12:1–3-ро бихон.

Ҳамаи бародарон ва хоҳарони мо ба ту салом мегуянд ва хурсандӣ мекунамд, ки имони ту ба Худованд мустаҳкам мемонад ва ту бо

азобҳои худ ӯро шӯхратманд мекуни. Агар ба дигарон менависӣ, аз номи ҳамаи мо ҳам салом расон.

Варяи ту

Мактуби панҷум

Марияи меҳрубон, ниҳоят боз имконияти барои ту навиштани чанд сатрро дорам. Бо меҳрубонии Худо ман ва хоҳар „X“ саломат ҳастем. Моро ба... бурданд ва мо акнун дар ин ҷо ҳастем. Барои ғамхории модарона дар ҳаққи ман аз ту миннатдорам. Ҳамаи он чизеро, ки барои мо тайёр кардӣ, гирифтём, вале хусусан барои Китоби Муқаддас аз ту миннатдорӣ баён мекунам. Ҳамаро сипосгузори мекунам ва агар менависӣ, аз номи ман салом расон.

Аз он вақте ки Худованд барои ман сирри муҳаббати бузурги Худо кушод, ман худро дар ҷаҳон аз ҳама хушбахттарин ҳис мекунам. Азобхоеро, ки ман акнун аз сар мегузаронам, баракати махсуси Худо ҳисоб мекунам ва хурсандӣ мекунам, ки аз рӯзи аввали Масеҳро пайравӣ кардани ман ӯ маро мушарраф кард, ки барои ӯ азоб кашам. Барои он дуо кун, то ки ман то охир босадоқат бимонам. Бигзор Худованд ҳамаи шуморо нигоҳ дорад ва дар ин муборизаи муқаддас мустаҳкам гардонад. Хоҳар „X“ ва ман туро бӯса мекунем... Вақте ки моро ба... мебаранд, мумкин боз имконияти навиштан барои ту мешавад. Дар бораи мо ташвиш накаш. Мо хушбахт ҳастем, чунки мукофоти мо дар осмонҳо бузург аст (Матто 5:11,12).

Варяи ту

Ин мактуби охирини Варя, собиқ комсомолкаи ба Масеҳ имоноварда аст, ки ҷасурина дар бораи ӯ ба ҳама шаҳодат меод. Вай барои шаҳодат дар бораи Худованд ҳабс шуда, ба Сибир бадарға карда шуд. Дигар мо дар бораи вай ягон чиз намедонем, вале муҳаббати калони вай зебоии рӯҳи азобдида, вале босадоқати Калисои Махфино дар сеяк ҳиссаи замин инъикос мекунад.

БОБИ ҲАШТУМ

Атеистон — одамоне мебошанд, ки манбаъҳои ноаёни зиндагии худро эътироф намеkunанд. Онҳо асрори ниҳониро намефаҳманд. Имондорон метавонанд пеш аз ҳама бо қадамгузори худ дар имон ба мо кӯмак кунанд ва бо намунаи мушорақати зинда бо Худои ноаён. Аз ҳама беҳтар онҳо метавонанд бо зиндагии мантиқӣ ва фидокори худ ва бо эътирози ошкоро, ҳар замоне ки онҳо овозаҳоро дар бораи таъқиби имондорон мешунаванд, ба мо ёрдам кунанд.

Имондорони ғарб метавонанд бо дуоҳои худ барои начоти коммунистон ба мо ёрӣ диҳанд. Чунин дуо метавонад соддалавҳона намояд. Мо барои коммунистон дуо мекардем, онҳо бошанд рӯзи дигар нисбат ба пеш аз дуо моро зиёдтар азоб ва шиканҷа меоданд.

Аммо дуои Масеҳ барои Ерусалим ҳам метавонад соддалавҳона намояд. Зеро ӯ баъди дуо Худ таслиб шуд. Баъди якчанд соат бошад, одамоне ки ӯро таслиб карданд, ба синаи худ мезаданд ва баъд 5000 одам дар як рӯз ба Масеҳ рӯ оварданд!

Дуо ягон вақт беҳуда намешавад. Агар шумо дар бораи ягон кас дуо мекунед ва ӯ онро қабул накунад, он бо баракати калон ба шумо бармегардад ва барои он касе ки шумо дуо кардед, лаънат мешавад.

Ба сухани Масеҳ гӯш карда, ман ва бисёр имондорони дигар барои Гитлер ва чаллодони ӯ дуо кардем ва ман боварӣ дорам, ки дуоҳои мо барои торумор кардани ӯ нисбат ба тири иттифоқчиён камтар ёрдам накарданд.

Мо бояд наздикони худро мисли худ дӯст дорем ва коммунистон — мисли дигар халқҳои ҷаҳон наздикони мо ҳастанд. Коммунистон дар натиҷаи иҷро накардани ҳукми Масеҳ пайдо шудаанд: „Ман омадам, то ки зиндагӣ дошта бошанд ва фаровон дошта бошанд!“ Имондорон ҳанӯз ин зиндагии бобаракатро барои ҳама дар ҷамъият дастрас накардаанд. Баъзе одамон дар мавқеи аз ҳама паст дар зиндагӣ монданд. Онҳо шӯриш барпо карда, коммунист шуданд. Дар бисёр мавридҳо ин қурбонҳои ноҳақии иҷтимоӣ ҳастанд ва барои ҳамин онҳо бераҳм ва дағал ҳастанд. Мо бояд бо онҳо мубориза барем, вале имондорон, ҳатто бо душман мубориза бурда, ӯро мефаҳманд ва дӯст медоранд.

Мо аз айби он ки коммунистон умуман вучуд доранд, озод нестем. Мо ақаллан дар беъътинӣ ба вазифаи худ айбдор ҳастем. Мо бояд

инро бо муҳаббати худ ба онҳо ислоҳ кунем (Дуст доштани онҳоро маънои он надорад, ки онҳо ба мо маъқул ҳастанд). Мо бояд барои онҳо дуо кунем.

Ман чунон соддадил нестам, то бовар кунам, ки муҳаббат барои он кифоя аст, то масъалаи коммунистиро ҳал кунад. Ман ба роҳбарияти мамлакат маслиҳат намедодам, ки бо мушкilotи ғоратгарӣ фақат бо муҳаббат мубориза барад. Барои ғоратгарон бояд полис, судҳо ва зиндон вучуд дошта бошад, на фақат шубонон. Ман ҳеҷ гоҳ ибораҳо дар бораи муҳаббати масеҳиро маслиҳат намедодам, то ки ба муборизаи сиёсӣ, иқтисодӣ ва маданӣ бар зидди коммунизм муқобилият кунад.

Ғоратгарон ҳамёнҳоро медузданд, вале коммунистон тамоми мамлакатро ғорат мекунанд.

Ба шубонон ва имондорони қаторӣ бошад ман маслиҳат медиҳам, ки коммунистонро, ҳарчанд ҷинойткор ҳам бошанд, ва инчунин қурбонихои бегуноҳи террори онҳоро ба назди Масеҳ оваранд. Шубони калисо бояд кӯшиш кунад онҳоро оқилона ва нармдилона бифаҳмад ва барои онҳо дуо кунад.

Фавран Китобҳои Муқаддас, Инҷилҳо даркоранд

Ба мамлакатҳои коммунистӣ Китобҳои Муқаддас ва қисмҳои алоҳидаи онҳоро фиристода, мо метавонем дар кори наҷоти онҳо кӯмак кунем. Роҳҳо ва имкониятҳои бехатари бурдани адабиётҳои динӣ ба мамлакатҳои коммунистӣ вучуд доранд. Роҳҳо ҳастанд, вале дар бораи маблағҳо, шумо, имондорони озод, хоҳарон ва бародарони Калисои Махфӣ метавонед ғамхорӣ кунед.

Ҳанӯз ҳангоми дар Румыния буданам ман худам Китобҳои Муқаддасро, ки бо роҳи ниҳонӣ ба мо оварда мешуданд, мегирифтаам. Мо бо бурда расондан мушкili надорем, барои мо фақат маблағ ва адабиётҳо даркоранд, ки ба онҳо мо эҳтиҷи калон дорем. Ҳазорҳо имондорон дар Русия ва мамлакатҳои иттифоқӣ коммунистӣ дар муддати 20–50 сол Китобҳои Муқаддас ва Инҷилро надидаанд.

Ду деҳқони хеле чиркин боре ба назди ман омаданд. Онҳо тамоми зимистон кори вазнинро мекарданд, то ки ба қадри кофӣ барои Китоби Муқаддаси кӯхнаи фарсуда пул қор кунанд. Онҳо тамоми зимистон замини яхқардари меканданд, бо умеди он ки Китоби Муқаддасро харид кунанд ва ба деҳаи худ баранд. Азбаски ман Китобҳои Муқаддасро аз Амрико мегирифтаам, ман тавонистам ба онҳо ба ҷои кӯхнаи фарсуда Китоби Муқаддаси навро диҳам. Онҳо ба чашмони худ бовар намекарданд ва хоҳиш мекарданд пулҳои дар зимистон

коркардаашро ба ман диҳанд, вале ман пулҳои онҳоро нагирифтам. Онҳо ба деҳаи худ бо Китоби Муқаддаси киматбаҳо мешитофтанд ва баъди якчанд рӯз ман номаи пур аз хурсандӣ ва шавқу завқи ошкоро, миннатдорӣ ва сипосгузорӣ барои Навиштаҳои Муқаддас гирифтам. Номаро сӣ нафар ҳамдеҳагон имзо карданд, ки Китоби Муқаддасро эҳтиёткорона ба сӣ қисм бурида, қисмҳои алоҳидаашро бо ҳам иваз мекарданд.

Як одам ангуштарини никоҳи худро ба Китоби Муқаддас иваз кард, дигарон буз ё гови ягонан худро медоданд. Мо метавонем Китобҳои Муқаддас ва дигар адабиёти диниро фиристонем ва ин ягона имконият барои шумо аст, то ки барои бародарони худ дар он ҷо ягон кор кунед.

Баъд аз ин мо метавонем ва бояд адабиёти махсусро ҷоп кунем, ки ба захролудкунии атеизм, ки онро ба кӯдакон, ҷавонон ва одамони калонсол дар мамлакатҳои коммунистӣ медиҳанд, зарба занад. Коммунистон „Васоити таълимӣ барои атеист“ -ро тайёр кардаанд, ки онро Китоби Муқаддаси атеист номидан мумкин аст. Нусхаи соддаи ин китобро ба кӯдакони боғчаҳои кӯдакон медиҳанд ва нусхаи басе мураккабтарро ба бачагони калонтар ва ҷавонон таълим медиҳанд. Ҳамин тариқ „хуроки парҳезӣ“-и бетанаффуси захрнок ба бачагони ҳамаи синну сол хӯронда мешавад.

Ҷаҳони масеҳӣ ҳанӯз ҷавоби „Васоити таълимии атеист“ -ро ҷоп накардааст ва ман фикр мекунам мо бояд ба ин таълимоти захрнок ва бедиёнат ҷавоб нависем. Мо бояд инро зудтар кунем, чунки Калисои Махфӣ адабиётҳо надорад, ки метавонист онро ба ҷавонони бо „Васоити таълимии атеистӣ“ захролудшуда бидиҳад. Дасти Калисои Махфӣ аз паси пушт баста ҳастанд ва онҳо то он вақте баста мемонанд, ки он адабиётҳо ба якчанд забонҳои мамлакатҳои блоки коммунистӣ надошта бошад.

Ҷавонони захролудшудаи мо бояд ҷавоби Худо, ҷавоби масеҳӣ дошта бошанд! Ва ин боз як кори дигаре аст, ки дар он шумо метавонед ба мо ёрӣ диҳед. Барои офаридани адабиёте ки ба „Васоити таълимии атеист“ ҷавоб медиҳад ва дигар адабиётҳои тасвирдор барои ҷавонон ба мо ёрдам кунед.

Ба мо инчунин Китобҳои Муқаддас даркоранд. Мо бояд инчунин дастонро бо аъзоёни Калисои Махфӣ бо ҳам зада, ба онҳо барои дар мамлакатҳои худашон озодона ҳаракат кардан ёри маънавӣ диҳем. Онҳо Хабарӣ Хушро даҳон ба даҳон, метавонанд ба дигарон баранд, агар онҳо барои ин маблағ дошта бошанд. Ҳоло бошад бисёри онҳо аз сабаби набудани ёри моддӣ ба ҷойҳои худ банд шуда мондаанд. Онҳо наметавонанд барои қатора, автобус ё дигар воситаҳои нақлиёт

барои худ чипта бихаранд ё барои хӯрок захира кунанд. Маҳз якчанд доллар метавонанд онҳоро барои хизмати самаранок бо Каломи Худо озод кунанд.

Шубононе ки якчанд солҳоро дар зиндон гузарондаанд, орзуи ба дигарон расонидани Инчил, ба рӯхҳои озурдашуда баён кардани муҳаббати худро доранд, вале онҳо маблағ надоранд, то ки шаҳодати худро ба деҳаҳои дурдасти мамлакати худ баранд. Маҳз якчанд доллар метавонанд онҳоро бо воситаҳои зарурӣ таъмин кунанд.

Мо бояд ба имондорони қаторӣ ёрдам кунем, ки онҳо бисёр меҳоханд ба дигарон шаҳодат диҳанд. Онҳо базӯр нӯг ба нӯг мерасонанд ва барои харидани чипта ба ҷойҳои дигари мамлакат ягон чиз намеронад. Маҳз якчанд доллар метавонанд барои онҳо ин мӯъҷизаро биофаранд.

Шубонони Калисои расмӣ, ки кӯшиш мекунанд ибодати мувозии аз фишори ҳукуматдорон озодро баранд, ҳам ба маблағ эҳтиёҷ доранд. Музди ночизи онҳо дар бисёр мавридҳо барои нигоҳ доштани оила нокифоя аст, вале онҳо боз дар байни кӯдакон ва ҷавонон кори махфиро мебаранд ва барои ин маблағ даркор аст.

Шумо метавонед дар ин кор кӯмак кунед ва ман аз шумо хоҳиш мекунам, ин имконияти бобаракатро аз даст надихед.

Имконияти охирини хизматгузори — барномаҳои радио аз стансияҳои озоди ҷаҳон аст. Мо метавонем Калисои Махфи роҳан бо сухан аз эфир ғизо диҳем, ки ҳамчун нони зиндагӣ ба онҳо даркор аст. Чуноне ки коммунистон радиоприёмникҳои кӯтоҳмавҷ доранд, барои он ки тарғиботи худро шунавонанд, миллионҳо сокинон ҳам онҳоро доранд ва метавонанд барномаҳои радиои моро гӯш кунанд ва дар бораи онҳо ба дигарон нақл кунанд. Дарҳо барои мавъиза ба воситаи радио кушодаанд. Мо бояд ин корро васеътар кунем ва ин ба шумо боз имконият медиҳад, ки ба Калисои Махфӣ хизмат кунед.

Ҷоҷиҳои оилаҳои масеҳӣ азобдида

Мо бояд ба оилаҳои имондорони ҳабсшуда ёрӣ диҳем. Даҳҳо ҳазор оилаҳои азобдидагон азоби тасвиринашаванда мебинанд. Вақте ки азоби Калисои Махфи ҳабс мекунанд, ба сари оилаи ӯ бадбахтии бениҳоят меояд. Ҳукуматдорон ба чунин одамони азобдида ёрӣ доданро қатъиян манъ мекунанд ва ин тасодуфӣ набуда, балки аз тарафи коммунистон махсус ба нақша гирифта шудааст, то ки азоби худи ҳабсшаванда ва инчунин оилаи ӯро дучанд зиёд кунанд.

Вақте ки имондор ба зиндон меафтад, азобҳои оилаи ӯ акнун сар мешаванд. Азобҳои он охир надоранд ва ман бояд иқрор

шавам, ки агар ёри бародарони ҷаҳони озод намебуд, ман бо оилаи худам ҳеҷ гоҳ зинда намендам ва ба шумо дар бораи азобҳои Калисои Махфӣ хабар овардан наметавонистам. Акнун ба муқобили имондорон дар Иттиҳоди Шӯравӣ ва дигар мамлакатҳои коммунистӣ боз афзоиши нави ҳабсҳои умумӣ гузашта истодаанд. Азобдидагон боз ҳам зиёдтар мешаванд. Онҳо ба қабриҳои барои гирифтани мукофоти ҷовидонӣ мераванд ва оилаҳои онҳо дар ин ҷо барои азоб мемонанд. Мо метавонем ва бояд ба оилаҳои азобдидагон ёри диҳем.

Албатта, мо бояд ба сокинони гуруснагикашандаи Африка ва Ҳиндустон кӯмак кунем, вале кӣ ба гайр аз бародарон ва оилаҳои шахсонӣ барои Масех дар зиндонҳои коммунистӣ азобдида бештар сазовори кӯмаки имондорон аст?

Мо метавонем ба оилаҳои азобдидагон ёрдам кунем ва ба онҳо нишон диҳем, ки мо онҳоро фаромӯш накардаем.

Инро қардан даркор аст ва ёдоварии ман дар бораи ин аллақай дар ин роҳ ёри дод. Ёри бисёр аллақай ба мамлакатҳои Иттиҳоди коммунистӣ фиристода мешавад, вале ин ҳама нисбат ба он ки боз ҳам қардан мумкин аст, ҳанӯз ҳеҷ чиз нест.

Ҳамчун аъзои Калисои Махфӣ, ки ба озодӣ баромадааст, ман суҳане дорам, ки онро бояд ба шумо расонам.

Ман ба тарзи мӯъҷизавӣ озод шудам ва наметавонам ҳомӯш бошам. Ман ба шумо дар бораи феврал ба Масех овардани коммунистон, дар бораи ёри таъҷили ба оилаҳои азобдидагон ёдовар шудам ва барои шумо роҳҳо ва имкониятҳои дар зиндагӣ амалӣ қардани миссияҳои паҳнкунии Инчил ва дигар адабиётҳои пешниҳод қардам.

Вақте ки ба кафи пойҳои ман мезаданд, забони ман дар даҳон азоб мекашид ва гиря мекард. Барои ҷӣ он гиря мекард? Охир онро намезаданд. Он барои он гиря мекард, ки он ҳам аъзои ҳамон ҷисм аст ва шумо имондорон ҳам аъзои ҳамон ҷисми Масех ҳастед, ки онро акнун дар зиндонҳои коммунистӣ азоб медиҳанд. Наход шумо дардро ҳис намекунед?

Калисо бо тамоми зебоии муқаддасӣ ва фидокориҳои худ дар кишварҳои коммунистӣ зиндагӣ мекунад.

Вақте ки Исои Масех дар боғи Ҷатсамонӣ дуо мекард, Петрус, Юҳанно ва Яқуб дар масофаи на чандон дур аз У чойгир буданд, вале онҳо ба ХОБИ САХТ рафта буданд.

Дар паси Пардаи Оҳанин боз фоҷиаи риёзаткашии Калисои Аввалин такрор мешавад, вале Калисои озод хоб рафтааст.

Бародарони мо дар он ҷо танҳо ва нотавон ҳастанд. Онҳо муборизан далерона ва аз ҳама бузурги асри бистро мебаранд ва ин қаҳрамонӣ

ва шуҷоати онҳо ба онҳое баробар аст, ки Калисои аввалин дошт.

Калисои озод бошад ба азобҳои Калисои Махфӣ аҳамият надода, хоб рафтааст, чӣ тавре ки Петрус, Юҳанно ва Яъқуб дар вақти азобҳои рӯҳии Наҷотдиҳанда хоб мекарданд.

Наход шумо ҳам хоб меравед, дар ҳоле ки Калисои Махфӣ азоб мекашад ва танҳо барои Инҷил мубориза мебарад? Ба даъвати он гӯш диҳед: „Моро фаромӯш накунед! Ба мо ёри диҳед! Моро тарк накунед!“

МУНДАРИЧА

БОБИ ЯКУМ	6
БОБИ ДУЮМ	23
БОБИ СЕЮМ	36
БОБИ ЧОРУМ	39
БОБИ ПАНЧУМ	65
БОБИ ШАШУМ	77
БОБИ ҲАФТУМ	81
БОБИ ҲАШТУМ	97

АЗОБҲО БАРОИ МАСЕҲ

Дар танҳои ҳабс шудан, солҳои шиканҷаву азоби ҷисмонии такрорӣ, азобу уқубати доимӣ бо гуруснагӣ ва хунуқӣ, ғаму андӯҳи шустани мағз ва азоби фикрронӣ – ин таассуроти шубони румынӣ мебошад, ки дар муддати 14 сол дар ҳабсхонаи коммунистӣ бандӣ буд.

Ҷинояти ӯ, монанди ҳазорҳо одамони дигар, танҳо имони гарм ба Исои Масеҳ ва барои дар бораи имонаш дар пеши омма шаҳодат додан буд.

Вай дар хонаҳо, дар таҳонаҳо, дар ҷангалҳо – баъзан дар кунҷи кӯчаҳо дар пеши омма мавъиза мекард – ҳамаи инро имондорони вафодор шаҳодат медоданд, гарчанде ки нархи оқибати амалхояшонро медонистанд.

Ин таърихи онҳо – гузориши намунавии далерӣ, имони мустаҳкам ва сабри ғайриоддӣ аст. Ин таърихи калисои пинҳонӣ азоби давомноки калисоҳои зиёди ҳозираи ин ҷаҳонро ба хотирамон меорад.